AGATHA CRISTIE

OASPETELE NEAȘTEPTAT

CAPITOLUL I

Era cu puțin înainte de miezul nopții într-o noapte friguroasă de noiembrie şi valuri de ceață ascundeau porțiuni din drumul de țară întunecos şi îngust, străjuit de copaci, din sudul Wales-ului, nu departe de Bristol Chanel de unde o sirena de alarmă pentru ceață îşi trimitea automat, la intervale dese, strigătul melancolic. La răstimpuri se puteau auzi lătratul îndepărtat al unui câine şi țipătul unei păsări de noapte. Puținele case ce se aflau în lungul drumului ceva mai răsărit decât o uliță, se găseau cam la o jumătate de milă una de alta. Drumul cotea pe una din cele mai întunecate porțiuni, trecând pe lângă o casă frumoasă cu trei etaje, retrasă în fundul unei grădini întinse, şi întâmplarea făcu ca tocmai în acest loc roțile unei maşini să se împotmolească în şanțul de la marginea drumului. După câteva încercări de a scoate roțile din şanț accelerând, şoferul maşinii trebuie să fi hotărât că nu avea rost să persevereze şi motorul tăcu.

După câteva minute şoferul ieşi din autovehicul, trântind portiera după el. Era un bărbat bine legat, cu părul de culoarea nisipului, la vreo treizeci şi cinci de ani, cu aspectul unui om care îşi petrece mult timp în aer liber, îmbrăcat într-un costum aspru de tweed, un trenci de culoare închisă şi purta pălărie. Folosind o lanternă către casă, oprindu-se la jumătatea drumului pentru a trece în revistă

AGATHA CRISTIE

OASPETELE NEAŞTEPTAT

CAPITOLUL I

Era cu puţin înainte de miezul nopţii într-o noapte friguroasă de noiembrie şi valuri de ceaţă ascundeau porţiuni din drumul de ţară întunecos şi îngust, străjuit de copaci, din sudul Wales-ului, nu departe de Bristol Chanel de unde o sirena de alarmă pentru ceaţă îşi trimitea automat, la intervale dese, strigătul melancolic. La răstimpuri se puteau auzi lătratul îndepărtat al unui câine şi ţipătul unei păsări de noapte. Puţinele case ce se aflau în lungul drumului ceva mai răsărit decât o uliţă, se găseau cam la o jumătate de milă una de alta. Drumul cotea pe una din cele mai întunecate porţiuni, trecând pe lângă o casă frumoasă cu trei etaje, retrasă în fundul unei grădini întinse, şi întâmplarea făcu ca tocmai în acest loc roţile unei maşini să se împotmolească în şanţul de la marginea drumului. După câteva încercări de a scoate roţile din şanţ accelerând, şoferul maşinii trebuie să fi hotărât că nu avea rost să persevereze şi motorul tăcu.

După câteva minute şoferul ieşi din autovehicul, trântind portiera după el. Era un bărbat bine legat, cu părul de culoarea nisipului, la vreo treizeci şi cinci de ani, cu aspectul unui om care îşi petrece mult timp în aer liber, îmbrăcat într-un costum aspru de tweed, un trenci de culoare închisă şi purta pălărie. Folosind o lanternă către

casă, oprindu-se la jumătatea drumului pentru a trece în revistă eleganta faţadă a clădirii din secolul al optsprezecelea. Casa părea cufundată în întregime în întuneric, în timp ce el se apropia de glasvandul aflat pe latura casei, cu faţa spre el. După ce se întoarse şi se uită la peluza pe care o traversase şi la drumul de dincolo de ea, păşi direct spre glasvand, şterse geamul cu mâinile şi se uită înăuntru. Cum nu observă nici o mişcare, bătu în geam. Nu primi nici un răspuns şi, după o pauză, bătu din nou mult mai tare. Când îşi dădu seama că bătăile nu aveau nici un efect încercă clanţa. Uşa se deschise pe loc şi bărbatul intră într-o încăpere cufundată în întuneric.

În cameră se opri din nou, parcă încercând să distingă vreun sunet sau vreo mişcare. Apoi strigă: „Hei, e cineva aici?” Plimbându-şi lanterna prin camera ce se dovedi a fi un birou mobilat, cu pereţii căptuşiţi cu cărţi, văzu în mijlocul camerei un bărbat frumos, de vârstă mijlocie, şezând într-un scaun cu rotile cu faţa spre glasvand, cu o pătură pe genunchi. Bărbatul părea să fi adormit în scaun.

— Oh, bună, spuse intrusul. N-am vrut să te sperii. Îmi pare nespus de rău. De vină e ceaţa asta derutantă. Tocmai m-am împotmolit cu maşina într-un şanţ şi nu am nici cea mai mică idee unde mă aflu. Oh, şi am lăsat uşa deschisă. Mii se scuze. Continuând să se scuze, se duse la uşile glasvandului şi le închise, trăgând draperiile. Trebuie că am ieşit undeva din şoseaua principală, explică el. Mă învârtesc pe uliţele astea întortocheate de mai bine de o oră.

Nu primi nici un răspuns.

— Dormi? Întrebă intrusul, revenit lângă bărbatul din scaunul cu rotile.

Neprimind nici de astă dată răspuns, îndreptă lanterna spre faţa celui din scaun şi atunci se opri brusc. Bărbatul din scaun nu deschise ochii, nici nu se mişcă. Când intrusul se aplecă asupra lui atingându-i umărul ca pentru a-l trezi, trupul bărbatului se prăbuşi în scaun într-o poziţie ghemuită.

— Doamne Dumnezeule! Exclamă bărbatul cu lanterna.

Se opri o clipă parcă neştiind ce să facă, apoi, plimbând fasciculul de lumină al lanternei prin cameră, văzu lângă uşă un întrerupător, traversă încăperea şi apăsă pe el.

Veioza de pe un birou se aprinse. Intrusul puse lanterna pe birou şi, uitându-se atent la bărbatul din scaunul cu rotile, îi dădu ocol. Observând o altă uşă lângă care se afla un comutator, se duse şi apăsă pe el aprinzând astfel veiozele de pe două mese plasate strategic prin cameră. Apoi, făcând un pas spre bărbatul din scaunul de invalid, tresări când observă pentru prima dată o femeie blondă, atrăgătoare, într-o rochie de seară şi jachetă asortată, stând în picioare lângă o nişă căptuşită cu cărţi din peretele din partea opusă a camerei. Cu braţele atârnând inerte pe lângă corp, femeia nici nu vorbi, nici nu se mişcă. Părea că încerca chiar şi să nu respire. În acel moment de tăcere se holbară unul la celălalt. Apoi bărbatul vorbi.

— E… e mort! Excalmă el.

Total lipsită de expresie, femeia îi răspunse:

— Da.

— Ştiai deja?

— Da.

Apropiindu-se precaut de cadavrul din scaunul cu rotile, bărbatul spuse:

— A fost împuşcat. În cap. Cine…?

Se opri când femeia ridică încetişor mâna dreaptă ascunsă până atunci de faldurile rochiei. În mână ţinea un revolver. Bărbatul icni şi îşi ţinu respiraţia. Când înţelese că ea nu îl ameninţa cu arma se apropie de ea şi i-o luă cu blândeţe din mână.

— Dumneata l-ai împuşcat? Întrebă el.

— Da, răspunse femeia după o pauză.

Bărbatul se îndepărtă de ea şi puse arma pe o masă de lângă scaunul cu rotile. O clipă rămase uitându-se la cadavru, apoi îşi plimbă nesigură privirea prin cameră.

— Telefonul e acolo, spuse femeia arătând din cap către birou.

— Telefonul? Îngână bărbatul, parcă uimit.

— Dacă vrei să suni la poliţie, continuă femeia pe acelaşi ton detaşat, lipsit de expresie.

Bărbatul se uită lung la ea, de parcă nu era în stare să-şi dea seama dacă vorbea serios sau nu. Apoi spuse:

— Ce mai contează câteva minute în plus sau în minus? Oricum vor avea ceva de furcă să ajungă aici din pricina ceţii. Mi-ar plăcea să mai aflu câte ceva… Se întrerupse şi se uită la cadavru. Cine e?

— Soţul meu, răspunse femeia. Richard Warwick. Eu sunt Laura Warwick.

Bărbatul continuă să o privească lung.

— Înţeleg, spuse el într-un sfârşit. N-ar fi mai bine… Să stai jos?

Laura Warwick porni încetişor şi oarecum nesigură pe picioare spre o canapea. Uitându-se prin cameră, bărbatul întrebă:

— Să-ţi dau ceva de băut? Trebuie că a fost un şoc.

— Să-mi împuşc bărbatul?

Tonul ei era sec şi ironic.

Părând să îşi recapete stăpânirea de sine, bărbatul încercă să-i răspundă pe acelaşi ton.

— Da, aşa mi-aş imagina. Sau a fost doar amuzamentul?

— A fost amuzament, răspunse impasibilă Laura Warwick în timp ce se aşeza pe canapea.

Bărbatul se încruntă, părând nedumerit.

— Dar aş vrea… Băutura aia, continuă ea.

Bărbatul îşi scoase pălăria şi o aruncă pe un fotoliu, apoi turnă coniac dintr-o sticlă aflată pe masa de lângă scaunul cu rotile şi îi dădu paharul. Ea bău şi, după o pauză, bărbatul spuse:

— Acum presupun că ai să-mi povesteşti totul despre afacerea asta.

Laura Warwick ridică ochii spre el.

— N-ar fi mai bine să suni la poliţie? Întreba ea.

— Toate la timpul lor. Nu e nimic rău în a avea mai întâi o mică discuţie, nu-i aşa?

Îşi scoase mănuşile, le îndesă în buzunarul trenciului, apoi începu să îşi descheie haina.

Calmul Laurei Warwick începu să se destrame.

— Eu nu… Începu ea. Se opri apoi continuă: Cine eşti dumneata? Cum de ai venit aici în noaptea asta?

Fără să-i dea timp să răspundă, continuă aproape strigând:

— Pentru Dumnezeu, spune-mi cine eşti!

CAPITOLUL II

— Cum să nu? Răspunse bărbatul.

Îşi trecu mâna prin păr, se uită o clipă prin cameră parcă întrebându-se cum să înceapă, apoi continuă:

— Mă numesc Michael Starkwedder. Ştiu că e un nume neobişnuit. Sunt inginer. Lucrez pentru o companie anglo-iraniană, şi tocmai m-am întors în ţară după o perioadă petrecută în Golful Persic. Se opri, amintindu-şi parcă de Orientul Mijlociu, sau poate încercând să se hotărască dacă să intre sau nu în detalii, apoi dădu din umeri. Sunt aici în Wales de câteva zile cercetând împrejurimile. Familia mamei mele se trăgea de prin părţile astea şi m-am gândit că mi-aş putea cumpăra o căsuţă. Clătină din cap, zâmbind. Ultimele două ore, mai degrabă trei, aş zice, am rătăcit aiurea. Am condus pe toate uliţele întortocheate din sudul Wales-ului şi am sfârşit într-un şanţ! Pretutindeni ceaţă deasă. Am găsit o poartă, mi-am croit drum către casa asta sperând să dau de un telefon sau poate, cu puţin noroc, să primesc găzduire peste noapte. Am încercat clanţa glasvandului de acolo, am văzut că nu era încuiat, aşa că am intrat. Apoi am descoperit…

Făcu un gest spre cadavrul prăbuşit în scaunul cu rotile.

Laura Warwick ridică privirea spre el, cu ochii lipsiţi de expresie.

— Mai întâi ai bătut în geam de câteva ori, murmură ea.

— Da, am bătut. Nu mi-a răspuns nimeni.

Laura îşi ţinu răsuflarea.

— Nu, n-am răspuns.

Glasul ei era aproape o şoaptă.

Starkwedder se uită la ea, cercetător. Făcu un pas spre cadavrul din scaunul de invalid, apoi se întoarse la femeia de pe canapea. Pentru a o încuraja să vorbească din nou, repetă:

— Cum spuneam, am încercat clanţa, uşa nu era încuiată aşa că am intrat.

Laura se uită, ţintă în paharul cu coniac. Vorbi de parcă cita.

— Uşa se deschide şi intră oaspetele neaşteptat. Se cutremură uşor. Fraza asta mă înspăimânta întotdeauna când eram copil. „Oaspetele neaşteptat”.

Aruncându-şi capul pe spate, se uită lung la vizitatorul neaşteptat şi rosti cu o intensitate bruscă:

— De ce nu telefonezi la poliţie şi să terminăm odată?

Starkwedder se duse către cadavrul din scaun.

— Încă nu, spuse el. Puţin mai târziu, poate. Poţi să-mi spui de ce l-ai împuşcat?

Nota ironică reveni în glasul Laurei când îi răspunse:

— Pot să-ţi dau câteva motive excelente. În primul rând, bea. Bea excesiv. În al doilea rând, era crud. Insuportabil de crud. Îl uram de ani de zile.

Observând privirea tăioasă a lui Starkwedder la auzul acestor vorbe, continuă mânioasă:

— Oh, ce te aşteptai să spun?

— Îl urai de ani de zile? Îngână Starkwedder ca pentru sine. Se uită gânditor la cadavru. Dar în seara asta s-a întâmplat ceva… Ceva special, nu-i aşa?

— Ai mare dreptate, răspunse cu tărie Laura. În noaptea asta chiar s-a întâmplat ceva special. Şi aşa… Am luat arma de pe masa de lângă el şi…, l-am împuşcat. A fost atât de simplu! Oh, dar ce rost are să mai vorbim despre asta? Până

la urmă tot va trebui să telefonezi la poliţie. Nu există cale de ieşire.

Glasul îi coborî când repetă:

— Nu există cale de ieşire!

Starkwedder se uită la ea din cealaltă parte a camerei.

— Nu-i atât de simplu cum crezi, spuse el.

— De ce nu e simplu? Întrebă Laura cu glas istovit.

Apropiindu-se de ea, Starkwedder rosti încetişor:

— Nu e simplu să fac ce mă îndemni să fac. Eşti femeie. O femeie foarte atrăgătoare.

Laura îl privi iute.

— Are vreo importanţă asta? Întrebă ea.

Glasul lui Starkwedder sună aproape vesel când răspunse:

— Teoretic, categoric nu. Dar în termeni practici, da.

Îşi duse trenciul în nişă, îl puse pe un fotoliu, apoi se întoarse şi rămase în picioare lângă cadavru uitându-se la el.

— Oh, vorbeşti de cavalerism, spuse placid Laura.

— Ei bine, numeşte-o curiozitate dacă preferi. Mi-ar plăcea să ştiu totul despre povestea asta.

Laura nu răspunse imediat. Apoi spuse doar atât:

— Ţi-am spus.

Starkwedder dădea ocol scaunului în care se afla cadavrul soţului Laurei, ca fascinat de el.

— Mi-ai spus faptele simple, recunoscu el. Dar nimic mai mult.

— Şi ţi-am spus ce motiv am avut, replică Laura. Nu mai e nimic de spus. În orice caz, de ce ai crede ce-ţi spun eu? Aş putea inventa orice mi-ar plăcea. Nu ai decât cuvântul meu că Richard era o bestie crudă şi că era beţiv şi că îmi făcea viaţa mizerabilă… Şi că îl uram.

— Cred că pot accepta ultima afirmaţie fără discuţie. În definitiv, există probe care să susţină acest lucru.

Apropiindu-se de canapea, se uită la Laura.

— Totuşi, a fost un pic cam drastic, nu crezi? Spui că îl urai de ani de zile. De ce nu l-ai părăsit? De bună seamă ar fi

fost mult mai simplu.
Laura răspunse ezitant:
— N-am… Nu aveam şi nici n-am bani.
— Fată dargă, dacă puteai dovedi cruzimea şi faptul că bea excesiv şi toate celelalte, puteai să obţii divorţul sau separarea, şi atunci ai fi obţinut pensie de întreţinere, sau cum s-o fi numind.
Se opri, aşteptând un răspuns.
Fiindu-i greu să răspundă, Laura se ridică şi, cu spatele la el, se duse şi puse paharul pe masă.
— Aveţi copii? Întrebă Starkwedder.
— Nu… Nu, slavă Domnului.
— Atunci, de ce nu l-ai părăsit?
Derutată, Laura se întoarse cu faţa la el.
— Ei bine, spuse ea în cele din urmă, vezi dumneata… Acum am să-i moştenesc toţi banii.
— Oh, nu, n-ai să moşteneşti. Legea nu-ţi va permite să profiţi de pe urma unei crime.
Făcând un pas spre Laura, întrebă:
— Sau credeai că.?
Ezită, apoi continuă:
— Ce credeai?
— Nu ştiu ce vrei să spui.
— Nu eşti proastă, spuse Starkwedder cu ochii la ea. Chiar dacă i-ai fi moştenit banii, nu ţi-ar fi fost prea mult de folos dacă erai întemniţată pe viaţă.
Instalându-se confortabil într-un fotoliu, adăugă:
— Dacă nu apăream puţin mai înainte? Ce aveai de gând să faci?
— Are vreo importanţă?
— Poate că nu, dar mă interesează. Ce poveste ai fi născocit dacă nu-mi vâram nasul aici prinzându-te în flagrant delict? Aveai de gând să spui că a fost un accident? Sau suicid?
— Nu ştiu! Exclamă Laura. Părea distrusă. Ducându-se la canapea, se aşează întorcându-şi faţa de la Starkwedder.

Habar n-am, adăugă ea. N-am… N-am avut timp să mă gândeasc.

— Nu, aprobă el. Nu, poate că nu… Nu cred că a fost ceva premeditat. Cred că a fost sub impulsul momentului. De fapt, cred că soţul dumitale a spus ceva care te-a scos din minţi: Ce a spus?

— Nu contează, răspunse Laura.

— Ce a spus? Insistă Starkwedder. Ce?

Laura îl privi drept.

— Asta n-am s-o spun nimănui niciodată!

Starkwedder se duse la canapea şi rămase în picioare în spatele ei.

— Te vor întreba la proces, o informă el.

Ea răspunse cu faţa întunecată:

— N-am să răspund. Nu mă pot obliga să răspund.

— Dar avocatul dumitale va trebui să ştie. Răspunsul dumitale ar putea fi foarte important. Ar putea schimba totul.

Laura se întoarse cu faţa la el.

— Oh, nu înţelegi? Chiar nu înţelegi? Nu sper nimic. Sunt pregătită pentru ce e mai rău.

— Doar pentru că am intrat eu pe uşă? Dacă n-aş fi intrat…

— Dar ai intrat! Îl întrerupse Laura.

— Da, am intrat. Şi ca urmare eşti în pom. Asta crezi?

Ea nu răspunse.

— Poftim, spuse el întinzându-i o ţigară şi luând şi el una. Şi-acum, să ne întoarcem puţin în timp. Îţi urai soţul de mult, iar în noaptea asta el a spus ceva care te-a împins dincolo de limita răbdării. Ai înhăţat arma de pe masă. Totuşi, de ce stătea cu arma lângă el? Nu e ceva obişnuit.

— Oh! Avea obiceiul să tragă în pisici.

Starkwedder o privi uimit.

— Pisici? Întrebă el.

— În fine, presupun că o să trebuiască să mă chinui să-ţi explic, spuse resemnată Laura.

CAPITOLUL III

Starkwedder se uită la ea cu o expresie oarecum amuzată.

— Ei bine? O îndemnă el.

Laura trase adânc aer în piept. Apoi, privind drept în faţa ei, începu să vorbească.

— Pe vremuri Richard era un vânător pasionat. Aşa ne-am cunoscut, în Kenya. Pe atunci era o cu totul altă persoană. Sau poate că îi ieşeau în evidenţă doar calităţile, nu şi defectele. Chiar avea calităţi, să ştii. Generozitate şi curaj. Un curaj fără limite. Era foarte atrăgător în ochii femeilor.

Ridică brusc privirea, părând să ia seama pentru prima dată de prezenţa lui Starkwedder. Susţinându-i privirea, el îi aprinse ţigara cu bricheta, apoi şi-o aprinse pe a lui.

— Continuă, o îndemnă.

— Ne-am căsătorit la scurt timp după ce ne-am cunoscut. Apoi, după doi ani, el a avut un accident groaznic – a fost schilodit de un leu. A avut noroc că a scăpat cu viaţă, dar atunci a rămas pe jumătate infirm, incapabil să meargă ca lumea.

Laura se rezemă de speteaza canapelei arătând mai relaxată, iar Starkwedder se aşează pe un taburet, cu faţa la ea.

Laura trase din ţigară, apoi slobozi fumul.

— Se spune că nenorocirea te face mai bun, spuse ea. Pe el nu l-a făcut. În loc de asta, i-a dezvoltat toate punctele rele. L-a făcut răzbunător, un pic sadic şi beţiv. Le făcea tuturor din casa asta viaţa imposibilă, şi toţi am răbdat pentru că… Oh, ştii cum se spune: „E teribil de trist pentru bietul Richard că e invalid”. Desigur, n-ar fi trebuit să răbdăm. Acum înţeleg asta. Faptul l-a încurajat pur şi simplu să se considere altfel decât ceilalţi şi să creadă că putea face tot ce avea chef fără să dea socoteală.

Se ridică şi se duse la masa de lângă fotoliu ca să scuture scrumul în scrumieră. Continuă:

— Lucrul care i-a plăcut cel mai mult în viaţă era să tragă cu arma. Astfel că, atunci când ne-am mutat în casa asta, în

fiecare noapte, după ce toţi ceilalţi se retrăgeau la culcare, el stătea acolo, în scaunul de invalid, şi valetul lui, Angell, îi aducea coniacul şi una din arme şi le punea lângă el. Apoi cerea să i se deschidă larg uşile glasvandului, şi stătea aici privind afară, pândind licărul ochilor pisicilor, sau un iepure rătăcit, sau chiar un câine. În ultima vreme nu mai erau mulţi iepuri, fireşte. Boala asta, mixiматoză sau cum s-o numi, l-a răpus… Dar împuşca o grămadă de pisici. Le împuşca şi în timpul zilei. Şi păsări.

— Vecinii nu s-au plâns niciodată? Întrebă Starkwedder.

— Fireşte că s-au plâns, răspunse Laura aşezându-se iar pe canapea. Locuim aici doar de câţiva ani. Înainte am locuit pe coasta de est, în Norfolk. Acolo au căzut victimă împuşcăturilor lui Richard animalele de casă a câtorva gospodării şi am primit o mulţime de reclamaţii. De fapt, de asta ne-am mutat aici. Casa asta este foarte izolată. Pe o rază de câteva mile nu avem decât un vecin. Dar există o mulţime de veveriţe şi păsări şi pisici rătăcite.

Se opri o clipă, apoi continuă:

— Principalul necaz în Norfolk a fost stârnit, de fapt, de vizita unei femei care a venit într-o zi să ne ceară să donăm nişte bani pentru sărbătoarea satului. Richard s-a pornit să tragă cu arma în stânga şi în dreapta ei în timp ce femeia pleca pe alee. Femeia a zbughit-o ţopăind ca un iepure, spunea el. Râdea cu lacrimi când ne-a povestit. Îmi amintesc că spunea că fundul ei gras tremura ca piftia. Dar ea s-a dus la poliţie şi a ieşit un scandal monstru pe tema asta.

— Îmi imaginez, comentă sec Starkwedder.

— Dar Richard a ieşit basma curată din treaba asta. Avea permis pentru toate armele de foc, bineînţeles, şi a respins învinuirile sărmanei domnişoare Butterfield afirmând că era o domnişoară bătrână nervoasă care şi-a închipuit că el trăgea în ea, lucru pe care a jurat că nu l-a făcut. Richard era întotdeauna convingător. Nu i-a fost deloc greu să facă poliţia să-l creadă.

Starkwedder se ridică de pe taburet şi se duse lângă cadavrul lui Richard Warwick.

— Soţul dumitale se pare că a avut un simţ al umorului cam deformat, observă el răutăcios. Se uită la masa de lângă scaunul, de invalid. Înţeleg ce vrei să spui, continuă el. Aşadar, avea alături o armă pentru distracţia nocturnă. Dar de bună seamă nu putea să se aştepte să împuşte ceva în noaptea asta. Nu pe ceaţa asta.

— Oh, întotdeauna avea o armă pe masă. În fiecare noapte. Era ca o jucărie. Uneori trăgea în perete. Acolo, de pildă. Laura arătă spre glasvand. Jos în stânga, după draperie.

Starkwedder se duse şi ridică draperia din stânga, dând la iveală un model alcătuit din găuri de gloanţe.

— Doamne Sfinte, şi-a înscris iniţialele în perete! „R. W.”. Dădu drumul draperiei şi se întoarse spre Laura. Trebuie să recunosc că era un ţintaş foarte bun. Hm, da. Trebuie să fi fost destul de înspăimântător de trăit cu el.

— A fost, răspunse cu tărie Laura.

Cu o vehemenţă aproape isterică, se ridică de pe canapea şi se apropie de musafirul neinvitat.

Iară Trebuie să mai vorbim despre asta? Nu facem decât să amânăm ce are să se întâmple într-un sfârşit. Nu-ţi dai seama că trebuie să suni la poliţie? N-ai altă alternativă. Nu înţelegi că ar fi mult mai bine s-o faci chiar acum? Sau vrei s-o fac eu? Asta vrei? Perfect, am s-o fac.

Se duse repede la telefon, dar Starkwedder o ajunse din urmă şi o împiedică să ridice receptorul.

— Trebuie să discutăm mai întâi, spuse el.

— Am discutat. Şi, oricum, nu e nimic de discutat.

— Ba da, este, insistă el. Sunt prost, îndrăznesc să spun. Dar trebuie să găsim o cale de ieşire.

— O cale de ieşire? Pentru mine?

Laura părea neîncrezătoare.

— Da. Pentru dumneata. Cât curaj ai? Poţi să minţi, dacă e nevoie, şi să minţi convingător?

Laura se holbă la el.

— Eşti nebun.

— Probabil, admise Starkwedder.

Ea clătină din cap uimită şi spuse:

— Nu ştii ce faci.

— Ştiu bine ce fac. Vreau să te ajut.

— Dar de ce? De ce?

Starkwedder se uită o clipă la ea înainte să răspundă.

— Da, de ce? Repetă el. Pentru simplul motiv că eşti o femeie foarte atrăgătoare şi nu-mi place gândul că ai să stai la închisoare pentru tot restul vieţii. După părerea mea e la fel de oribil ca spânzurătoarea. Iar situaţia nu arată deloc promiţător pentru dumneata. Soţul dumitale era infirm. Orice dovadă că ai fost provocată, s-ar sprijini doar pe cuvântul dumitale, un cuvânt pe care pari extrem de puţin doritoare să-l dai. De aceea pare cât se poate de puţin probabil ca un juriu să te achite.

Laura îl privi drept.

— Nu mă cunoşti, spuse ea. S-ar putea ca tot ce ţi-am spus să fi fost minciuni.

— S-ar putea, admise cu voioşie Starkwedder. Şi poate că eu sunt un sugar. Dar te cred.

Laura îşi luă ochii de la oaspete, apoi se lăsă pe taburet, cu spatele la el. Preţ de câteva minute domni tăcerea. Apoi Laura se întoarse spre el, cu ochii brusc luminaţi de speranţă, îl privi întrebătoare, după care dădu încet din cap.

— Da, spuse ea, pot să mint dacă trebuie.

— Bun! Exclamă cu hotărâre Starkwedder. Acum vorbeşte şi vorbeşte repede. În primul rând, cine anume se află în casa asta?

După un moment de ezitare, Laura începu să vorbească aproape mecanic.

— Mama lui Richard. Apoi, Benny – domnişoara Bennett, dar noi îi spunem Benny – care e o combinaţie de menajeră şi secretară. E o fostă soră medicală. E aici de ani de zile şi

îi era devotată lui Richard. Şi mai este Angell. Parcă am mai pomenit de el. E un fel de infirmier şi… Ei bine, valet, presupun. El avea grijă de Richard mai în toate privinţele.

— Există şi servitori care locuiesc aici?

— Nu, nu avem servitori interni, ci doar zilieri care vin.

Se opri.

— Oh, era să uit! Mai este şi Jan, desigur.

— Jan? Întrebă repede Starkwedder. Cine e Jan?

Laura îi aruncă o privire stânjenită înainte de a răspunde. Apoi, cu un aer reţinut, spuse:

— E fratele vitreg al lui Richard. Mai mic ca el. El… Locuieşte cu noi.

Starkwedder se apropie de ea.

— Hai, vorbeşte pe şleau, insistă el. Ce îmi ascunzi în legătură cu Jan?

Ezitând şi încă reţinută, Laura vorbi.

— Jan e un scump. E foarte afectuos şi dulce. Dar… Dar nu e chiar la fel ca alţi oameni. Vreau să spun că e… e ceea ce se cheamă retardat.

— Înţeleg, murmură cu compătimire Starkwedder. Dar ţii la el, nu-i aşa?

— Da, recunoscu Laura. Da, ţin foarte mult la el. De asta… De asta n-am putut să plec pur şi simplu şi să-l părăsesc pe Richard. Din cauza lui Jan. Vezi dumneata, dacă ar fi fost după Richard, el l-ar fi internat pe Jan într-un ospiciu sau, mă rog, într-un sanatoriu pentru retardaţi.

Starkwedder dădu ocol scaunului cu rotile, uitându-se la cadavrul lui Richard Warwick şi cumpănind.

— Înţeleg, îngână el. Cu asta te ameninţa? Îţi spunea că dacă îl părăseşti îl va trimite pe băiat la un sanatoriu?

— Da. Dacă… Dacă aş fi fost sigură că puteam să câştig suficient ca să-l întreţin pe Jan şi să mă întreţin şi pe mine… Dar nu ştiu dacă aş fi putut. Şi, oricum, Richard era tutorele legal al băiatului.

— Richard era bun cu el?

— Uneori.

— Şi alteori?

— Vorbea foarte des despre faptul că o să-l trimită de acasă pe Jan. Îi spunea lui Jan: „Vor fi foarte buni cu tine, băiete. Vei fi bine îngrijit. Şi sunt sigur că Laura va veni la tine o dată sau de două ori pe an”. Îl făcea pe Jan să se îngrozească, să se frământe, să-l roage, să-l implore. Şi pe urmă Richard se rezema în scaunul lui şi se cutremura de râs. Îşi dădea capul pe spate şi râdea în hohote.

— Înţeleg, spuse Starkwedder urmărind-o cu atenţie.

După o pauză, repetă gânditor:

— Înţeleg.

Laura se ridică repede şi se duse la masa de lângă fotoliu ca să stingă ţigara.

— Nu trebuie să mă crezi, rosti ea cu vehemenţă. Nu trebuie să crezi un cuvânt din cele ce spun. N-ai de unde să ştii că n-am inventat totul.

— Ţi-am spus că voi risca, răspunse Starkwedder. Şiacum, vorbeşte-mi despre această Bennett-Benny. Cum e? E isteaţă? E foc de inteligentă?

— E foarte eficientă şi capabilă, îl asigură Laura.

Starkwedder pocni din degete.

— Tocmai mi-a venit ceva în minte, spuse el. Cum se face că nimeni din casă n-a auzit în noaptea asta împuşcătura?

— Mama lui Richard e foarte bătrână şi destul de surdă. Camera lui Benny e pe partea cealaltă a casei, iar odăile lui Angell sunt total separate, izolate de restul casei printr-o uşă capitonată. Mai e şi tânărul Jan, desigur. El doarme în camera de deasupra acesteia. Dar el se culcă devreme şi doarme foarte adânc.

— Toate astea par un adevărat noroc, spuse Starkwedder.

Laura se arătă nedumerită.

— Ce sugerezi? Că am putea face să pară sinucidere?

El se întoarse şi se uită din nou la cadavru.

— Nu. Mă tem că nu avem nici o şansă să spunem că a fost sinucidere. Era dreptaci, presupun?

— Da.

— Da, mă temeam de asta. În cazul ăsta nu putea să se împuşte sub unghiul ăsta. Arătă tâmpla stângă a lui Warwick. În plus, nu există nici o urmă de arsură. Se gândi câteva clipe, apoi adăugă: Nu, e clar că s-a tras de la o anumită distanţă. Sinuciderea este exclusă. Dar rămâne accidentul, fireşte. În definitiv, putea să fi fost un accident.

După o pauză lungă, continuă:

— Uite ce m-am gândit. Să spunem, de pildă, că eu am venit aici în seara asta. Cum s-a întâmplat de fapt. Am dat buzna pe uşa glasvandului: Richard a crezut că eram un spărgător şi a tras în direcţia mea. Asta e foarte plauzibil, din tot ce mi-ai povestit despre obiceiurile lui. Ei bine, atunci eu m-am aruncat asupra lui şi i-am luat arma.

Laura îl întrerupse nerăbdătoare.

— Iar ea s-a descărcat în timpul încăierării, da?

— Da, aprobă Starkwedder, dar se corectă imediat. Nu, nu ţine. Cum spuneam, poliţia se va prinde imediat că nu s-a tras de atât de aproape.

Se gândi câteva clipe, apoi continuă:

— În fine, să spunem că i-am luat arma. Clătină din cap şi dădu din mâini într-un gest neputincios. Nu, nu ţine. O dată ce i-am luat arma, de ce naiba să-l fi împuşcat? Nu, mă tem că treaba asta e cu două tăişuri. Oftă. În regulă, s-o lăsăm crimă. Pur şi simplu crimă. Dar crimă înfăptuită de cineva, din afară. Persoană sau persoane necunoscute.

Se duse la glasvand, dădu la o parte draperia şi se uită afară de parcă ar fi căutat inspiraţie.

— Un spărgător autentic, poate? Sugeră Laura.

Starkwedder se gândi o clipă, apoi spuse:

— Cred că putea să fie un spărgător, dar e cam cusută cu aţă albă. Ce-ar fi să spunem ca a fost un duşman? Poate că sună melodramatic, dar din cele ce mi-ai povestit despre soţul dumitale se pare că era genul care ar fi putut avea duşmani. Am dreptate?

— Da, răspunse nesigură Laura, presupun că Richard avea duşmani, dar…

— Fără „dar” deocamdată, o întrerupse Starkwedder strivindu-şi ţigara în scrumiera de pe masă, apoi se duse spre canapeaua pe care stătea ea. Povesteşte-mi tot ce poţi despre duşmanii lui Richard. Presupun că Numărul Unu ar fi domnişoara… Ştii dumneata, domnişoara căreia îi tremura fundul… Femeia în care a tras. Dar nu cred că ea e o potenţială criminală. Oricum, presupun că trăieşte tot în Norfolk, şi ar fi cam exagerat să ţi-o imaginezi dând fuga în Wales ca să-l lichideze. Cine altcineva? Cine altcineva va avea un dinte împotriva lui?

Laura părea îndoită. Se ridică, începu să se plimbe prin cameră şi îşi descheie jacheta.

— Ei bine, începu ea circumspectă, cam acum un an a existat un grădinar. Richard l-a concediat şi n-a vrut să-i dea referinţe. Omul s-a supărat foarte tare şi a proferat o mulţime de ameninţări.

— Cine era? Un flăcău de pe aici?

— Da. A venit din Llanfechan, un sat aflat la vreo patru mile depărtare.

Îşi scoase jacheta şi o lăsă pe braţul canapelei.

Starkwedder se încruntă.

— Nu pun bază pe grădinarul dumitale ca posibil asasin. Pun pariu că are un alibi solid. Şi dacă nu are alibi, sau dacă e un alibi pe care poate să-l confirme doar nevasta lui, am putea sfârşi prin a face ca sărmanul om să fie condamnat pentru ceva ce n-a făcut. Nu, nu ţine. Nouă ne trebuie vreun duşman din trecut, cineva căruia să nu i se dea de urmă atât de uşor. Ce zici de cineva de pe vremea când Richard vâna lei şi tigri? Cineva din Kenya, sau Africa de Sud, sau India? Un loc în care poliţia să nu-l poată verifica prea uşor?

— Măcar dacă aş putea să mă gândesc! Spuse cu disperare Laura. Măcar de mi-aş aminti unele din poveştile pe care ni le-a spus Richard despre acele vremuri!

— Nu avem nimic de care să ne legăm, bombăni Starkwedder.

Îşi apăsă fruntea cu degetele, concentrându-se.

— La naiba, nouă ne trebuie cineva înrăit, cineva căruia Richard să-i fi făcut zile fripte. Gândeşte-te!

— Nu… Nu pot să mă gândesc, rosti cu glas înecat Laura.

— Mi-ai povestit ce fel de om era soţul dumitale. Trebuie să fi existat incidente, oameni. Pe toţi sfinţii, trebuie să fi existat ceva!

Laura se plimba prin cameră, încercând cu disperare să îşi amintească.

— Cineva care l-a ameninţat. Ameninţări justificate, poate.

Laura se întoarse cu faţa la el.

— Tocmai mi-am amintit, spuse ea încet. A existat un om pe al cărui copil Richard l-a călcat cu maşina.

CAPITOLUL IV

Starkwedder se uită lung la Laura.

— Richard a călcat un copil? Întrebă el surescitat. Când a fost asta?

— Cam acum doi ani. Când trăiam în Norfolk. Bineînţeles că tatăl copilului l-a ameninţat.

Starkwedder se aşează pe taburet.

— Ei, asta pare să fie o posibilitate, spuse el. Povesteşte-mi tot ce îţi aminteşti despre afacerea asta.

Laura se gândi o clipă, apoi începu să vorbească.

— Richard se întorcea cu maşina de la Cromer. Băuse foarte mult, ceea ce nu era nicicum ceva neobişnuit. A trecut printr-un sătuc cu vreo şaizeci de mile la oră; mergând mai mult în zigzag. Copilul, un băieţel, a ieşit în fugă din hanul de acolo, Richard a dat peste el şi l-a omorât pe loc.

— Vrei să spui că soţul dumitale conducea maşina în ciuda infirmităţii lui?

— Da, putea să şofeze. Oh, maşina era construită special, cu comenzi speciale, dar, da, era în stare să conducă.

— Înţeleg. Ce s-a întâmplat după aceea? De bună seamă că poliţia putea să-l reţină pe Richard pentru omucidere.

— A fost o anchetă, firește, explică Laura.

Glasul îi fu străbătut de o notă de amărăciune când adăugă:

— Richard a fost declarat nevinovat.

— Nu a existat nici un martor?

— Tatăl copilului. El a văzut cum s-a întâmplat. Dar a mai fost o asistentă medicală, sora Warburton, care era în maşină cu Richard. Fireşte, a depus şi ea mărturie. Iar conform spuselor ei, Richard mergea cu sub treizeci de mile la oră şi băuse doar un pahar de sherry. Ea a spus că accidentul a fost absolut inevitabil, că băieţelul a sărit drept în faţa maşinii. Au crezut-o pe ea şi nu pe tatăl copilului. Am înţeles că sărmanul om şi-a manifestat extrem de violent sentimentele. Vezi dumneata, oricine ar fi crezut-o pe sora Warburton. Părea chintesenţa cinstei şi a preciziei, extrem de demnă de încredere şi tot tacâmul.

— Dumneata nu erai în maşină?

— Nu. Eram acasă.

— Atunci de unde ştii că sora cutărică nu a spus adevărul?

Laura spuse cu amărăciune:

— Oh, subiectul a fost discutat foarte deschis de Richard, după ce s-au întors de la anchetă. Îmi amintesc foarte bine. El a spus: „Bravo, Warby, ai dat un spectacol fantastic de bun. Probabil că m-ai scăpat de o condamnare zdravănă”. Iar ea a spus: „Nu meritaţi să scăpaţi, domnule Warwick. Ştiţi că aţi condus mult prea repede. E păcat de acel sărman copil”. Şi atunci Righard a spus: „Oh, las-o baltă! Te-am răsplătit din plin. Oricum, ce contează un plod în minus în lumea asta supraaglomerată? A scăpat de toate. Asta nu o să-mi tulbure somnul, te asigur.”

Starkwedder se ridică de pe taburet şi, uitându-se peste umăr la cadavrul lui Richard Warwick, spuse întunecat:

— Cu cât aud mai mult despre soţul dumitale, cu atât doresc să cred că ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta este mai degrabă un omor justificat decât o crimă.

Apropiindu-se de Laura, continuă:

— Să revenim. Cum îl cheamă pe tatăl copilului călcat de maşină?

— Avea un nume scoţian, parcă. Mac şi ceva… Macleod? Maccrae? Nu-mi aduc aminte.

— Dar trebuie să încerci să-ţi aduci aminte. Trebuie. Trăieşte tot în Norfolk?

— Nu. Era în Anglia doar în vizită. La rudele soţiei lui, parcă venise din Canada.

— Canada – asta e destul de departe. Ar lua timp să i se dea de urmă. Da, cred că e o posibilitate. Dar, pentru Dumnezeu, încearcă să-ţi aminteşti cum îl cheamă.

Starkwedder se duse la trenciul lăsat pe fotoliu, scoase mănuşile din buzunar şi le trase pe mâini. Apoi, uitându-se prin cameră întrebă:

— Ai nişte ziare pe aici?

— Ziare? Întrebă mirată Laura.

— Nu de azi. De ieri de alaltăieri.

Ridicându-se de pe canapea, Laura se duse la un dulap din spatele fotoliului.

— Sunt nişte ziare vechi în dulapul ăsta. Le ţineam ca să aprindem focul.

Starkwedder veni lângă ea, deschise dulapul şi scoase un ziar. După ce verifică data, spuse:

— Asta e grozav. Exact ce ne trebuie.

Închise dulapul, duse ziarul la masă şi scoase dintr-un compartiment un foarfece.

— Ce ai de gând să faci? Întrebă Laura.

— Vom fabrica nişte dovezi.

— Dar dacă poliţia reuşeşte să dea de urma acestui om? Ce se va întâmpla atunci?

Starkwedder îi zâmbi.

— Dacă încă mai trăieşte în Canada, o să dureze ceva timp până să fie găsit. Iar când va fi găsit, fără îndoială va avea un alibi pentru noaptea asta. Faptul că s-a aflat la câteva sute de mile depărtare ar trebui să fie suficient. Iar atunci va fi niţel cam târziu pentru poliţie să verifice lucrurile de

aici. Oricum, e cel mai bun lucru pe care-l puteam face. Asta ne dă o perioadă de respiro.

Laura se arătă îngrijorată.

— Nu-mi place, se văită ea.

Starkwedder îi aruncă o privire oarecum exasperată.

— Fată dragă, nu-ţi poţi permite să faci mofturi. Dar trebuie să încerci să-ţi aminteşti numele acelui om.

— Nu pot, îţi spun, nu pot! Insistă Laura.

— Macdaugall, poate? Sau Mackintosh?

Laura se îndepărtă de el, ducându-şi mâinile la urechi.

— Încetează! Strigă ea. Nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile. Acum nu mai sunt sigură nici măcar că începea cu Mac.

— Mă rog, dacă nu poţi să-ţi aminteşti, nu poţi, cedă Starkwedder, va trebui să ne descurcăm fără nume. Îţi aminteşti cumva data sau ceva de genul ăsta care să ne fie folositor?

— Data pot să ţi-o spun foarte bine. Cinsprezece mai.

Mirat, Starkwedder întrebă:

— Cum naiba pe asta ţi-o poţi aminti?

Laura răspunse cu amărăciune:

— Pentru că era ziua mea de naştere.

— Ah, înţeleg… Da… Ei bine, asta rezolvă o mică problemă. Şi avea şi o fărâmă de noroc. Ziarul ăsta are data de cincisprezece. Decupă cu grijă data de pe ziar.

Venind lângă el la masă şi uitându-se peste umărul lui, Laura îi atrase atenţia că data de pe ziar era cincisprezece noiembrie, nu mai.

— Da, admise el, dar numerele sunt cele care dau mai mult de furcă. Acum, mai. Mai e un cuvânt scurt – ah, da, uite un M. Iar acum un A, şi un I.

— În numele cerului, ce faci? Întrebă Laura.

Starkwedder nu catadixi să răspundă. Aşezându-se pe scaunul de la birou, întrebă:

— Ai nişte lipici?

Laura era pe cale să ia un borcănel cu lipici dintr-un compartiment al biroului când el o opri.

— Nu, nu-l atinge. Nu trebuie să lăsăm amprente pe el.

Luă borcănelul cu mâinile înmănuşate şi îi scoase capacul.

— Cum să fii criminal – curs rapid, fără profesor, continuă el. Şi, da, uite şi un teanc de coli de scris simple, tipul care se găseşte de vânzare în toată Marea Britanie.

Luând o coală de hârtie, începu să lipească pe ea cuvinte şi litere.

— Şi-acum, priveşte – un, doi, trei şi gata. „Cincisprezece Mai. Plătit din plin”. Cum ţi se pare?

Îi arătă coala, apoi se duse spre cadavrul lui Richard Warwick.

— O vom băga frumuşel în buzunarul hainei lui. Aşa.

În timp ce făcea asta, din buzunarul mortului căzu o brichetă.

— Hei, ce e asta?

Laura scoase o exclamaţie stridentă şi încercă să apuce bricheta, dar Starkwedder i-o luă înainte.

— Dă-mi-o! Strigă gâfâind Laura.

Uşor mirat, Starkwedder i-o întinse.

— E… e bricheta mea, explică Laura fără să fie nevoie.

— Perfect, deci e bricheta dumitale. N-ai de ce să te agiţi. Se uită curios la ea. Doar n-ai început să-ţi pierzi calmul nu-i aşa?

Laura se duse spre canapea, timp în care şterse bricheta de rochie ca pentru a înlătura de pe ea eventualele amprente, având grijă să se asigure că Starkwedder nu o vedea.

— Nu, bineînţeles că nu mi-am pierdut calmul, îl linişti ea.

După ce băgă cu grijă mesajul în buzunarul de la piept al lui Richard Warwick lăsând să se vadă o bună parte din el, Starkwedder se duse la birou, puse la loc capacul borcănelului cu lipici, îşi scoase mănuşile, scoase o batistă şi se uită la Laura.

— Gata! O anunţă el. Ne pregătim de pasul următor. Unde e paharul din care ai băut adineaori?

Laura luă paharul de pe masa pe care îl puse. Lăsând bricheta pe masă, se întoarse cu paharul la Starkwedder. El îl luă, dădu să îl şteargă cu batista, apoi se opri.

— Nu, îngână el. Asta ar fi o prostie.

— De ce?

— Trebuie să existe amprente atât pe pahar cât şi pe sticlă. În primul rând cele ale valetului, şi probabil şi cele ale soţului dumitale. Lipsa totală a amprentelor ar părea dubioasă în ochii poliţiştilor. Luă o înghiţitură din paharul pe care îl ţinea. Acum trebuie să mă gândesc cum să le explic pe ale mele, adăugă el. Crima nu e un lucru simplu, nu-i aşa?

Cu o patimă bruscă, Laura, strigă:

— Oh, nu! Nu te amesteca! S-ar putea ca poliţia să te suspecteze pe dumneata.

Starkwedder răspunse amuzat:

— Eu sunt un tip foarte respectabil, deasupra oricărei bănuieli. Dar, într-un fel, sunt deja amestecat. La urma urmelor, maşina mea e acolo afară, împotmolită bine în şanţ. Dar nu-ţi face griji, o fărâmiţă de sperjur şi o mică nepotrivire în elementul timp sunt cele mai rele lucruri de care m-ar putea învinovăţi. Şi o vor face, dacă îţi joci cum trebuie rolul.

Înspăimântată, Laura se aşează pe taburet, cu spatele la el. El veni în faţa ei.

— Eşti gata? O întrebă.

— Gata… Pentru ce?

— Hai, trebuie să te aduni, o îndemnă el.

Parcă ameţită, Laura murmură:

— Mă simt… Proastă. Nu. Nu pot gândi.

— Nu trebuie să gândeşti. Trebuie doar să te supui ordinelor. Iată planul. Mai întâi, există în casă vreun cuptor sau sobă?

Laura se gândi, apoi răspunse:

— Există boilerul de apă.
— Bun.
Starkwedder se duse la birou şi adună ziarul şi bucăţelele tăiate şi le făcu ghem. Întorcându-se la Laura, spuse:
— Ia asta şi du-te în bucătărie şi bag-o în boiler. Pe urmă du-te sus, scoateţi hainele şi îmbracă un capot sau un neglijeu sau ce ai. Se opri. Ai nişte aspirină?
— Da, spuse Laura, nedumerită.
Parcă gândindu-se şi făcând planuri în timp ce vorbea, Starkwedder continuă:
— Goleşte flaconul în closet. Pe urmă du-te la cineva – la soacra dumitale sau la domnişoara… Bennett, nu? Şi spune că te doare capul şi vrei câteva aspirine. Apoi, când eşti cu persoana respectivă, lasă uşa deschisă… Apropo, vei auzi împuşcătura.
— Ce împuşcătură? Întrebă Laura holbându-se la el.
Fără să răspundă, Starkwedder se duse la masa de lângă scaunul cu rotile şi luă arma.
— Da, da, îngână el absent, mă voi ocupa eu de asta. Examină arma. Hm. Mi se pare străină. Amintire din război, nu-i aşa?
— Nu ştiu. Richard avea mai multe mărci străine de pistol.
— Mă întreb dacă e înregistrat, spuse Starkwedder mai mult pentru sine…
Laura răspunse:
— Richard avea permis pentru colecţia lui, dacă permis se numeşte.
— Da, îmi închipui că avea. Dar asta nu înseamnă că toate armele erau înregistrate pe numele lui. În practică oamenii sunt adesea neglijenţi cu astfel de lucruri. Există cineva care ar putea să ştie precis?
— Angell, răspunse Laura. Are importanţă?
Starkwedder începu să se plimbe prin cameră.
— Ei bine, conform scenariului nostru în care protagonist este Mac-Cutare, tatăl copilului călcat de Richard, este mai plauzibil ca acesta să fi dat buzna aici foc şi pară, aţâţat de

gândul răzbunării, cu propria-i armă la îndemână. Dar, la urma urmelor, se poate scorni o versiune la fel de plauzibilă şi altfel. Omul ăsta năvăleşte în cameră. Richard, treaz doar pe jumătate, înşfacă pistolul. Celălalt i-l smulge şi trage. Mă rog, recunosc că e niţel exagerat dar va trebui să ţină. Trebuie să ne asumăm nişte riscuri, treaba asta nu se poate evita.

Puse arma pe masa de lângă scaunul cu rotile şi se apropie de Laura.

— Să vedem, ne-am gândit la toate? Aşa sper. Faptul că a fost împuşcat cu un sfert de orvă sau douăzeci de minute mai devreme nu va sări în ochi la vremea când poliţia va ajunge aici.

Se duse la draperia de lângă glasvand, o ridică şi se uită la găurile lăsate de gloanţe în perete. R. W.

— Foarte frumos. Am să încerc să adaug un sfârşit.

Dând drumul draperiei, se întoarse la Laura.

— Când auzi împuşcătura, trebuie să te arăţi alarmată şi să o aduci pe domnişoara Bennett, sau pe cine reuşeşti să găseşti, aici jos. Povestea dumitale este că nu ştii nimic. Te-ai culcat, te-ai trezit cu o durere de cap violentă, te-ai dus să cauţi asprirină şi asta e tot ce ştii. Ai înţeles?

Laura dădu din cap afirmativ.

— Bun. Restul lasă-l în seama mea. Acum te simţi bine?

— Da, aşa cred. Şopti Laura.

— Atunci du-te şi fă-ţi numărul.

Laura ezită.

— N-ar… N-ar trebui să faci asta, spuse ea. N-ar trebui să te implici.

— Să nu mai vorbim despre asta. Fiecare are propriul său mod de a se amuza. Dumneata te-ai amuzat împuşcându-ţi soţul. Acum mă amuz eu. Să spunem doar că tânjesc de mult să ştiu cum m-aş descurca într-o poveste poliţistă adevărată.

Îi aruncă un zâmbet scurt, liniştitor.

— Deci, poţi să faci ce ţi-am spus?

— Da.

— Perfect. Oh, văd că ai ceas. Bun. Stai să mi-l potrivesc pe-al meu după al dumitale. E fără zece. Îţi dau patru, nu, cinci minute. Cinci minute să te duci la bucătărie, să bagi în boiler hârtia asta, să urci la etaj, să-ţi scoţi hainele şi să-ţi pui un capot, apoi să te duci la domnişoara Bennett sau cine o fi. Crezi că te încadrezi în timp, Laura?

Laura dădu din cap.

— Atunci, la douăsprezece fără cinci fix vei auzi împuşcătura. Acum du-te.

Luând-o spre uşă, Laura întoarse capul spre el, nesigură pe ea. Starkwedder se duse şi îi deschise uşa.

— N-ai să mă dezamăgeşti, nu-i aşa? Întrebă el.

— Nu, răspunse slab Laura.

— Bine.

Laura îşi luă jacheta de pe braţul canapelei şi părăsi camera.

CAPITOLUL V

După ce închise uşa în urma Laurei, Starkwedder îşi frământă mintea ce să facă. O clipă se uită la ceas, apoi scoase o ţigară. Se duse la masa de lângă fotoliu şi era pe cale să ia bricheta când observă pe unul din rafturi o fotografie a Laurei. O luă, se uită la ea, zâmbi, o puse la loc, apoi îşi aprinse ţigara şi lăsă bricheta pe masă. Scoţându-şi batista, şterse amprentele de pe braţele fotoliului şi de pe fotografie, apoi împinse scaunul în poziţia iniţială. Luă din scrumieră ţigara Laurei, apoi se duse la masa de lângă scaunul cu rotile şi luă din scrumieră mucul ţigării lui. Ducându-se la birou, şterse amprentele de pe el, puse la loc foarfecele şi teancul de coli de scris şi potrivi sugativa. Se uită pe podea, văzu o bucăţică tăiată din ziar, o ridică şi o făcu ghemotoc, apoi o băgă în buzurnarul pantalonilor. Şterse amprentele de pe întrerupătorul de lângă uşă şi de pe scaunul de la birou, îşi luă lanterna de pe birou, se duse la glasvand şi trase puţin draperia, apoi îndreptă lanterna prin geam spre poteca de afară.

„Pământul e prea uscat ca să se vadă urme de paşi” îngână pentru sine. Puse lanterna pe masa de lângă scaunul cu rotile şi luă revolverul. Asigurându-se că era încărcat, îl şterse de amprente, apoi se duse la taburet şi puse arma pe el. După ce se uită din nou la ceas, se duse la fotoliul din nişă şi îşi puse pălăria, fularul şi mănuşile. Cu trenciul pe braţ, porni spre uşă. Tocmai se pregătea să stingă lumina când îşi aminti că nu înlăturase amprentele de pe tăblia uşii şi de pe clanţă. Le şterse cu batista, stinse lumina şi, punându-şi trenciul, se întoarse la taburet. Luă arma şi era pe cale să tragă în iniţialele de pe perete când îşi dădu seama că erau ascunse de draperie.

„La naiba!”, bombăni el. Luând repede scaunul de la birou, îl folosi ca să ţină draperia la o parte. Se întoarse lângă taburet, trase un foc, apoi se duse repede să vadă rezultatul. „Nu e rău!”, se felicită el.

În timp ce punea la loc scaunul de la birou, auzi glasuri pe hol. Ieşi în grabă pe uşa glasvandului, luând arma cu el. Un moment mai târziu apăru iar, înşfacă lanterna şi ţâşni afară în întuneric.

Din diferite părţi ale casei patru persoane se grăbeau spre birou. Mama lui Richard Warwick, o doamnă bătrână şi înaltă, impunătoare, era în halat. Arăta palidă şi mergea cu ajutorul unui baston.

— Ce este, Jan? Îl întrebă ea pe adolescentul în pijama, cu o faţă ciudată, destul de inocentă, semănând cu a unui faun, care era chiar în spatele ei pe palier. De ce hoinăreşte toată lumea în toiul nopţii? Adăugă ea în timp ce se apropiau de o femeie între două vârste cu părul cărunt îmbrăcată într-un halat decent de flanel. Spune-mi ce se petrece, Benny, îi ordonă ea femeii.

Laura era şi ea acolo, şi doamna Warwick continuă:

— V-aţi pierdut cu toţii minţile? Laura, ce s-a întâmplat? Jan… Jan… Vrea cineva să-mi spună ce se petrece în casa asta?

— Aş paria că e Richard, spuse băiatul care arăta de vreo nouăsprezece ani, deşi glasul lui şi comportarea erau ale unui copil mai mic. Trage iarăşi în ceaţă.

În glasul lui se citea o notă de nervozitate când adăugă:

— Spune-i că nu trebuie să tragă şi să ne trezească pe toţi din somn. Dormeam adânc, şi la fel şi Benny. Nu-i aşa, Benny? Ai grijă, Laura, Richard e primejdios. E primejdios, Benny, ai grijă.

— Afară e ceaţă deasă, spuse Laura uitându-se pe fereastra de pe palier. Nu-mi închipui în ce poate să tragă pe ceaţa asta. E absurd. În plus, mi s-a părut că am auzit un strigăt.

Domnişoara Bennett, o femeie vioaie arăta exact ca o soră medicală, ceea ce fusese, vorbi oarecum împăciuitor.

— Zău că nu văd de ce eşti atât de tulburată, Laura. E doar Richard care se amuză ca de obicei. Dar eu n-am auzit nici un foc de armă. Sunt sigură că nu s-a întâmplat nimic rău. Cred că e o închipuire de-a ta. Dar de bună seamă el e foarte egoist şi am să i-o spun. Richard, strigă ea în timp ce intra în birou, zău, Richard, nu e deloc frumos să tragi la ora asta. Ne-ai speriat pe toţi, Richard.

Laura, în halat, intră după domnişoara Bennett. În timp ce se îndrepta spre canapea după ce aprinse lumina, băiatul o urmă. El se uită la domnişoara Bennett care se holba la Richard Warwick.

— Ce este, Benny? Întrebă Jan. Care-i problema?

— E vorba de Richard, răspunse domnişoara Bennett cu glasul ciudat de calm. S-a sinucis.

— Uite, strigă Jan, arătând spre masă. Revolverul lui Richard a dispărut.

Un glas din grădină strigă:

— Ce se petrece acolo? S-a întâmplat ceva?

Uitându-se pe ferestruica din nişă, Jan strigă:

— Ascultaţi! E cineva afară!

— Afară? Întrebă domnişoara Bennett. Cine?

Se întoarse spre glasvand şi se pregătea să tragă draperia când apăru brusc Starkwedder. Domnişoara Bennette se dădu înapoi alarmată, în timp ce Starkwedder înaintă întrebând precipitat:

— Ce s-a întâmplat aici? Care-i problema?

Privirea îi căzu pe Richard Warwick.

— Omul ăsta e mort! Exclamă el. Împuşcat.

Se uită bănuitor prin cameră.

— Cine eşti dumneata? Întrebă domnişoara Bennett. De unde vii?

— Tocmai am intrat cu maşina într-un şanţ, răspunse Starkwedder. Am rătăcit ore întregi. Am văzut o poartă şi am venit spre casă în speranţa că am să găsesc un telefon şi am să primesc ajutor. Am auzit o împuşcătură, şi cineva a ieşit în fugă pe uşa glasvandului şi s-a ciocnit de mine.

Întinzând arma, Stalkwedder adăugă:

— A aruncat asta.

— Unde s-a dus omul ăsta? Îl întrebă domnişoara Bennett.

— De unde naiba să ştiu eu pe ceaţa asta? Răspunse Starkwedder.

Jan stătea în faţa cadavrului lui Richard, holbându-se surescitat la el.

— Cineva l-a împuşcat pe Richard! Strigă el.

— Aşa se pare, aprobă Starkwedder. Aţi face bine să luaţi legătura cu poliţia.

Puse arma pe masa de lângă scaunul cu rotile, luă sticla şi turnă coniac într-un pahar.

— Cine e?

— Soţul meu, răspunse plat Laura în timp ce se aşeza pe canapea.

Cu o îngrijorare uşor forţată, Starkwedder îi spuse:

— Uite, bea asta.

Laura se uită la el.

— Ai avut un şoc, adăugă el apăsat.

Când ea luă paharul, Starkwedder, cu spatele la ceilalţi, îi adresă un zâmbet conspirativ pentru a-i atrage atenţia

asupra soluţiei lui în rezolvarea problemei amprentelor. Se îndepărtă, îşi aruncă pălăria pe fotoliu, apoi observând că domnişoara Bennett era pe cale să se aplece asupra cadavrului lui Richard Warwick se răsuci rapid.

— Nu, să nu atingeţi nimic, doamnă, spuse el. Se pare că e vorba de o crimă şi, în cazul ăsta, nu trebuie atins nimic.

Îndreptându-se de spate, domnişoara Bennett se îndepărtă de cadavrul din scaunul cu rotile cu un aer înspăimântat.

— Crimă? Întrebă ea. Dar nu poate fi crimă!

Doamna Warwick, mama mortului, se oprise chiar în uşa biroului. Acum înaintă, întrebând:

— Ce s-a întâmplat?

— Richard a fost împuşcat! Richard a fost împuşcat! Îi spuse Jan.

Părea mai mult surescitat decât îngrijorat.

— Taci, Jan! Îi ordonă domnişoara Bennett.

— Ce-am auzit că ai spus? Întrebă doamna Warwick.

— El a spus că e crimă, îi spuse Benny, arătându-l pe Starkwedder.

— Richard, şopti doamna Warwick în timp ce Jan se apleca asupra cadavrului, strigând:

— Uite… Uite… Are ceva pe piept… O hârtie… Scrisă.

Întinse mâna spre buzunarul de la pieptul mortului din care ieşea pe jumătate biletul, dar fu oprit de Starkwedder.

— Să nu-l atingi, îl avertiză acesta. Se vede şi aşa ce scrie. Apoi citi rar, cu glas tare: „Cincispreze… Mai… Plătit din plin”.

— Doamne Sfinte! Macgregor! Exclamă domnişoara Bennett trecând în spatele canapelei.

Laura se ridică. Doamna Warwick se încruntă şi întrebă:

— Vrei să spui… Omul acela… Tatăl… Copilului care a fost călcat…?

— Desigur, Macgregor, murmură pentru sine Laura în timp ce se aşeza în fotoliu.

— Uite, e scris numai cu litere decupate din ziar, spuse surescitat Jan.

— Să nu-l atingi, îl opri din nou Starkwedder. Trebuie lăsat pentru poliţie.

Se duse spre telefon.

— Să sun…

— Nu, spuse cu fermitate doamna Warwick. Voi suna eu.

Luând controlul asupra situaţiei şi adunându-şi curajul, se duse la birou şi începu să formeze numărul.

Jan se duse emoţionat la taburet şi îngenunche pe el.

— Omul care a fugit, îi spuse el domnişoarei Bennett. Crezi că el…?

— Sst, Jan, îl întrerupse cu fermitate domnişoara Bennett în timp ce doamna Warwick vorbea la telefon cu un glas liniştit, dar limpede şi autoritar.

— Secţia de poliţie? Aici e Llangelert House. Casa domnului Richard Warwick. Domnul Warwick tocmai a fost găsit… Împuşcat mortal.

Continuă să vorbească la telefon. Glasul ei rămase coborât, dar ceilalţi din cameră ascultau cu atenţie.

— Nu, a fost găsit de un străin. Un om a cărui maşină s-a stricat lângă casă, parcă… Da, am să-i spun. Voi telefona la han. Ar putea una din maşinile dumneavoastră să-l ducă acolo după ce veţi fi terminat aici?… Prea bine.

Întorcându-se spre ceilalţi, anunţă:

— Poliţia va fi aici cât de repede va putea pe ceaţa asta. Vor veni cu două maşini, dintre care una îl va duce pe acest domn – arătă spre Starkwedder – la hanul din sat. Vor ca el să rămână acolo peste noapte ca să poată sta de vorbă cu el mâine.

— Ei bine, cum nu pot pleca cu maşina mea care e tot în şanţ, mie îmi convine, spuse Starkwedder.

În timp ce vorbea, uşa dintre coridor se deschise şi în cameră intră un bărbat brunet, de înălţime medie, la vreo patruzeci şi cinci de ani, legându-şi cordonul halatului.

— S-a întâmplat ceva, doamnă? Întrebă el adresându-i-se doamnei Warwick.

Apoi, uitându-se pe lângă ea, văzu cadavrul lui Richard Warwick.

— Oh, Dumnezeule! Exclamă el.

— Mă tem că s-a întâmplat o mare tragedie, Angell, spuse doamna Warwick. Domnul Richard a fost împuşcat, iar poliţia este pe drum.

Întorcându-se spre Starkwedder, spuse:

— Acesta e Angell. Este… A fost valetul lui Richard.

Valetul se înclină uşor şi distrat în faţa lui Starkwedder.

— Oh, Dumnezeule! Repetă el continuând să se holbeze la cadavrul fostului său stăpân.

CAPITOLUL VI

În dimineaţa următoare, la unsprezece, biroul lui Richard Warwick arăta oarecum mai îmbietor decât arătase în precedenta noapte ceţoasă. Era o zi rece şi senină, soarele strălucea, iar uşile glasvandului erau larg deschise. Cadavrul fusese ridicat peste noapte, iar scaunul cu rotile fusese împins în nişă, fostul lui loc din mijlocul camerei fiind acum ocupat de fotoliu. Pe măsuţă nu mai rămăseseră decât sticla cu coniac şi scrumiera. Un tânăr arătos la vreo douăzeci şi ceva de ani, cu părul brunet tuns scurt şi îmbrăcat într-o jachetă sport de tweed şi pantaloni bleumarin stătea în scaunul cu rotile şi citea o carte de poezii. După un timp, se ridică. „Frumos, îşi spuse el. Potrivit şi frumos.” Avea un glas catifelat şi muzical, cu un pronunţat accent galez.

Tânărul închise cartea şi o puse la loc pe raftul din nişă. Apoi, după ce trecu în revistă încăperea, se duse spre glasvand şi ieşi pe terasă. Aproape imediat, pe uşa dinspre hol intră un bărbat între două vârste, îndesat, cu o figură impenetrabilă, purtând o servietă. Ducându-se la fotoliul orientat spre terasă, îşi lăsă servieta pe el şi se uită afară.

— Sergent Cadwallader! Strigă el tăios.

Tânărul se întoarse în cameră.

— Bună dimineaţa, domnule inspector Thomas, spuse el şi continuă cu glas ritmat. „Anotimpul ceţurilor şi al roadelor coapte, strâns bine la pieptul prietenos al soarelui în pârg”.

Inspectorul, care începu să-şi descheie trenciul, se opri şi se uită atent la tânărul sergent.

— Poftim? Întrebă el cu o notă clară de sarcasm în glas.

— Ăsta e Keats, îl informă sergentul, foarte încântat de sine.

Inspectorul îi aruncă o privire răutăcioasă, apoi dădu din umeri, îşi scoase trenciul, îl puse pe fotoliul din nişă şi se întoarse după servietă.

— Parcă nici nu-ţi vine să crezi ce zi frumoasă e azi, spuse sergentul. Şi când te gândeşti prin ce am trecut azi noapte ca să ajungem aici. N-am mai văzut de ani de zile aşa o ceaţă. „Ceaţa galbenă care îşi freacă spatele de geamuri”. Ăsta e T. S. Eliot.

Aşteptă o reacţie din partea inspectorului la citatul lui, dar nu obţinu niciuna, drept pentru care continuă:

— Nu e de mirare câte accidente au avut loc pe şoseaua spre Cardiff.

— Putea fi mai rău, fu singurul comentariu al inspectorului.

— Nu ştiu dacă e aşa, spuse sergentul, ambalându-se. La Porthcawl a avut loc o tamponare groaznică. Un mort şi doi copii grav răniţi. Mama plângea să-şi dea sufletul pe şosea şi…

Inspectorul îl întrerupse.

— Şi-au terminat treaba băieţii cu amprentele? Întrebă el.

Dându-şi seama brusc că era mai bine să revină la îndatoririle lui, sergentul Cadwallader răspunse:

— Da, domnule. Le am aici.

Luă de pe birou o mapă şi o deschise.

Inspectorul se aşează pe scaunul de la birou şi începu să examineze mai întâi foaia cu amprentele.

— N-au avut probleme cu cei din casă când le-au luat amprentele? Întrebă el.

— Deloc. Au fost cât se poate de îndatoritori, dornici să se ajute, cum s-ar spune. Era şi de aşteptat, de altfel.

— Rămâne de văzut, spuse inspectorul. De regulă cei mai mulţi fac un tărăboi groaznic. Au impresia Că amprentele lor vor fi puse la dosar la Rogues' Gallery.

Inspiră adânc, îşi întinse braţele, şi continuă să studieze amprentele.

— Ia să vedem. Domnul Warwick – ăsta e decedatul. Doamna Laura Warwick, soţia lui. Doamna Warwick bătrâna, asta e mama lui. Tânărul Jan Warwick, domnişoara Bennett şi… Cine e asta? Angle? Oh, Angle. Ah, da, ăsta e infirmierul. Şi alte două seturi de amprente. Ia să vedem… Hm. Pe partea din afară a uşii, pe sticla de coniac, pe pahar sunt amprentele lui Richard Warwick şi Angell şi ale doamnei Laura Warwick, peste care se suprapun alte amprente pe care le găsim pe brichetă şi pe revolver. Astea trebuie să fie ale tipului ăla, Michael Starkwedder. El i-a dat coniac doamnei Warwick, şi tot el a fost cel care a adus arma din grădină.

Sergentul Cadwallader dădu încet din cap.

— Domnul Starkwedder, mârâi el pe un ton profund bănuitor.

Amuzat, inspectorul întrebă:

— Nu-l placi?

— Ce caută el aici? Asta aş vrea să ştiu. A intrat cu maşina în şanţ şi a venit la o casă unde s-a comis o crimă?

Inspectorul se întoarse cu faţa spre tânărul său coleg.

— Şi tu aproape că ai intrat în şanţ cu maşina noastră azi noapte şi ai venit la o casă unde s-a comis o crimă. Iar cât despre ce căuta aici, se află aici, în zona asta, de o săptămână, căutând o căsuţă sau o vilişoară.

Sergentul păru neconvins, iar inspectorul se întoarse la birou, adăugând sec:

— Se pare că a avut o mamă galeză şi venea aici în vacanţe când era copil.

Înmuiat, sergentul cedă.

— Mă rog, dacă a avut o mamă galeză se schimbă problema. Ridică braţul drept şi recită: „Un drum duce la Londra, Un drum duce la Wales. Drumul meu mă duce spre mare, Spre albele talazuri”. Grozav poet a fost John Masefield, dar tare subapreciat.

Inspectorul deschise gura să protesteze, dar se răzgândi şi, în schimb, rânji.

— Ar trebuie să ne parvină în orice clipă raportul despre Starkwedder de la Abadan, spuse el. Ai amprentele lui pentru comparare?

— L-am trimis pe Jones la hanul unde a stat noaptea trecută, dar el plecase la garaj să aranjeze să-şi recupereze maşina. Jones a sunat, la garaj şi a vorbit cu el. I-a spus să ia legătura cu secţia cât mai repede.

— Bun. Acum despre acest al doilea set de amprente neidentificate. Amprentele unui bărbat care şi-a pus palma întinsă pe masa de lângă cadavru, şi urme neclare atât pe partea din afară cât şi pe cea dinăuntru a glasvandului.

— Aş paria că ăsta e Macgregor! Exclamă sergentul pocnind din degete.

— D-da. S-ar putea, admise cu reţinere inspectorul. Dar n-au fost şi pe revolver. Şi ai zice că orice om care umblă cu un revolver ca să ucidă pe cineva are destulă minte ca să poarte mănuşi.

— Nu sunt atât de sigur. Un tip dezechilibrat ca acest Macgregor, deranjat la cap după moartea copilului, nu s-ar gândi la asta.

— Ei bine, ar trebui să primim curând de la Norwich o descriere a lui Macgregor.

Sergentul se aşează pe taburet.

— E o poveste tristă oricum te-ai uita la ea, spuse el. Un bărbat al cărui unic fiu a murit din pricina excesului de viteză şi care mai înainte şi-a pierdut şi soţia.

— Dacă ar fi fost exces de viteză, îi atrase atenţia inspectorului, Richard Warwick ar fi fost condamnat pentru omucidere sau cel puţin pentru încălcarea regulilor de

circulaţie. În realitate, nici măcar nu i s-a suspendat carnetul de conducere.

Se întinse spre servietă şi scoase arma crimei, apoi se duse la masă şi se uită la tăblia ei.

— O mână de bărbat sprijinită cu toată palma pe masă, murmură el. Stau şi mă întreb…

— Se poate să fi fost un oaspete în casă, sugeră sergentul Cadwallader.

— Se poate. Dar am înţeles de la doamna Warwick că ieri n-au avut nici un musafir. Poate că ne-ar putea spune mai multe servitorul acela, Angell. Vrei să te duci să-l aduci?

— Da, domnule, spuse Cadwallader şi ieşi.

Rămas singur, inspectorul îşi propti palma stângă pe tăblia mesei şi se aplecă asupra scaunului de parcă s-ar fi uitat la un invizibil ocupant al scaunului. Apoi porni spre glasvand şi ieşi afară, uitându-se în stânga şi în dreapta. Examină broasca uşii glasvandului şi reveni în cameră, moment în care apăru şi sergentul însoţit de valetul lui Richard Warwick. Angell purta o jachetă gri de alpaca, cămaşă albă, cravată de culoare închisă şi pantaloni în dungi.

— Dumneata eşti Henry Angell? Îl întrebă inspectorul.

— Da, domnule, răspunse valetul.

— Te rog să iei loc.

Angell se duse şi se aşeză pe canapea.

— De cât timp erai valetul şi infirmierul domnului Richard Warwick?

— De trei ani şi jumătate, domnule, răspunse Angell.

Purtarea lui era corectă, dar ochii aveau o privire vicleană.

— Îţi plăcea slujba?

— O găseam absolut satisfăcătoare, domnule.

— Cum era să lucrezi pentru domnul Warwick?

— Ei bine, domnule era dificil.

— Dar existau avantaje, nu-i aşa?

— Da, domnule, recunoscu Angell. Eram extrem de bine plătit.

— Iar asta compensa celelalte dezavantaje, nu-i aşa? Insistă inspectorul.

— Da, domnule. Încerc să strâng ceva economii.

Inspectorul se aşează în fotoliu, punând arma pe masa de lângă el.

— Ce făceai înainte de a veni la domnul Warwick?

— Acelaşi gen de muncă, domnule. Vă pot arăta referinţele. Întotdeauna mi-am făcut treaba bine, sper. Am avut câţiva stăpâni, sau pacienţi, destul de dificili. Sir James Walliston, de exemplu. Acum e internat într-un ospiciu. Era o persoană foarte dificilă, domnule.

Îşi coborî glasul înainte de a adăuga:

— Droguri!

— Înţeleg, spuse inspectorul. N-a fost nici o problemă de droguri în cazul domnului Warwick, presupun.

— Nu, domnule. Domnul Warwick recurgea la coniac.

— Bea foarte mult, nu-i aşa?

— Da, domnule. Era mare băutor, dar nu era alcoolic, dacă mă înţelegeţi.

Inspectorul făcu o pauză înainte de a întreba:

— Ce e cu povestea asta cu arme şi revolvere şi… Trasul în animale?

— Era hobby-ul lui, domnule. Ceea ce în profesia noastră numim compensaţie. Am înţeles că la vremea lui a fost mare vânător. În dormitorul lui e un adevărat arsenal. Carabine, puşti de vânătoare, arme cu aer comprimat, pistoale şi revolvere.

— Înţeleg, spuse inspectorul. Poţi să pui mâna pe ea.

Angell ridică uşurel arma.

— O recunoşti? Întrebă inspectorul.

— E greu de spus, domnule. Seamănă cu una din armele domnului Warwick, dar eu nu mă prea pricep la armele de foc. Nu pot spune cu certitudine ce armă a avut el aseară pe masa de lângă el.

— Nu avea aceeaşi armă în fiecare noapte?

— Oh, nu, era pe toane, domnule. Mereu folosea alte arme.

Valetul îi predă arma inspectorului.

— La ce îi folosea să aibă o armă aseară pe ceaţa aia? Întrebă inspectorul.

— Era pur şi simplu un obicei, domnule, răspunse Angell. Aşa era obişnuit.

— Foarte bine. Ia loc, te rog.

Angell se aşează din nou la un capăt al canapelei. Inspectorul examină ţeava revolverului, apoi întrebă:

— Când l-ai văzut ultima dată pe domnul Warwick?

— Aseară, în jur de zece fără un sfert, domnule. Avea lângă el o sticlă de coniac şi un pahar, şi pistolul pe care şi-l alesese. I-am aranjat pătura şi i-am urat noapte bună.

— Nu s-a dus la culcare?

— Nu, domnule. Cel puţin, nu în sensul obişnuit al termenului. Întotdeauna dormea în scaunul lui. La şase dimineaţa îi aduceam ceaiul, apoi îl duceam cu scaunul cu rotile în dormitorul lui care avea baie proprie, unde se-mbăia şi se rădea şi aşa mai departe, iar apoi de regulă dormea până la prânz. Am înţeles că noaptea avea insomnie de aceea prefera să rămână în scaunul lui pe timpul nopţii. Era un domn destul de excentric.

— Şi uşile glasvandului erau închise când l-ai părăsit?

— Da, domnule. Aseară era o ceaţă deasă şi el nu voia ca ceaţa să pătrundă în casă.

— Aşadar glasvandul era închis. Era încuiat?

— Nu, domnule. Glasvandul nu se încuia niciodată.

— Astfel încât el să-l poată deschide dacă voia?

— Da, domnule. Putea să se deplaseze dacă noaptea s-ar fi înseninat.

— Înţeleg.

Inspectorul se duse lângă canapea şi se uită la Angell.

— Nu crezi că e destul de ciudat că n-ai auzit?

— Nu chiar, domnule. Vedeţi dumneavoastră, camera mea e la o oarecare distanţă, în cealaltă parte a casei.

— Şi nu era acest lucru un incovenient în caz că stăpânul dumitale avea nevoie de dumneata?

— Nu, domnule. Avea o sonerie care suna în camera mea.
— Dar azi noapte nu te-a sunat deloc?
— Nu, domnule. Dacă ar fi făcut-o, m-aş fi trezit imediat. E o sonerie foarte zgomotoasă, domnule.
Inspectorul Thomas se aplecă pe braţul canapelei pentru a-l aborda pe Angell în alt fel.
— Ai… Începu el cu o lipsă de răbdare controlată, dar fu întrerupt de zbârnâitul strident al telefonului.
Aşteptă ca sergentul Cadwallader să răspundă, dar sergentul părea să viseze cu ochii deschişi, cufundat probabil în cine ştie ce reflecţie poetică. După o clipă îşi dădu seama că inspectorul îl ţintuia cu privirea şi că telefonul suna.
— Scuzaţi-mă, dar tocmai se naşte o poezie, spuse el şi se duse la telefon. Alo, aici sergentul Cadwallader… Da, într-adevăr… O clipă.
Se întoarse spre inspector.
— E poliţia din Norwich, domnule.
Inspectorul Thomas îi luă receptorul din mână şi se aşează la birou.
— Dumneata eşti, Edmundson? Întrebă el. Aici Thomas… Da… Calgary, da… Da, mătuşa, când a murit… Oh, acum două luni… Da, înţeleg… Strada 34, nr. 18, Calgary.
Se uită nerăbdător la Cadwallader şi îi făcu semn să noteze adresa.
— Da… A fost, nu-i aşa?… Da, rar, te rog. Se uită din nou cu înţeles la sergent, înălţime medie, repetă el. Ochi albaştri, brunet cu barbă… Da, cum spui, îţi aminteşti cazul… Genul de tip violent?… Da… Trimiţi acolo? Da… Mulţumesc, Edmundson. Dumneata personal ce părere ai?… Ah, da?… O dată sau de două ori înainte?… Da, fireşte, trebuie să-i acorzi cirmustanţe atenuante… Perfect. Mulţumesc.
Puse receptorul jos în furcă şi îi spuse sergentului:
— Ei bine, am aflat câte ceva despre Macgregor. Se pare că după moartea soţiei lui a venit din Canada în Anglia să-şi

lase copilul la o mătuşă a soţiei sale care locuia în North Walsham, pentru că tocmai căpătase o slujba în Alaska şi nu-l putea lua pe băiat cu el. A fost teribil de marcat de moartea copilului şi a jurat să se răzbune pe Warwick. Nu e ceva neobişnuit în cazuri de astfel de accidente. Oricum, s-a întors în Canada. Poliţia din Norwich are adresa lui şi va trimite o telegramă la Calgary. Mătuşa la care urma să stea copilul a murit acum două luni. Se întoarse brusc spre Angell. Presupun că erai acolo la vremea aceea, Angell? Accidentul de maşină din North Walsham în care a murit un copil.

— Oh, da, domnule, răspunse Angell. Mi-l amintesc foarte bine.

Inspectorul se ridică de la birou şi se duse la valet. Văzând scaunul de la birou gol, sergentul Cadwallader profită prompt de ocazie şi se aşează.

— Ce s-a întâmplat? Îl întrebă inspectorul pe Angell. Povesteşte-mi tot ce ştii despre accident.

— Domnul Warwick mergea cu maşina pe strada principală şi un băieţel a ieşit în fugă dintr-o casă. Sau o fi fost han. Da, cred că era han. Accidentul era inevitabil. Domnul Warwick n-a avut timp să frâneze şi l-a călcat.

— Mergea cu viteză, nu-i aşa?

— Nu, domnule. Asta a reieşit limpede la anchetă. Domnul Warwick era mult sub limita de viteză admisă.

— Ştiu că asta a spus el, comentă inspectorul.

— Era absolut adevărat, domnule, insistă Angell. Sora Warburton – o soră medicală care era angajată la domnul Warwick pe vremea aceea – era şi ea în maşină şi a confirmat.

— S-a uitat ea cumva la indicatorul de viteză în acel moment?

— Sunt convins că s-a uitat. A estimat că mergea cu vreo douăzeci, douăzeci şi cinci mile la oră. Domnul Warwick a fost complet exonerat.

— Dar tatăl băiatului n-a fost de acord, nu?

— Poate că e ceva absolut firesc, domnule.

— Domnul Warwick băuse?

Răspunsul lui Angell fu evaziv.

— Cred că băuse un pahar de sherry, domnule, spuse el susţinând privirea inspectorului.

Inspectorul porni către glasvand, îşi scoase batista şi îşi suflă nasul.

— Ei bine, cred că deocamdată ajunge, îi spuse el valetului.

Angell se ridică şi se duse la uşă. După o clipă de ezitare, se întoarse.

— Scuzaţi-mă, domnule, spuse el, dar domnul Warwick a fost împuşcat cu propria-i armă?

— Asta rămâne de văzut, răspunse inspectorul. Cel care l-a împuşcat s-a ciocnit cu domnul Starkwedder care venea spre casă să ceară ajutor ca să-şi scoată maşina din, şanţ. În momentul ciocnirii, individul a scăpat arma. Domnul Starkwedder a ridicat-o. E vorba de arma asta de pe masă.

— Înţeleg, domnule. Vă mulţumesc.

Angell se întoarse din nou spre uşă.

— Apropo, a fost ieri aici vreun vizitator? Seara, mai ales?

Angell se opri o clipă, apoi se uită la inspector cu o privire dubioasă.

— Nu-mi amintesc, domnule… În momentul de faţă, răspunse el şi ieşi din cameră, închizând uşa după el.

Inspectorul Thomas se întoarse la birou şi îi spuse liniştit sergentului:

— După părerea mea, tipul ăsta e dubios. Nu-l poţi acuza de ceva anume, dar nu-mi place.

— Sunt întru totul de acord cu dumneavoastră, răspunse Cadwallader. Nu e un om în care aş avea încredere şi, mai mult, aş spune că s-ar putea să fi fost ceva dubios cu accidentul ăla.

Dându-şi brusc seama că inspectorul era aplecat asupra lui, se ridică repede. Inspectorul luă însemnările pe care le făcuse Cadwallader şi începu să le parcurgă cu privirea.

— Mă întreb dacă Angell ştie ceva despre seara trecută, ceva ce nu ne-a spus, începu el dar se întrerupse brusc. Hei, ce-i asta? „Noiembrie e ceţos, dar decembrie rareori”. Nu e Keats, sper?

— Nu, răspunse cu mândrie Cadwallader. E Cadwallader.

CAPITOLUL VII

Inspectorul îi înapoie cu brutalitate carnetul de însemnări, timp în care uşa se deschise şi intră domnişoara Bennett, închizând cu grijă uşa după ea.

— Domnule inspector, spuse ea, doamna Warwick e nerăbdătoare să vă vadă. E puţin agitată. Mă refer la doamna Warwick cea bătrână, adăugă ea repede, mama lui Richard. Ea n-o recunoaşte, dar părerea mea e că nu stă prea bine cu sănătatea, aşa că vă rog să fiţi blând cu ea. Vreţi s-o primiţi acum?

— Desigur, răspunse inspectorul. Pofteşte-o înăuntru.

Domnişoara Bennett deschise uşa şi doamna Warwick intră.

— Totul e în regulă, doamnă, o asigură menajera şi ieşi din încăpere.

— Bună dimineaţa, doamnă, spuse inspectorul.

Doamna Warwick nu-i răspunse la salut ci intră direct în subiect.

— Spune-mi, inspectore, ce progrese ai făcut?

— E cam devreme de spus asta, doamnă, dar vă asigur că facem tot ce ne stă în putinţă.

Doamna Warwick se aşează pe canapea, rezemându-şi bastonul de braţul canapelei.

— Omul ăsta, Macgregor, a fost văzut dând târcoale prin împrejurimi? Întrebă ea. L-a observat cineva?

— S-au făcut cercetări în privinţa asta, o informă inspectorul. Dar până acum nu s-a primit nici o informaţie că un străin a fost văzut în localitate.

— Sărmanul, băieţelul acela! Continuă doamna Warwick. Mă refer la cel pe care l-a călcat Richard. Presupun că asta l-a dezechilibrat mental pe tatăl lui. Ştiu că mi s-a spus că a

fost foarte violent şi insultător la vremea respectivă. Poate că a fost ceva absolut firesc. Dar după doi ani! Pare incredibil.

— Da, o aprobă inspectorul, a aşteptat mult, dacă el a făcut-o.

— Dar, desigur, era scoţian. Scoţienii sunt oameni tenaci, răbdători.

— Chiar că sunt, spuse Cadwallader, gândind cu glas tare. Nimic pe lume nu e mai impresionant decât un scoţian urmărind un scop, continuă el, dar inspectorul îi aruncă o privire tăioasă care îl reduse la tăcere.

— Fiul dumneavoastră n-a fost deloc avertizat în prealabil? O întrebă inspectorul pe doamna Warwick. Nici o scrisoare de ameninţare, nimic de genul ăsta?

— Nu, sunt sigură că nu, răspunse cu fermitate bătrâna. Richard ar fi spus. Ar fi râs privitor la asta.

— N-ar fi luat-o în serios?

— Richard râdea întotdeauna în faţa pericolului, spuse doamna Warwick, părând mândră de fiul ei.

— După accident, fiul dumneavoastră i-a oferit vreo compensaţie tatălui copilului?

— Fireşte, răspunse bătrâna. Richard nu era meschin. Dar compensaţia, a fost refuzată. Refuzată cu indignare, pot spune.

— Înţeleg, îngână inspectorul.

— Am înţeles că soţia lui Macgregor murise, continuă doamna Warwick. Băiatul era tot ce avea pe lume. Într-adevăr a fost o tragedie.

— Dar, după părerea dumneavoastră, n-a fost vina fiului dumneavoastră? Întrebă inspectorul.

Cum doamna Warwick nu răspunse, repetă întrebarea…

— Spuneam, n-a fost vina fiului dumneavoastră?

Bătrâna răspunse după încă un moment de tăcere.

— V-am auzit.

— Şi ce părere aveţi? Insistă inspectorul.

Stânjenită, doamna Warwick îşi întoarse privirea, făcându-şi de lucru cu o pernuţă.

— Richard bea prea mult, spuse ea în cele din urmă. Şi fireşte că băuse şi în ziua aceea.

— Un pahar de sherry?

— Un pahar de sherry! Repetă doamna Warwick cu un râs amar. El bea foarte mult. Chiar foarte mult. Sticla aceea de pe masă era umplută în fiecare seară iar dimineaţa era întotdeauna practic goală.

Aşezându-se pe taburet cu faţa la doamna Warwick, inspectorul o întrebă liniştit:

— Aşadar credeţi că fiul dumneavoastră a fost vinovat de accident?

— Bineînţeles că a fost vinovat. N-am avut nici cel mai mic dubiu în privinţa asta.

— Dar a fost exonerat, îi reaminti inspectorul.

Doamna Warwick râse.

— Sora aceea care era în maşină cu el? Acea Warburton? Pufni ea. Era proastă şi îi era devotată lui Richard. Şi cred că a şi plătit-o gras pentru mărturia ei.

— Chiar ştiţi asta? Întrebă iute inspectorul, cu glas tăios.

Tonul doamnei Warwick fu la fel de tăios când răspunse:

— Nu ştiu nimic, dar am ajuns la propriile mele concluzii.

Inspectorul se duse la sergentul Cadwallader şi îi luă însemnările, în timp ce doamna Warwick continuă:

— Vă spun toate astea acum pentru că vreţi să ştiţi adevărul, nu-i aşa? Vreţi să fiţi sigur că au existat suficiente motive de crimă din partea tatălui băieţelului. Ei bine, după părerea mea, au existat. Numai că n-aş fi crezut că după atâta timp…

Glasul i se stinse.

Inspectorul îşi consultă însemnările.

— N-aţi auzit nimic azi noapte? Întrebă el.

— Eu sunt niţel cam surdă, să ştiţi, răspunse repede doamna Warwick. N-am ştiut că s-a întâmplat ceva până când am auzit glasuri şi paşi în faţa uşii mele şi pe Jan

spunând: „Richard a fost împuşcat. Richard a fost împuşcat.” La început m-am gândit că…

Se opri, acoperindu-şi ochii cu mâna.

— Am crezut că e vorba de vreo glumă.

— Jan este fiul dumneavoastră mai mic?

— Nu e fiul meu! Am divorţat de soţul meu cu mulţi ani în urmă. El s-a recăsătorit. Jan e fiul lui din a doua căsătorie.

Doamna Warwick se opri, apoi continuă:

— Sună mai complicat decât este în realitate. După ce ambii lui părinţi au murit, băiatul a venit aici. Richard şi Laura tocmai se căsătoriseră. Laura a fost întotdeauna bună cu fratele vitreg al lui Richard: îi era ca o soră mai mare.

Se opri şi inspectorul prinse prilejul să readucă discuţia la Richard Warwick.

— Da, înţeleg, spuse el, dar acum despre fiul dumneavoastră Richard…

— Mi-am iubit fiul, inspectore, dar nu eram oarbă la greşelile lui, iar ele se datorau în mare parte accidentului pe care îl suferise. Era un bărbat mândru, un om care iubea spaţiile vaste şi cerul liber, iar faptul că trebuia să trăiască ţintuit în scaunul cu rotile era foarte iritant pentru el… Asta nu i-a… Îmbunătăţit, să spunem, caracterul.

— Da, înţeleg. Avea o căsnicie fericită? Întrebă inspectorul.

— N-am nici cea mai mică idee.

Era limpede că doamna Warwick nu avea nici o intenţie să spună mai multe pe tema asta.

— Mai doriţi să ştiţi şi altceva, inspectore?

— Nu, mulţumesc, doamnă Warwick. Dar, dacă se poate, aş dori să discut acum cu domnişoara Bennett.

Doamna Warwick se ridică şi sergentul Cadwallader o conduse la uşă.

— Da, desigur, spuse ea. Domnişoara Bennett. Noi îi spunem Benny. Ea e persoana care vă poate ajuta cel mai mult. Este foarte practică şi eficientă.

— E de mult timp la dumneavoastră? Întrebă inspectorul.

— Oh, da, de ani de zile. A avut grijă de Jan când era mic, iar după aceea l-a ajutat pe Richard. Oh, da, a avut grijă de noi toţi. O persoană foarte credincioasă, Benny.

Cu asta, doamna Warwick ieşi din cameră.

CAPITOLUL VIII

Sergentul Cadwallader închise uşa în urma ei şi, rezemându-se cu spatele de uşă, se uită la inspector.

— Aşadar Richard Warwick era un beţiv. Am mai auzit spunându-se asta despre el, să ştiţi. Şi toate acele pistoale şi arme cu aer comprimat şi carabine! După părerea mea, nu era prea întreg la minte.

— S-ar putea, răspunse laconic inspectorul Thomas.

Sună telefonul. Aşteptând ca subalternul lui să răspundă, inspectorul se uită cu înţeles la el, dar Cadwallader se cufundase în însemnările lui în timp ce se îndrepta spre fotoliu şi se aşează, ignorând total telefonul. După un timp, dându-şi seama că mintea sergentului era în altă parte, fără îndoială la vreo poezie, inspectorul oftă, se duse la birou şi ridică receptorul.

— Alo. Da, la telefon… A venit Starkwedder? I-ai luat amprentele?… Bun… Da, vreau să-i mai pun câteva întrebări… Da, la revedere.

Către sfârşitul acestei conversaţii, domnişoara Bennette intrase în cameră şi rămase lângă uşă. Observând-o, sergentul Cadwallader se ridică din fotoliu şi trecu în spatele lui.

Domnişoara Bennett se adresă inspectorului:

— Da? Doriţi să-mi puneţi câteva întrebări? Am multă treabă în dimineaţa asta.

— Da, domnişoară Bennett, răspunse inspectorul. Vreau să aud relatarea dumitale privitoare la accidentul de maşină din Norfolk, cel cu copilul.

— Copilul Macgregor?

— Da? Aseară ţi-ai amintit foarte repede numele lui.

— Aşa e. Am memoria numerelor.

— Şi, fără îndoială, întâmplarea te-a impresionat într-o oarecare măsură. Dar dumneata nu erai în maşină, nu-i aşa?

Domnişoara Bennett se aşează pe canapea.

— Nu, nu, eu nu eram în maşină, spuse ea. Era sora medicală pe care o avea la acea vreme domnul Warwiek. Sora Warburton.

— Ai fost la anchetă? Întrebă inspectorul.

— Nu. Dar ne-a povestit Richard când s-a întors. A spus ca tatăl băiatului îl amenințase, îi spusese că nu-l va lăsa să scape aşa. Fireşte, noi n-am luat vorbele lui în serios.

Inspectorul Thomas se apropie de ea.

— Dumneata ţi-ai format o impresie anume cu privire la accident? O întrebă el.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

Inspectorul se uită lung la domnişoara Bennett, apoi spuse:

— Mă refer la faptul că dumneata crezi că accidentul a avut loc din cauză că domnul Warwiek băuse?

Ea făcu un gest de negare.

— Oh, îmi închipui că mama lui v-a spus asta, pufni ea. Nu trebuie să vă luaţi după ce spune ea. Are o prejudecată în privinţa băuturii. Soţul ei – tatăl lui Richard – bea.

— Aşadar crezi că relatarea lui Richard Warwiek era corectă, că mergea mult sub limita de viteză şi că accidentul nu putuse fi evitat?

— Nu văd de ce n-ar fi fost corectă, insistă domnişoara Berinett. Sora Warburton a confirmat-o.

— Şi te puteai baza pe cuvântul ei?

Domnişoara Bennett răspunse cu o oarecare asprime:

— Aşa sper. La urma urmelor, oamenii nu umblă minţind în stânga şi-n dreapta, mai ales în astfel de cazuri. Nu-i aşa?

Sergentul Cadwallader care urmărise discuţia interveni.

— Oh, nu mint, nici vorbă! După cum vorbesc uneori ai crede nu doar că s-au încadrat în limita de viteză ci şi că au reuşit s-o depăşească în acelaşi timp!

Supărat de această întrerupere, inspectorul se întoarse încetişor şi se uită la sergent. Şi domnişoara Bennett îl privi lung pe tânăr, oarecum surprinsă. Sergentul Cadwallader îşi coborî privirea în carnetul cu însemnări, iar inspectorul se întoarse către domnişoara Bennett:

— Uite unde vreau eu să ajung, spuse el. În durerea şi stresul momentului, un om poate lesne ameninţa să se răzbune pentru moartea copilului său în accident. Dar gândindu-se mai bine, dacă lucrurile au stat aşa cum s-a declarat, sigur şi-ar fi dat seama că accidentul nu s-a produs din vina lui Richard Warwiek.

— Da, înţeleg ce vreţi să spuneţi domnişoară Bennett.

Inspectorul începu să se plimbe agale prin cameră şi continuă:

— Pe de altă parte, dacă maşina mergea în zigzag şi cu viteză excesivă, dacă maşina era, să zicem, ieşită de sub control…

— V-a spus Laura asta? Îl întrerupse domnişoara Bennett.

Inspectorul se întoarse şi se uită la ea, mirat de faptul că menţiona numele soţiei mortului.

— Ce te face să crezi că ea mi-a spus? Întrebă el.

— Nu ştiu. Doar mă întrebam şi eu aşa…

Arătând derutată, se uită la ceas.

— Asta e tot? Întrebă ea. Sunt foarte ocupată în dimineaţa asta.

Se duse spre uşă, o deschise şi fu pe punctul să iasă când inspectorul spuse:

— Dacă se poate, acum aş vrea să schimb o vorbă cu tânărul Jan.

Domnişoara Bennett se întoarse în prag.

— Oh, e cam agitat în dimineaţa asta, spuse ea cu o oarecare agresivitate. V-aş rămâne foarte îndatorată dacă nu aţi discuta cu el… Scormonind lucrurile. Abia am reuşit să-l calmez.

— Îmi pare rău, dar mă tem că trebuie să-i punem câteva întrebări, insistă inspectorul.

Domnişoara Bennett închise uşa cu hotărâre şi se întoarse în cameră.

— De ce nu-l găsiţi pur şi simplu pe acest Macgregor şi-l întrebaţi pe el? Sugeră ea. Nu poate să fi ajuns prea departe.

— Îl vom găsi, nici o grijă, o asigură inspectorul.

— Sper, replică domnişoara Bennett. Răzbunare, ce să spun! Nu-i ceva creştinesc.

— Desigur, aprobă inspectorul, adăugând cu înţeles: Mai ales când accidentul nu s-a produs din vina domnului Warwick, şi nu putea fi evitat.

Domnişoara Bennett îi aruncă o privire pătrunzătoare. Urmă o pauză, după care inspectorul repetă:

— Aş vrea să vorbesc cu Jan, te rog.

— Nu ştiu dacă pot să-l găsesc, răspunse domnişoara Bennett. Se poate să fi ieşit.

Părăsi în grabă camera. Inspectorul se uită la Cadwallader, făcându-i semn din cap înspre uşă, iar sergentul ieşi după ea. Pe coridor, domnişoara Bennett îl admonestă.

— Să nu-l necăjiţi, spuse ea şi se întoarse în cameră. Să nu-l necăjiţi pe băiat! Îi ordonă ea inspectorului. E o idee, e uşor… Dezechilibrat. Devine agitat, temperamental.

Inspectorul se uită la ea o clipă, apoi întrebă:

— Este vreodată violent?

— Nu, bineînţeles că nu. E un băiat foarte dulce, foarte blând. Docil, zău. Am vrut doar să spun că s-ar putea să-l tulburaţi. Treburile precum crima nu fac bine copiilor. Iar el asta este un copil.

Inspectorul se aşează la birou.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, domnişoară Bennett, te asigur. Înţelegem foarte bine situaţia.

CAPITOLUL IX

Chiar atunci sergentul Cadwallader îl introduse pe Jan care venise în grabă spre inspector.

— Doriţi să vorbiţi cu mine? Întrebă el surescitat. L-aţi şi prins? Avea sânge pe haine?

— Jan, poartă-te frumos, îl temperă domnişoara Bennett. Răspunde doar la întrebările pe care ţi le va pune domnul.

Jan se întoarse fericit spre domnişoara Bennett, apoi din nou spre inspector.

— Oh, da, aşa am să fac, promit. Dar eu pot să pun vreo întrebare?

— Fireşte că poţi să pui întrebări, îi spuse inspectorul cu blândeţe.

Domnişoara Bennett se aşează pe canapea.

— Am să aştept până staţi de vorbă cu el, spuse ea.

Inspectorul se ridică repede, se duse la uşă şi o deschise.

— Nu, mulţumesc, domnişoară Bennett, spuse el hotărât. Nu vom avea nevoie de dumneata. Şi nu spuneai că eşti foarte ocupată?

— Aş prefera să rămân, insistă ea.

— Îmi pare rău.

Glasul inspectorului era tăios.

— Nouă întotdeauna ne place să vorbim separat, cu persoanele.

Domnişoara Bennett se uită la inspector apoi la sergentul Cadwallader. Dându-şi seama că nu avea nici o şansă, pufni supărată şi ieşi vijelios din cameră. Inspectorul închise uşa după ea. Sergentul se duse spre nişă pregătindu-se să scrie, iar inspectorul Thomas se aşează pe canapea şi i se adresă prietenos lui Jan:

— Nu cred că până acum ai mai avut de a face cu o crimă, nu-i aşa?

— Nu, n-am avut, răspunse Jan surescitat. E foarte palpitant, nu?

Îngenunche pe taburet.

— Aveţi vreun indiciu – amprente sau pete de sânge sau ceva?

— Pare să te intereseze foarte mult sângele, spuse inspectorul cu un zâmbet prietenos.

— Oh, da, răspunse Jan, liniştit şi serios. Îmi place sângele. Are o culoare frumoasă, nu-i aşa? Un frumos roşu limpede.

Se aşează şi el pe canapea, râzând nervos.

— Ştiţi, Richard împuşca diferite chestii care apoi sângerau. Zău că este foarte amuzant, nu-i aşa? Vreau să spun că e amuzant că Richard, care întotdeauna împuşca alte vietăţi, a fost el însuşi împuşcat. Nu vi se pare amuzant?

Inspectorul răspunse cu un glas liniştit şi cam sec:

— Presupun că treaba asta are şi partea ei comică.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Eşti foarte afectat că fratele tău – fratele tău vitreg, adică – a murit?

— Dacă sunt afectat? Întrebă mirat Jan. Că Richard a murit? Nu de ce aş fi?

— Mă gândeam că poate ai… Ţinut la el.

— Să ţin la el! Exclamă Jan cu o uimire autentică. Să ţin la Richard? Nu, nimeni n-ar putea ţine la Richard.

— Totuşi, presupun că soţia lui a ţinut la el, sugeră inspectorul.

Pa faţa lui Jan apăru o expresie surprinsă.

— Laura?! Exclamă el. Nu, nu cred. Ea a fost mereu de partea mea.

— De partea ta? Ce vrei să spui, mai exact?

Jan păru brusc speriat.

— Da, strigă el. Când Richard voia să mă trimită de aici.

— Să te trimită de aici? Întrebă cu blândeţe inspectorul.

— În unul din locurile alea, explică adolescentul. Ştiţi dumneavoastră, unde eşti trimis şi închis şi nu mai poţi să ieşi. Mi-a spus că, poate, Laura o să vină uneori la mine.

Se cutremură puţin, apoi se ridică, se îndepărtă de inspector şi se uită la sergentul Cadwallader.

— Nu-mi place să fiu închis, continuă el cu glas tremurat. Aş detesta să fiu închis.

Rămase în picioare lângă glasvand, uitându-se pe terasă.

— Îmi place întotdeauna ca lucrurile să fie deschise, le strigă el. Îmi place să am fereastra deschisă, şi uşa deschisă, aşa încât să pot fi sigur că pot ieşi. Reveni în mijlocul camerei. Dar acum nimeni nu mă mai poate încuia, nu-i aşa?

— Nu, flăcăule, îl asigură inspectorul. N-aş crede.

— Nu acum când Richard e mort, adăugă Jan, parcă încântat de sine însuşi.

Inspectorul se ridică şi dădu ocol canapelei.

— Aşadar Richard voia să te zăvorască? Întrebă el.

— Laura zice că el spunea aşa doar ca să mă tachineze, răspunse Jan. Ea spunea că asta era tot, că totul era în regulă, şi că atât timp cât era ea aici o să aibă grijă să nu fiu niciodată închis.

Se cocoţă, pe braţul fotoliului.

— O iubesc pe Laura, continuă el surescitat. O iubesc enorm pe Laura. Ne simţim minunat împreună, să ştiţi. Umblăm după fluturi şi ouă de păsări, şi jucăm jocuri. Bezique. Ştiţi jocul? E un joc inteligent. Oh, e foarte amuzant când eşti cu Laura!

Inspectorul se duse şi se rezemă de celălalt braţ al fotoliului şi întrebă cu blândeţe:

— Nu cred că mai ţii minte ceva legat de accidentul care a avut loc când locuiaţi în Norfolk, aşa-i? Când a fost călcat un băieţel.

— Ba da, asta ţin minte, răspunse foarte vesel Jan. Richard a fost la anchetă.

— Da, aşa e. Ce altceva mai ţii minte?

— În ziua aceea am avut somon la prânz, răspunse imediat Jan. Richard şi Warby s-au întors împreună. Warby era un pic tulburată, dar Richard râdea.

— Warby? Întrebă inspectorul. Adică sora Warburton?

— Da. Nu-mi prea plăcea de ea. Dar Richard era atât de mulţumit de ea în ziua aceea încât spunea întruna: „Un spectacol fantastic de bun, Warby!”

Uşa se deschise brusc şi apăru Laura Warwick. Sergentul Cadwallader îi ieşi înainte, iar Jan strigă:

— Bună, Laura!

— Deranjez? Îl întrebă Laura pe inspector.

— Nu, fireşte că nu, doamnă Warwick, răspunse acesta. Luaţi loc, vă rog.

Laura înaintă şi sergentul închise uşa în urma ei.

— Jan e?… Începu Laura, apoi se opri.

— Tocmai îl întrebam dacă îşi aminteşte ceva despre accidentul din Norfolk în care a murit băieţelul Macgregor.

Laura se aşează la capătul canapelei.

— Îţi aminteşti Jan? Întrebă ea.

— Sigur că îmi amintesc totul.

Se întoarse către inspector.

— V-am spus, nu-i aşa?

Inspectorul nu-i răspunse direct. Apropiindu-se agale de canapea, i se adresă Laurei.

— Ce ştiţi despre accident, doamnă Warwick? S-a discutat despre el în ziua aceea, la prânz, când soţul dumneavoastră s-a întors de la anchetă?

— Nu mai ţin minte, răspunse imediat Laura.

Jan se ridică repede şi veni către ea.

— Ba da, Laura, sigur îţi aminteşti, spuse el. Nu-ţi aminteşti că Richard a spus că nu contează un plod în plus sau în minus pe lume?

Laura se ridică.

— Vă rog… Îl imploră ea pe inspector.

— Totul e în regulă, doamnă Warwick o asigură acesta cu blândeţe. E important să aflăm adevărul despre acel accident, să ştiţi. În definitiv, e de presupus că el e motivul celor întâmplate aici noaptea trecută.

— Da, oftă ea. Ştiu.

— Conform spuselor soacrei dumneavoastră, soţul dumneavoastră băuse în ziua aceea.

— Mă aşteptam să fi băut, recunoscu Laura. N-ar fi fost ceva de mirare.

Inspectorul se apropie de canapea şi se aşează la un capăt.

— L-aţi văzut sau l-aţi cunoscut pe acest Macgregor? O întrebă el.

— Nu, răspunse Laura. Nu, eu nu m-am dus la anchetă.

— Se pare că era foarte hotărât să se răzbune, comentă inspectorul.

Laura zâmbi trist.

— Accidentul trebuie să-i fi afectat judecata, cred, spuse ea.

Jan, care treptat devenea tot mai surescitat, veni către ei şi rosti cu agresivitate:

— Eu dacă aş avea un duşman, asta aş face. Aş aştepta mult, iar apoi aş veni pe furiş, în întuneric, cu arma la mine. Pe urmă…

Trase în fotoliu cu o armă imaginară.

— Bang, bang, bang!

— Taci, Jan! Îi ordonă cu asprime Laura.

Jan păru brusc tulburat.

— Te-ai supărat pe mine, Laura? O întrebă el copilăreşte.

— Nu, scumpule, îl linişti Laura, nu sunt supărată. Dar caută să nu mai fii atât de agitat.

— Nu sunt agitat, spuse cu tărie Jan.

CAPITOLUL X

Traversând holul din faţă, domnişoara Bennett le deschise uşa lui Starkwedder şi unui ofiţer de poliţie care păreau să fi ajuns împreună la uşă.

— Bună dimineaţa, domnişoară Bennett, o salută Starkwedder. Am venit la inspectorul Thomas.

Domnişoara Bennett dădu din cap.

— Bună dimineaţa… Oh, bună dimineaţa, domnule ofiţer. Sunt amândoi în birou, eu nu ştiu ce se petrece.

— Bună dimineaţa, doamnă, răspunse ofiţerul de poliţie. I-am adus astea inspectorului. Poate vine să le ia sergentul Cadwallader.

— Ce e asta? Întrebă Laura auzind larma de afară.

Inspectorul se ridică şi se duse la uşă.

— S-ar părea că s-a întors domnul Starkwedder.

În timp ce Starkwedder intră în încăpere, sergentul Cadwallader ieşi în hol să se ocupe de ofiţer, între timp, tânărul Jan se cufundă în fotoliu şi urmări curios ce se întâmpla.

— Ascultaţi la mine! Exclamă Starkwedder înaintând. Nu pot să-mi petrec toată ziua pocnind din călcâie la secţia de poliţie. V-am dat amprentele mele, iar apoi am insistat să fiu adus aici. Am şi eu treburile mele. Azi am două întâlniri cu un agent imobiliar.

O observă deodată pe Laura.

— Oh… Bună dimineaţa, doamnă Warwick. Îmi pare nespus de rău pentru ce s-a întâmplat.

— Bună dimineaţa, răspunse distantă Laura.

Inspectorul se apropie de masa de lângă fotoliu şi întrebă:

— Domnule Starkwedder, aţi pus cumva aseară mâna pe masa asta, şi aţi deschis prin împingere glasvandul?

Starkwedder veni lângă el la masă.

— Nu ştiu, admise el. Se poate s-o fi făcut. E important? Nu-mi amintesc.

Sergentul Cadwallader reveni în cameră aducând un dosar pe care i-l înmână inspectorului.

— Aici aveţi amprentele domnului Starkwedder, domnule, raportă el. Le-a adus un ofiţer. Şi raportul balistic.

— Ia să vedem, spuse inspectorul. Glontele care l-a ucis pe Richard Warwick a ţâşnit clar din această armă. Cât despre amprente, vom vedea curând.

Se duse la birou, se aşeză şi începu să studieze documentele, în timp ce sergentul se îndreptă către nişă. După o pauză, Jan, care se uitase atent la Starkwedder, îl întrebă pe acesta:

— Tocmai v-aţi întors din Abadan, nu-i aşa? Cum e în Abadan?

— Foarte cald, răspunse succint Starkwedder şi se întoarse către Laura. Cum vă simţiţi azi, doamnă Warwick? Mai bine?

— Da, mulţumesc, răspunse Laura. Acum am depăşit deja şocul.

— Bun, spuse Starkwedder.

Inspectorul se ridică şi se apropie acum de Starkwedder care stătea pe canapea.

— Amprentele dumitale se află pe glasvand, pe sticlă, pe pahar şi pe brichetă, îl încunoştiinţă el. Amprentele de pe masă nu sunt ale dumitale. Sunt un set de amprente total neidentificate. Se uită prin cameră. Atunci, asta lămureşte lucrurile, continuă el. Întrucât aseară n-a fost nici un vizitator aici…

Se opri şi se uită la Laura.

— Sau a fost?

— Nu, îl asigură Laura.

— Atunci amprentele trebuie să fie ale lui Macgregor, continuă inspectorul.

— Ale lui Macgregor? Întrebă Starkwedder uitându-se la Laura.

— Pari surprins, spuse inspectorul.

— Da… Sunt destul de surprins, recunoscu Starkwedder. Adică, nu m-aş fi aşteptat la el să poarte mănuşi.

Inspectorul dădu din cap.

— Ai dreptate, aprobă el. A mânuit revolverul cu mănuşi.

— A avut loc vreun scandal? Întrebă Starkwedder adresându-i-se Laurei. Sau nu s-a auzit nimic în afară de împuşcătură?

Laura răspunse cu un efort:

— Eu… Noi… Eu şi Benny, adică am auzit doar împuşcătura. Dar nu e mai puţin adevărat că nu aveam cum auzi şi altceva de la etaj.

Sergentul Cadwallader se uitase în grădină pe mica fereastră din nişă. Acum, văzând pe cineva care se apropia pe peluză, se duse într-un capăt al glasvandului. Pe uşile glasvandului intră un bărbat chipeş, cu ochi albaştri şi cu aspect oarecum milităros. Bărbatul se opri la intrare,

arătând foarte îngrijorat. Jan, primul care îl observă în afară de sergent, ţipă excitat:

— Julian! Julian!

Noul venit se uită la Jan, apoi la Laura Warwick.

— Laura! Exclamă el. Tocmai am auzit. Îmi… Îmi pare nespus de rău.

— Bună dimineaţa, domnule maior Farrar, îl salută inspectorul Thomas.

— Julian Farrar se întoarse către inspector.

— E o afacere ieşită din comun, spuse el. Bietul Richard!

— Zăcea aici în scaunul lui cu rotile, îi spuse surescitat Jan lui Farrar. Era ghemuit de tot. Iar pe piept avea o bucată de hârtie. Ştii ce scria pe ea? Scria: „Plătit din plin.”

— Da. Gata, gata Jan, murmură Julian Farrar bătându-l pe băiat pe umăr.

— E palpitant, nu-i aşa? Continuă Jan privindu-l nerăbdător.

Farrar trecu pe lângă el.

— Da, da, sigur că e palpitant, îl asigură el pe Jan uitându-se întrebător la Starkwedder.

Inspectorul le făcu cunoştinţă celor doi bărbaţi.

— Domnul Starkwedder – domnul maior Farrar, care s-ar putea să fie viitorul nostru membru în Parlament. Se luptă în alegerile locale.

Starkwedder şi Julian Farrar dădură mâna, îngânând politicos „Încântat de cunoştinţă”. Inspectorul se îndepărtă făcându-i semn sergentului să vină lângă el. În timp ce ei discutau, Starkwedder îi explică maiorului Farrar:

— Intrasem cu maşina în şanţ şi veneam spre casă pentru a vedea dacă pot da un telefon şi dacă pot primi o mână de ajutor. Un bărbat a ţâşnit din casă, mai să mă dărâme.

— Dar încotro a luat-o omul ăsta? Întrebă Farrar.

— Habar n-am, răspunse Starkwedder. S-a evaporat în ceaţă ca printr-o scamatorie.

Starkwedder se îndepărtă, în timp ce Jan, îngenunche pe fotoliu şi uitându-se cu speranţă la Farrar, întrebă:

— Tu i-ai spus lui Richard că cineva o să-l împuşte într-o zi, nu-i aşa, Julian?

Se lăsă tăcerea. Toţi cei din cameră se uitau la Julian Farrar.

Farrar se gândi o clipă. Apoi întrebă cu bruscheţe:

— Oare? Nu mai ţin minte.

— Ba da, i-ai spus, insistă Jan. Într-o seară, la cină. Tu şi cu Richard vă contraziceaţi, şi tu ai spus: Într-una din zilele astea, Richard, cineva îţi va trage un glonte în cap.

— O profeţie remarcabilă, comentă inspectorul.

Julian Farrar se duse şi se aşeză pe taburet.

— În fine, spuse el, Richard şi armele lui erau o adevărată pacoste, să ştiţi. Oamenilor nu le plăcea treaba asta. A fost tipul ăla… Îţi aminteşti, Laura? Grădinarul vostru, Griffith. Ştii tu, cel pe care l-a concediat Richard. Griffith mi-a spus, şi nu doar o dată: „Ascultaţi la mine, în una din zilele astea am să vin cu arma şi am să-l împuşc pe domnul Warwick.”

— Griffith n-ar fi făcut una ca asta! Exclamă repede Laura.

Farrar arătă spăşit.

— Nu, nu, sigur că nu, recunoscu el. Nu… Nu voiam să spun asta. Voiam să spun că ăsta era genul de lucru pe care… Ăă… Lumea îl spunea privitor la Richard.

Pentru a-şi masca stingherea la, îşi scoase tabachera şi luă o ţigară.

Inspectorul se aşeză la birou cu un aer îngândurat. Starkwedder stătea în picioare într-un colţ de lângă nişă, aproape de Jan care îl privea cu interes.

— Îmi doresc să fi trecut aseară pe aici, spuse Julian Farrar, neadresându-se cuiva anume. Vorbesc serios.

— Dar a fost o ceaţă cumplită, spuse liniştită Laura. Nu puteai ieşi pe ceaţa aia.

— Nu, spuse Farrar. Îi aveam invitaţi la cină pe membrii cabinetului meu. Când am văzut că se lăsa ceaţa, au plecat acasă destul de devreme. Atunci m-am gândit să vin la voi, dar m-am răzgândit.

Căutându-se prin buzunare, întrebă:

— Are cineva un chibrit? Se pare că mi-am rătăcit bricheta.

Se uită în jur şi deodată observă bricheta pe masa unde o lăsase Laura în noaptea precedentă. Se ridică şi se duse să o ia, urmărit din priviri de Starkwedder.

— Oh, iat-o! Spuse Farrar. Nu-mi imaginam unde o lăsasem.

— Julian… Începu Laura.

— Da?

Farrar îi oferi o ţigară şi ea o luă.

— Îmi pare îngrozitor de rău pentru toate astea, Laura. Dacă pot să te ajut cu ceva…

Glasul i se stinse indecis.

— Da, ştiu, spuse Laura în timp ce Farrar îi aprindea ţigara.

Jan vorbi dintr-o dată, adresându-i-se lui Starkwedder.

— Ştiţi să trageţi, domnule Starkwedder? Eu ştiu. Richard mă lăsa să încerc, uneori. Sigur, eu nu eram atât de bun ca el.

— Chiar aşa? Întrebă Starkwedder întorcându-se către Jan. Ce fel de armă te lăsa să foloseşti?

În timp ce Jan îi capta atenţia lui Starkwedder, Laura prinse prilejul să-i spună repede lui Farrar:

— Trebuie să vorbesc cu tine, Julian. Trebuie.

Glasul lui Farrar fu la fel de coborât.

— Ai grijă, o atenţionă el.

— Era un 22, îi spunea Julian lui Starkwedder. Trag foarte bine, nu-i aşa, Julian?

Se duse la Julian Farrar.

— Mai ţii minte când m-ai luat la bâlci? Am doborât două sticle, nu-i aşa?

— Chiar aşa, flăcăule, răspunse Farrar. Ai ochi buni, asta contează. Ai ochi buni şi la criket. Partida aceea pe care am jucat-o astă vară a fost absolut senzaţională.

Jan îi zâmbi fericit, apoi se aşează pe taburet şi se uită spre inspector care acum examina documentele de pe birou.

Urmă un moment de tăcere. Apoi Starkwedder, în timp ce scotea o ţigară, o întrebă pe Laura:

— Vă deranjează dacă fumez?

— Bineînţeles că nu, răspunse Laura.

Starkwedder se întoarse către Julian Farrar.

— Îmi împrumutaţi, vă rog, bricheta dumneavoastră?

— Desigur, spuse Farrar. Poftim.

— E o brichetă frumoasă, rosti Starkwedder în timp ce îşi aprindea ţigara.

Laura făcu o mişcare bruscă, apoi se stăpâni.

— Da, spuse neglijent Farrar. Funcţionează mai bine decât majoritatea.

— E destul de… Aparte, remarcă Starkwedder.

Îi aruncă o privire rapidă Laurei, apoi îi înapoie bricheta lui Farrar îngânând un cuvânt de mulţumire.

Jan părăsi taburetul şi se postă în spatele inspectorului.

— Richard are o grămadă de arme, spuse el. Şi arme cu aer comprimat. Şi are o armă cu care împuşca elefanţi în Africa. Vreţi să le vedeţi? Sunt în dormitorul lui Richard. Acolo. Arătă cu mâna.

— Perfect, spuse inspectorul ridicându-se. Aratăni-le tu.

Îi zâmbi lui Jan, adăugând cu blândeţe:

— Ne eşti de mare ajutor, să ştii. Ar trebui să te luăm în cadrul poliţiei.

Punând o mână pe umărul băiatului, îl dirijă spre uşa pe care le-o deschise sergentul.

— Nu mai aveam de ce să te reţinem, domnule Starkwedder, spuse inspectorul din uşă. Acum poţi pleca la treburile dumitale. Doar să păstrezi legătura cu noi, atâta tot.

— În regulă, răspunse Starkwedder în timp ce Jan, inspectorul şi sergentul părăseau camera.

CAPITOLUL XI

După ieşirea celor trei, în încăpere se lăsă o tăcere stânjenitoare. Apoi Starkwedder spuse:

— Ei bine, cred că ar fi mai nimerit să plec şi să văd dacă au reuşit să-mi scoată maşina din şanţ. Se pare că n-am trecut pe lângă ea când am venit aici cu ofiţerul de poliţie.

— Nu, spuse Laura. Aleea dă din celălat drum.

— Da, înţeleg, răspunse Starkwedder în timp ce se îndrepta spre glasvand.

Se întoarse în loc.

— Cât de altfel arată lucrurile la lumina zilei, remarcă el, apoi ieşi pe terasă.

Imediat după plecarea lui, Laura şi Julian Farrar se răsuciră unul spre celălalt.

— Julian! Excalmă Laura. Bricheta aceea! Am spus că e a mea.

— Ai spus că e a ta? Inspectorului?

— Nu. Lui.

— Lui… Acestui tip… Începu Farrar, apoi se opri întrucât amândoi îl văzură pe Starkwedder mergând pe terasă prin faţa uşilor. Laura… Începu el iar.

— Fii atent, spuse Laura ducându-se la ferestruica din nişă şi uitându-se afară. S-ar putea să asculte ce vorbim.

— Cine e omul ăsta? Întrebă Farrar. Îl cunoşti?

Laura reveni în mijlocul camerei.

— Nu, nu-l cunosc, răspunse ea. A… a avut un accident cu maşina şi a venit azi noapte aici. Chiar după…

Julian Farrar îi atinse mâna care se odihnea pe spătarul canapelei.

— E în regulă, Laura. Ştii că voi face tot ce-mi stă în putere.

— Julian… Amprentele, icni Laura.

— Care amprente?

— De pe masa aia. De pe masa de acolo şi de pe geamul glasvandului. Sunt… Ale tale?

Farrar îşi luă mâna de pe a ei, atrăgându-i atenţia că Starkwedder trecea iar pe terasă. Fără să se întoarcă spre glasvand, Laura se îndepărtă de el şi rosti tare:

— Eşti foarte amabil, Julian, şi sunt sigură că ne poţi ajuta în multe privinţe.

Când Starkwedder dispăru din vedere, se întoarse cu faţa la Julian Farrar.

— Amprentele ale sunt ale tale, Julian? Gândeşte-te.

Farrar se gândi o clipă.

— De pe masă, da, ar putea să fie.

— Oh, Doamne! Strigă Laura. Ce ne facem?

Acum Starkwedder se zărea din nou, trecând înainte şi înapoi chiar prin faţa uşilor. Laura trase din ţigară.

— Poliţia crede că ucigaşul e un bărbat pe nume Macgregor, îi spuse ea lui Julian, aruncându-i o privire disperată prin care îl îndemna să spună ceva.

— Păi atunci e în regulă, spuse acesta: Probabil vor continua să creadă asta.

— Dar presupunând… Începu Laura.

Farrar o întrerupse.

— Trebuie să plec. Am o întâlnire. Se ridică. E în ordine, Laura, spuse el bătând-o pe umăr. Nu-ţi face griji. Am să am grijă să nu păţeşti nimic…

Pe faţa Laurei se citea neliniştea învecinată cu disperarea. Aparent fără să observe asta, Farrar se îndreptă spre glasvand. În timp ce deschidea uşa, Starkwedder se apropia cu intenţia evidentă de a intra în cameră. Farrar se dădu politicos la o parte, pentru a evita coliziunea.

— Plecaţi? Îl întrebă Starkwedder.

— Da. Zilele astea sunt destul de încărcate. Ştiţi, într-o săptămână sunt alegerile.

— Înţeleg. Scuzaţi-mi ignoranţa, dar ce sunteţi? Laburist?

— Sunt liberal, răspunse Farrar uşor indignat.

— Oh, mai participă şi liberalii la alegeri? Întrebă senin Starkwedder.

Julian Farrar se îmbăţoşă şi părăsi camera fără vreun alt cuvânt. După plecarea lui, Starkwedder se uită fioros la Laura.

— Înţeleg, spuse el tot mai mânios. Sau cel puţin încep să înţeleg.
— Ce vrei să spui? Îl întrebă Laura.
— Ăsta-i iubitul, nu-i aşa?
Veni mai aproape de ea.
— Hai, spune, aşa-i?
— Întrucât întrebi, da, este! Răspunse sfidătoare Laura.
Starkwedder o privi o clipă fără să vorbească. Apoi rosti mânios:
— Sunt destule lucruri pe care nu mi le-ai spus azi noapte, nu-i aşa? De asta ai înhăţat cu atâta grabă bricheta lui şi ai spus că e a ta.
Se îndepărtă câţiva paşi de ea, apoi se întoarse iar cu faţa la ea.
— Şi de când durează asta între voi doi?
— Nu de ieri de azi, răspunse liniştită Laura.
— Dar nu te-ai hotărât să-l părăseşti pe Warwick şi să plecaţi împreună?
— Nu. În primul rând, e vorba de cariera lui Julian. Asta l-ar fi putut ruina din punct de vedere politic.
Nervos, Starkwedder se aşează pe canapea.
— De bună seamă că nu, în ziua de azi, spuse el răstit. Oare nu consideră toţi adulterul o bagatelă?
— Ăsta ar fi fost un caz special, încercă Laura să explice. Era prieten cu Richard, şi cum Richard era invalid…
— Da, înţeleg. În mod sigur n-ar fi dat bine la public!
Laura se apropie de canapea şi rămase în picioare, uitându-se la el.
— Din câte îmi dau seama, consideri că ar fi trebuit să-ţi spun asta azi-noapte, nu-i aşa? Întrebă ea cu răceală.
Starkwedder îşi feri privirea.
— Nu erai obligată, bombăni el.
Laura păru să se înmoaie.
— N-am considerat că era important… Începu ea. Adică… Nu mă gândeam decât la faptul că l-am împuşcat pe Richard.

Starkwedder păru să se înduioşeze, în timp ce murmură:
— Da, da, înţeleg. După o pauză, adăugă: Nici eu nu m-am putut gândi la altceva. Făcu o altă pauză, apoi o întrebă: Vrei să încerci un mic experiment? Unde stăteai când l-ai împuşcat pe Richard?
— Unde stăteam?
Laura părea uimită.
— Exact.
După un moment de gândire, Laura spuse, arătând vag din cap spre glasvand:
— Acolo.
— Du-te în locul în care stăteai.
Laura se ridică şi începu să se mişte nervoasă prin cameră.
— Nu… Nu mai ţin minte, spuse ea. Nu-mi cere să-mi amintesc. Eram… Eram răvăşită. Eu…
Starkwedder o întrerupse.
— Soţul tău ţi-a spus ceva, îi reaminti el. Ceva care te-a făcut să înşfaci arma.
Ridicându-se de pe canapea, el se duse la masa de lângă fotoliu şi spuse:
— Vino încoace, să reconstituim. Asta este masa, asta este arma. Deci, vă certaţi. Tu ai luat arma… Ia-o…
— Nu vreau! Strigă Laura.
— Nu fi prostuţă, mârâi Starkwedder. Nu e încărcată. Hai, ridic-o. Ridic-o.
Laura ridică ezitant arma.
— Ai înşfăcat-o, îi aminti el. Nu ai luat-o atât de gingaş. Ai înfăşcat-o şi l-ai împuşcat. Arată-mi cum ai făcut.
Ţinând cu stângăcie arma, Laura făcu doi paşi înapoi.
— Eu… Eu., începu ea.
— Hai, arată-mi! Strigă la ea Starkwedder.
Laura încercă să ţintească.
— Hai, trage! Strigă el din nou. Nu e încărcată.
Cum ea continua să ezite, el îi smulse triumfător arma.

— Mă gândeam eu! Exclamă el. N-ai tras în viaţa ta cu un revolver. Nu ştii cum se face. Uitându-se la armă, continuă. Nici măcar nu ştii că trebuie să-i ridici piedica.

Aruncă arma pe taburet, apoi se duse în spatele canapelei şi se întoarse cu faţa spre ea. După un timp, spuse liniştit:

— Nu tu ţi-ai împuşcat bărbatul.

— Ba da, insistă Laura.

— Ba nu, susţinu Starkwedder cu convingere.

Părând înspăimântată, Laura întrebă:

— Atunci de ce aş spune că am făcut-o?

Starkwedder trase adânc aer în piept. Ocolind canapeaua, se lăsă să cadă greoi pe ea.

— Răspunsul mi se pare foarte evident. Pentru că cel care l-a împuşcat a fost Julian Farrar.

— Nu! Exclamă Laura, aproape strigând.

— Ba da!

— Nu! Repetă ea.

— Iar eu spun că da, insistă el.

— Dacă a fost Julian, de ce naiba aş fi spus că l-am împuşcat eu?

Starkwedder o privi drept.

— Pentru că te-ai gândit – şi te-ai gândit foarte corect – că am să te acopăr eu. Oh, da, ai fost foarte convinsă de asta. Da, m-ai jucat foarte frumos pe degete, n-am ce zice. Dar s-a terminat, auzi tu? S-a terminat. Al naibii să fiu dacă am de gând să spun o groază de minciuni ca să-i salvez pielea maiorului Julian Farrar.

Se lăsă tăcerea. Preţ de câteva clipe Laura nu spuse nimic. Apoi zâmbi şi se duse calmă la masa de lângă fotoliu ca să-şi ia ţigara lăsată în scrumieră. Apoi se întoarse către Starkwedder şi spuse:

— Ba ai să spui! Va trebui să spui! Acum nu mai poţi da înapoi! Le-ai spus poliţiştilor versiunea ta. Acum nu o mai poţi schimba.

— Poftim? Întrebă uluit Starkwedder.

Laura se aşează în fotoliu şi spuse:

— Indiferent ce ştii, sau ce crezi că ştii, trebuie să-ţi menţii relatarea. Eşti un accesoriu – tu însuţi ai spus-o.

Trase din ţigară.

Starkwedder se ridică. Zăpăcit, exclamă:

— Mi-am făcut-o cu mâna mea! Ticăloasă mică!

O fulgeră cu privirea fără să mai spună ceva, apoi se răsuci brusc pe călcâie şi părăsi în garbă încăperea. Laura se uită după el cum mergea cu paşi mari prin grădină. Făcu o mişcare ca pentru a-l urma şi a-l chema înapoi, însă se răzgândi. Cu o expresie tulburată pe faţă, se îndepărtă agale de glasvand.

CAPITOLUL XII

În ziua aceea, către sfârşitul după-amiezii, Julian Farrar bătea nervos în sus şi în jos podeaua biroului. Uşile dinspre terasă ale glasvandului erau deschise, iar soarele era pe cale să apună, poleind în auriu peluza. Farrar fusese chemat urgent de Laura Warwick. În timp ce o aştepta, se tot uita la ceas.

Farrar părea foarte tulburat şi nefericit. Ieşi pe terasă, se întoarse în cameră şi se uită la ceas. Apoi, observând un ziar pe masa de lângă fotoliu, îl luă. Era un ziar local, The Western Echo, cu o ştire de senzaţie pe prima pagină, anunţând moartea lui Richard Warwick. „PROEMINENT REZIDENT LOCAL UCIS DE UN AGRESOR MISTERIOS”, era titlul articolului. Farrar se aşează în fotoliu şi începu să citească nervos. După o clipă, aruncă ziarul şi să duse cu paşi mari spre glasvand. Aruncând o ultimă privire în cameră, ieşi luând-o peste peluză. Era pe la mijlocul grădinii când auzi un sunet în spatele lui. Întorcându-se, strigă: „Laura, îmi pare rău, eu…” dar apoi se opri, dezamăgit, Căci văzu că persoana care se îndrepta spre el nu era Laura Warwick, ci Angell, valetul răposatului Richard Warwick.

— Doamna Warwick m-a rugat să vă spun că va coborî într-o clipă, domnule, spuse Angell. Dar mă întrebam dacă aş putea schimba doar o vorbă cu dumneavoastră.

— Da, sigur. Despre ce e vorba?

Angell se apropie de Julian Farrar şi mai făcu câţiva paşi, temându-se, parcă, să nu-i audă cineva din casă.

— Ei bine? Întrebă Farrar, urmându-l.

— Sunt destul de îngrijorat cu privire la situaţia mea, domnule, şi m-am gândit să vă consult.

Cu mintea la propriile-i probleme, Julian Farrar nu se arătă prea interesat.

— Şi care-i necazul? Întrebă el.

— Moartea domnului Warwick mă lasă fără slujbă, domnule.

— Da, aşa se pare. Îmi închipui că îţi vei găsi uşor alta, nu-i aşa?

— Aşa sper, domnule.

— Eşti un om cu calificare, nu? Îl întrebă Farrar.

— Da, domnule, răspunse Angell. Sunt infirmier calificat şi se va găsi întotdeauna pentru mine un post fie în spital, fie la domiciliul unui pacient.

— Şi atunci ce te frământă?

— Ei bine, domnule, împrejurările, mi-am pierdut slujba asta, nu-mi place deloc.

— Pe şleau vorbind, nu-ţi place că ai fost amestecat într-o crimă. Asta e?

— Se poate spune şi aşa, domnule, confirmă valetul.

— Mă tem că nimeni nu poate face nimic în privinţa asta, spuse Farrar. Probabil că vei primi referinţe satisfăcătoare de la doamna Warwick.

Îşi scoase tabachera şi o deschise.

— Nu cred că va fi vreo dificultate privitor la asta, domnule. Doamna Warwick este o doamnă cumsecade, o doamnă absolut fermecătoare, dacă pot să spun aşa.

În glasul lui se simţea o uşoară insinuare.

Hotărându-se s-o aştepte, totuşi, pe Laura, Julian Farrar dădu să se întoarcă în casă. Ceva în purtarea valetului îl izbi şi se opri.

— Ce vrei să spui? Întrebă el liniştit.

— N-aş vrea ca doamna Warwick să aibă parte, în vreun fel, de lipsă de confort… De vreo nemulţumire, răspunse onctuos Angell.

Farrar scoase o ţigară, apoi băgă tabachera în buzunar şi spuse:

— Vrei să spui că mai rămâi puţin ca să o serveşti?

— Foarte adevărat, domnule, confirmă valetul. Sunt de ajutor în casă. Dar nu la asta m-am referit, exact.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— De fapt, e o problemă de… Conştiinţă, domnule.

— Ce dracu’ vrei să spui cu conştiinţa?

Angell păru jenat, dar glasul îi era încrezător când continuă:

— Nu cred că îmi apreciaţi greutăţile, domnule. Privitor la declaraţia pe care am dat-o la poliţie, adică. E de datoria mea ca cetăţean să ajut în orice fel poliţia, în acelaşi timp, doresc să rămân loial stăpânilor mei.

Julian Farrar îşi aprinse ţigara.

— Vorbeşti de parcă ar fi existat un conflict, spuse el liniştit.

— Dacă vă gândiţi puţin, vă veţi da seama că e pe cale să se nască un conflict – un conflict de loialităţi, dacă pot să mă exprim aşa.

Farrar îl privi drept pe valet.

— Unde anume vrei să ajungi, Angell?

— Poliţia nu e în situaţia de a aprecia contextul, domnule. Contextul ar putea – spun doar ar putea – fi foarte important într-un caz ca acesta. De asemenea, în ultimul timp am insomnii cumplite.

— Suferinţele tale au legătură cu asta?

— Din păcate, da, domnule. Noaptea trecută m-am culcat devreme, dar n-am putut să dorm.

— Îmi pare rău, dar zău că…

— Vedeţi, domnule, continuă Angell ignorând întreruperea, datorită poziţiei dormitorului meu în această

casă, sunt în temă cu anumite probleme pe care, probabil, poliţia nu le prea cunoaşte.

— Ce anume încerci să spui? Întrebă cu răceală Farrar.

— Răposatul domn Warwick era bolnav şi infirm, răspunse Angell. Era deci de aşteptat ca în aceste triste circumstanţe o doamnă atrăgătoare – ca doamna Warwick să se fi… Cum să spun?… Ataşat de altcineva.

— Aşadar, asta e, spuse Farrar. Nu cred că-mi place tonul tău, Angell.

— Înţeleg, domnule, îngână Angell. Dar vă rog să nu trageţi concluzii pripite. Gândiţi-vă bine, domnule, şi poate vă veţi da seama de situaţia dificilă în care mă găsesc. Mă aflu în posesia unor cunoştinţe pe care, până acum, nu le-am comunicat poliţiei, dar pe care, probabil, e de datoria mea să le comunic.

Julian Farrar se uită cu răceală la Angell.

— Eu cred că toată povestea asta cu mersul la poliţie, cu informaţiile pe care le deţii e o gogoriţă. De fapt tu sugerezi că eşti în postura de a răscoli mizeria dacă nu… Dacă nu ce?

Angell dădu din umeri.

— Desigur, cum tocmai aţi arătat, sunt infirmier calificat. Dar există momente, domnule maior Farrar, când mă gândesc că mi-ar plăcea să am propria mea afacere. Un mic… Nu un sanatoriu propriu zis, ci un stabiliment în care să pot primi cinci sau şase pacienţi. Cu un asistent, fireşte. Pacienţii ar fi, poate, domni care, alcoolici fiind, sunt dificil de strunit acasă. Ceva în genul ăsta. Din păcate, deşi am economisit câte ceva, banii strânşi nu ajung. Mă întrebam…

Glasul i se stinse sugestiv.

Farrar termină fraza în locul lui.

— Te întrebai dacă eu, sau eu şi doamna Warwick, te-am putea ajuta să-ţi împlineşti visul.

— Doar mă întrebam, domnule, spuse moale Angell. Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră.

— Ar fi, nu-i aşa? Întrebă sarcastic Farrar.

— Aţi sugerat cu destulă asprime că eu ameninţ cu răscolirea murdăriei. Adică scandal, înţeleg eu. Dar nu e deloc vorba de asta, domnule. Nici prin cap nu mi-ar trece aşa ceva.

— Unde anume vrei să ajungi, Angell? Întrebă Farrar pe un ton care arăta că începea să-şi piardă răbdarea. Sigur urmăreşti ceva.

Angell zâmbi vinovat, dar răspunse liniştit şi apăsat:

— Cum spuneam, domnule, azi noapte n-am dormit prea bine. Stăteam treaz, ascultând sirena alarmei de ceaţă. Un zgomot extrem de deprimant, domnule. Apoi mi s-a părut că aud un oblon lovindu-se. Şi ăsta e un zgomot foarte enervant, mai ales când te chinui să adormi. M-am ridicat şi m-am aplecat pe fereastră. Părea să fie oblonul de la fereastra cămării, chiar de sub mine.

— Şi? Întrebă tăios Farrar.

— M-am hotărât să cobor la parter şi să închid oblonul, domnule, continuă Angell. Eram jos când am auzit o împuşcătură. La vremea aceea nu mi s-a părut nimic ciudat. „Iarăşi trage domnul Warwick, mi-am zis: Dar de bună seamă nu vede în ce trage pe ceaţa asta”. M-am dus în cămară şi am închis oblonul. Dar, în timp ce stăteam acolo simţindu-mă, nu ştiu de ce, neliniştit, am auzit paşi venind pe poteca din faţa glasvandului…

— Poteca aia, adică, spuse Farrar arătând-o din priviri.

— Da, domnule. Poteca ce duce de la terasă, pe după casă, pe lângă bucătărie şi cămară. O potecă ce nu e prea folosită, cu excepţia dumneavoastră, domnule, când veniţi aici şi o luaţi pe scurtătură, întrucât e mai aproape de casa dumneavoastră.

Se opri şi se uită atent la Julian Farrar care se mulţumi să spună cu glas de gheaţă:

— Continuă.

— Cum spuneam, mă simţeam un pic neliniştit, gândindu-mă că s-ar putea să dea târcoale cineva. Nici nu ştiţi ce uşurat m-am simţit, domnule, când v-am văzut pe

dumneavoastră trecând pe lângă fereastra cămării, mergând repede… Grăbindu-vă să vă întoarceţi acasă.

După o pauză, Farrar spuse:

— Nu văd nimic aparte în ceea ce îmi spui. Ar trebui să văd?

Tuşind a scuză, Angell răspunse:

— Mă întrebam doar, domnule, dacă le-aţi spus poliţiştilor că aţi venit azi noapte la doamna Warwick. În cazul că nu le-aţi spus, şi presupunând că mă vor interoga încă o dată privitor la evenimentele din noaptea trecută…

Farrar îl întrerupse.

— Îţi dai seama, nu-i aşa, că pedeapsa pentru şantaj e severă?

— Şantaj, domnule? Întrebă şocat Angell. Nu ştiu la ce vă referiţi. Este doar o problemă de a mă decide care îmi e datoria. Poliţia…

Farrar îl întrerupse cu asprime.

— Poliţia nu are nici un dubiu cu privire la cine la omorât pe domnul Warwick. Tipul şi-a semnat practic crima. E puţin probabil ca poliţiştii să-ţi mai pună şi alte întrebări.

Alarmat, Angell se grăbi să spună:

— Vă asigur, domnule, că nu voiam decât…

Farrar îl întrerupse din nou.

— Ştii foarte bine că n-ai fi putut recunoaşte pe nimeni pe ceaţa deasă de azi noapte. Ai inventat pur şi simplu toată povestea cu scopul de a…

Se opri brusc căci o văzu pe Laura Warwick ieşind din casă.

CAPITOLUL XIII

— Îmi pare rău că te-am făcut să mă aştepţi, Julian, spuse Laura apropiindu-se de ei.

Părea mirată să-i vadă pe cei doi prinşi într-o conversaţie.

— Poate îmi veţi permite să stau de vorbă cu dumneavoastră mai târziu în această mică problemă, îi murmură valetul lui Farrar.

Se dădu într-o parte, se înclină uşor în faţa Laurei, apoi se îndepărtă repede şi dispăru după colţul casei.

Laura se uită după el, apoi rosti cu nelinişte:

— Julian, trebuie…

Farrar o întrerupse.

— De ce ai trimis după mine, Laura? Întrebă el supărat.

— Te-am aşteptat toată ziua, răspunse Laura, surprinsă.

— Ei bine, nu mi-am văzut capul de treburi. Comitete, iar după-amiază alte întruniri. Mai e puţin până la alegeri şi n-am o clipă de răgaz. Şi, în tot cazul, nu îţi dai seama că, deocamdată, ar fi mai bine să nu ne mai întâlnim?

— Dar avem nişte treburi de discutat!

Farrar o luă de braţ şi o duse mai departe de casă.

— Ştii că Angell e pornit să mă şantajeze? O întrebă el.

— Angell? Exclamă cu neîncredere Laura. Angell?

— Da. Este evident că ştie despre noi, şi mai ştie, sau pretinde că ştie, că am fost aici azi noapte.

Laura icni.

— Vrei să spui că te-a văzut?

— El spune că m-a văzut.

— Dar nu avea cum să te vadă pe ceaţa aia!

— A venit cu o poveste despre un oblon de la cămară, pe care a coborât să-l închidă, şi atunci m-a văzut trecând prin faţa ferestrei în drum spre casă. Mai spune că a auzit o împuşcătură nu cu mult înainte, dar nu i-a dat importanţă.

— Dumnezeule! Gemu Laura. Ce cumplit! Ce ne facem?

Farrar dădu să o îmbrăţişeze pentru a o linişti, dar se uită înspre casă şi se abţinu. O privi drept.

— Nu ştiu ce o să facem, spuse el. Trebuie să ne gândim.

— Doar n-ai de gând să-i dai bani?

— Nu. Dacă începi să faci asta, nu mai termini niciodată. Şi totuşi, ce e de făcut? Îşi trecu mâna peste frunte. Nu ştiam că cineva ştie că am fost aseară aici. Sunt sigur că menajera mea nu ştie. Problema e dacă Angell chiar m-a văzut, sau doar pretinde că m-a văzut.

— Dacă se duce la poliţie? Întrebă cu glas tremurat Laura.

— S-ar putea. Trebuie să ne gândim… Să ne gândim bine. Ori negăm şi spunem că aseară n-am ieşit din casă…

— Dar există amprentele.

— Care amprente?

— Ai uitat? Amprentele de pe masă. Poliţiştii cred că sunt ale lui Macgregor, dar dacă Angell le spune versiunea lui, îţi vor lua şi ţie amprentele şi atunci…

Laura se opri. Julian Farrar arăta acum foarte îngrijorat.

— Da, înţeleg, îngână el. Bine. Atunci am să recunosc că am fost aici şi… Am să scornesc ceva. Am venit să vorbesc cu Richard, şi am discutat…

— Poţi să spui că era bine-mersi când ai plecat, sugeră repede Laura.

În ochii lui Farrar era o undă de afecţiune când se uită la ea.

— Ce simple faci tu să pară lucrurile! Spuse el cu căldură. Chiar pot să spun asta? Adăugă sarcastic.

— Trebuie să spui ceva! Se apără ea.

— Da, trebuie că am pus mâna pe masă când m-am aplecat să văd… Înghiţi cu greu, amintindu-şi scena.

— Atâta timp cât poliţia crede că sunt amprentele lui Macgregor…

— Macgregor! Macgregor! Exclamă cu mânie Farrar. Ce naiba ţi-a venit să încropeşti mesajul ăla cu litere decupate din ziar şi să-l pui pe pieptul lui Richard? N-ai riscat enorm?

— Da… Nu… Nu ştiu! Strigă derutată Laura.

Farrar se uită cu repulsie la ea.

— Cu atâta sânge rece! Bombăni el.

— A trebuit să ne gândim la ceva, oftă Laura. Eu nici nu puteam să judec. A fost ideea lui Michael.

— Michael?

— Michael Starkwedder.

— Vrei să spui că el te-a ajutat? Întrebă Farrar, nevenindu-i să creadă.

— Da, da, da! Strigă Laura pierzându-şi răbdarea. De asta am vrut să vii aici… Să-ţi explic…

Farrar veni lângă ea. În glasul lui se citea o gelozie de gheaţă când întrebă:

— Care e rolul lui Michael Starkwedder în toată treaba asta?

— A intrat şi… M-a găsit acolo. Aveam arma în mână şi…

— Doamne Sfinte! Exclamă cu dezgust Farrar, îndepărtându-se de ea. Iar tu l-ai convins cumva…

— Cred că el m-a convins pe mine, murmură cu tristeţe Laura. Făcu un pas înspre el. Oh, Julian… Începu ea.

Când să-şi petreacă braţele pe după gâtul lui, Farrar o împinse uşor.

— Ţi-am spus că am să fac tot ce-mi stă în puteri, Laura. Să nu te gândeşti că n-am să fac… dar…

Laura îl privi drept.

— Te-ai schimbat, spuse ea liniştită.

— Îmi pare rău, dar nu mai pot să am aceleaşi sentimente, recunoscu el cu disperare. După tot ce s-a întâmplat… Pur şi simplu nu mai pot.

— Eu da, îl asigură Laura. Cel puţin, aşa cred. Indiferent ce ai face, Julian, sau ce ai fi făcut, eu tot aş avea acelaşi sentimente pentru tine.

— În momentul de faţă sentimentele noastre n-au nici o importanţă, spuse Farrar. Trebuie să ne rezumăm la fapte.

— Ştiu. I-am… I-am spus lui Starkwedder că eu… Eu o făcusem.

Farrar o privi neîncrezător.

— I-ai spus asta lui Starkwedder?

— Da.

— Şi a fost de acord să te ajute? El, un străin? Omul ăsta trebuie să fie nebun.

— Poate că e un pic nebun. Dar a fost foarte îndatoritor.

— Aşa! Nici un bărbat nu-ţi poate rezista! Exclamă furios Farrar. Asta e?

Se îndepărtă cu un pas, apoi se întoarse iar cu faţa la ea.

— Totuşi, Laura, crima…

Glasul i se stinse şi clătină din cap.

— Am să încerc să nu mă mai gândesc niciodată la ea. Şi nu a fost premeditată. A fost doar sub impulsul momentului.

— Nu e nevoie să trecem în revistă totul. Acum trebuie să ne gândim ce avem de făcut.

— Ştiu. Există amprentele şi bricheta ta.

— Da. Trebuie că mi-a căzut când m-am aplecat asupra cadavrului.

— Starkwedder ştie că e a ta. Dar nu poate face nimic în privinţa asta. E implicat şi el. Nu-şi mai poate schimba declaraţia.

Julian Farrar se uită o clipă la ea. Când vorbi, glasul lui avu o notă de eroism.

— Dacă va fi nevoie, Laura, am să iau totul asupra mea.

— Nu, nu vreau! Strigă Laura apucându-l de braţ, apoi se uită spre casă şi îi dădu drumul. Nu vreau!

— Să nu crezi că nu înţeleg cum s-a… Întâmplat, spuse Farrar cu un efort. Ai luat arma, l-ai împuşcat fără să-ţi dai seama, de fapt, ce faci şi…

Laura icni de uimire.

— Poftim? Încerci să mă faci să spun că eu l-am omorât? Strigă ea.

— Deloc, răspunse Farrar, stânjenit. Ţi-am spus că sunt gata să iau totul asupra mea dacă va fi cazul.

Laura clătină din cap, derutată.

— Dar spuneai… Ai zis că ştii cum s-a întâmplat.

— Ascultă, Laura. Nu cred că ai făcut-o în mod deliberat. Nu cred că a fost o treabă premeditată. Ştiu că n-a fost. Ştiu foarte bine că l-ai împuşcat doar pentru că…

Laura îl întrerupse repede.

— Eu l-am împuşcat? Tu chiar pretinzi că eu l-am împuşcat?

Întorcându-se cu spatele la ea, Farrar rosti mânios:

— Pentru Dumnezeu, nu ajungem nicăieri dacă nu suntem sinceri unul cu altul!

Încercând să nu strige, Laura spuse clar şi apăsat:

— Nu eu l-am împuşcat, şi ştii asta!

Se lăsă tăcerea. Julian Farrar se întoarse încet cu faţa la ea.

— Atunci cine? Întrebă el.

Dându-şi brusc seama, adăugă:

— Laura! Vrei să spui că eu l-am împuşcat?

Se înfruntară o clipă în tăcere, apoi Laura spuse:

— Am auzit împuşcătura, Julian. Inspiră adânc înainte de a continua. Am auzit împuşcătura şi ţi-am auzit paşii îndepărtându-se. Am coborât şi l-am găsit… Mort.

După o pauză, Farrar spuse liniştit:

— Nu eu l-am împuşcat, Laura. Am venit aici să discut cu Richard, să-i spun că după alegeri trebuie să ajungem la un aranjament privitor la divorţ. Am auzit o împuşcătură chiar înainte de a ajunge aici. M-am gândit că Richard se distra ca de obicei. Am intrat şi l-am găsit. Mort. Era cald, încă.

Laura era acum uluită.

— Cald? Repetă ea.

— Murise de un minut sau două, nu mai mult, spuse Farrar. Fireşte că am crezut că tu l-ai împuşcat. Cine altcineva putea să-l împuşte?

— Nu, înţeleg, murmură Laura.

— Poate… Poate că a fost sinucidere… Începu Farrar dar Laura îl întrerupse.

— Nu putea fi sinucidere pentru că…

Se opri căci se auzi glasul lui Jan strigând puternic din casă.

CAPITOLUL XIV

Julian Farrar şi Laura alergară către casă, aproape ciocnindu-se cu Jan care ieşea.

— Laura! Strigă Jan în timp ce Laura îl împingea cu blândeţe, dar ferm, înapoi în birou. Laura, acum că Richard a murit, toate pistoalele şi armele lui îmi aparţin mie, nu-i aşa? Eu sunt fratele lui şi am rămas singurul bărbat din familie.

Julian Farrar intră după ei şi se aşeză pe braţul fotoliului, în timp ce Laura încerca să-l împace pe Jan care acum se

plângea:
— Benny nu vrea să mă lase să-i iau armele. Le-a încuiat în dulapul de acolo. Arătă cu mâna spre uşă. Dar sunt ale mele. Am dreptul la ele. Convinge-o să-mi dea cheia.
— Jan, dragule, ascultă-mă, începu Laura, dar Jan nu se lăsă temperat.
— Mă tratează ca pe un copil! Strigă el. Mă refer la Benny. Toţi mă tratează ca pe un copil. Dar nu sunt copil, sunt bărbat. Am nouăsprezece ani. Sunt aproape major. Toate articolele de sport ale lui Richard îmi aparţin mie. Am să fac ce făcea Richard. Am să împuşc veveriţe şi păsări şi pisici. Râse isteric. Aş putea împuşca şi oameni, dacă n-or să-mi placă.
— Nu te agita prea mult, Jan, îl atenţionă Laura.
— Nu sunt agitat. Dar n-am de gând să mă las… Cum se spune?… N-am de gând să mă las persecutat.
O înfruntă direct pe Laura.
— Eu sunt acum, aici stăpânul. Eu sunt stăpân în casa asta. Toată lumea trebuie să facă ce spun eu.
Se opri, apoi se întoarse şi i se adresă lui Julian Farrar.
— Aş putea fi judecător de pace, dacă aş vrea, nu-i aşa, Julian?
— Cred că eşti cam tânăr, încă pentru asta, răspunse Farrar.
Jan dădu din umeri şi se întoarse iar către Laura.
— Voi toţi mă trataţi ca pe un copil, se plânse el din nou. Dar acum că Richard e mort nu mai puteţi s-o faceţi. Se aruncă pe canapea, cu picioarele întinse în lături. Mă aştept să fiu şi bogat, nu? Adăugă el. Casa asta îmi aparţine. Nimeni nu mă mai poate da de colo-colo. Eu pot să-i dau afară pe toţi. N-am de gând s-o las pe proasta de Benny să-mi mai dicteze. Dacă Benny mai încearcă să îmi ordone, am să… Se opri, apoi adăugă copilăreşte: Ştiu eu ce am să fac!
Laura se apropie de el.
— Dragul meu Jan, ascultă-mă, murmură ea cu blândeţe. E, un moment greu pentru noi toţi, iar lucrurile lui Richard

nu aparţin nimănui până nu vin avocaţii să-i citească testamentul. Aşa se întâmplă când cineva moare. Până atunci nu ne rămâne decât să aşteptăm. Înţelegi?

Tonul Laurei avu asupra lui Jan un efect liniştitor. El se uită la ea, apoi îi înconjură talia cu braţele şi îşi cuibări capul la pieptul ei.

— Înţeleg ce-mi spui, Laura. Te iubesc, te iubesc foarte mult.

— Da, scumpule, îngână blând Laura. Şi eu te iubesc.

— Îţi pare rău că Richard e mort, nu-i aşa? O întrebă dintr-o dată Jan.

Uşor tulburată, Laura răspunse în grabă:

— Nu, bineînţeles că nu-mi pare bine.

— Ba da, îţi pare bine, spuse cu şiretenie Jan. Acum te poţi mărita cu Julian.

Laura se uită repede la Farrar care se ridică în picioare în timp ce Jan continuă:

— Voiai de mult să te măriţi cu Julian, nu-i aşa? Eu ştiu. Lumea crede că nu observ şi că nu ştiu cum stau lucrurile. Dar eu ştiu. Aşa că acum totul e bine pentru voi doi. Totul s-a aranjat, şi sunteţi amândoi mulţumiţi. Sunteţi mulţumiţi pentru că…

Se opri căci o auzi pe domnişoara Bennett strigând pe coridor „Jan!” şi râse.

— Proasta de Benny! Strigă el, legănându-se pe canapea.

— Poartă-te frumos cu Benny, îl atenţionă Laura, trăgându-l în picioare. Are atâtea griji şi probleme din cauza celor întâmplate.

Călăuzindu-l către uşă, continuă cu blândeţe:

— Trebuie s-o ajuţi pe Benny, Jan, pentru că acum tu eşti bărbatul în casă.

Jan deschise uşa, apoi se uită de la Laura la Julian.

— Bine, promise el, zâmbind. Am s-o ajut.

Ieşi din cameră trântind uşa în urma lui şi strigând:

— Benny!

Laura se întoarse către Julian Farrar care venea înspre ea.

— Habar n-aveam că ştia despre noi! Exclamă ea.

— Ăsta-i necazul cu cei ca Jan, spuse Farrar. Niciodată nu ştii cât cunosc. E foarte… Îşi iese uşor din fire, nu?

— Da, se înfierbântă cu uşurinţă, recunoscu Laura… Dar acum că Richard nu mai e ca să-l tachineze, se va calma. Va fi mai normal. Sunt sigură.

Julian Farrar părea îndoit.

— Mă rog, nu mă pricep la asta, începu el dar se întrerupse căci Starkwedder apăru deodată în uşa glasvandului.

— Hei, bună ziua! Spuse foarte vesel Starkwedder.

— Oh… Ăă… Bună ziua, răspunse ezitant Farrar.

— Cum stau lucrurile? Totul e în regulă? Întrebă Starkwedder uitându-se de la unul la celălalt. Rânji brusc. Înţeleg, spuse el. Al treilea e în plus. Intră în încăpere. N-ar fi trebuit să intru pe aici. Un adevărat domn s-ar fi dus la uşa din faţă şi ar fi sunat la sonerie. Dar e drept că eu nu sunt un domn.

— Oh, te rog… Începu Laura, dar Starkwedder o întrerupse.

— Da fapt, am venit din două motive. În primul rând, să-mi iau la revedere. S-a clarificat ce-i cu mine. O telegramă din Abadan i-a lămurit ce tip grozav şi ireproşabil sunt. Aşa că sunt liber să plec.

— Îmi pare rău că pleci… Atât de curând, spuse Laura cu o emoţie autentică în glas.

Starkwedder îi spuse cu o nuanţă de amărăciune:

— Asta e foarte drăguţ din partea ta, ţinând cont de felul în care m-am amestecat în problemele familiei tale.

Se uită o clipă la ea, apoi se duse la scaunul de la birou.

— Dar am intrat pe aici din alt motiv, continuă el. Poliţia m-a adus cu maşina până aici. Şi, deşi sunt foarte discreţi privitor la toată treaba, convingerea mea e că se cloceşte ceva!

Înspăimântată, Laura icni:

— S-a întors poliţia?

— Da, răspunse Starkwedder.

— Dar parcă terminase azi dimineaţă, spuse Laura.

Starkwedder îi aruncă o privire atotcunoscătoare.

— De asta spun că se cloceşte ceva.

Se auziră glasuri pe coridor, apoi uşa se deschise şi intră mama lui Richard Warwick, foarte dreaptă şi sigură pe ea, deşi mergea tot sprijinită în baston.

— Benny! Strigă peste umăr doamna Warwick, apoi i se adresă Laurei: Oh, aici erai. Te căutam.

Julian Farrar se duse la doamna Warwick şi o ajută să ia loc pe fotoliu.

— Ce amabil eşti că ai venit iar pe la noi, Julian, când ştim cu toţii cât eşti de ocupat! Spuse bătrâna doamnă.

— Aş fi venit mai devreme, doamnă Warwick, dar a fost o zi absolut imposibilă, rosti Farrar. Dacă pot să ajut cu ceva, orice…

Se opri căci intră domnişoara Bennett urmată de inspectorul Thomas. Ducând o servietă, inspectorul înaintă până în mijlocul camerei. Starkwedder se aşează la birou şi îşi aprinse o ţigară, în timp ce sergentul Cadwallader intră însoţit de Angell care închise uşa şi rămase în picioare lângă ea.

— Nu-l găsesc pe tânărul domn Warwick, domnule, raportă sergentul traversând încăperea către glasvand.

— E pe undeva pe afară, spuse domnişoara Bennett. A ieşit să se plimbe.

— Nu contează, spuse inspectorul, apoi se uită în tăcere la cei din încăpere.

Purtarea i se schimbă, şi avea acum o asprime pe care nu o avusese mai înainte.

După ce aşteptă o clipă ca inspectorul să vorbească, doamna Warwick îl întrebă cu răceală:

— Am înţeles eu bine că mai ai nişte întrebări să ne pui, inspectore Thomas?

— Da, doamnă Warwick. Mă tem că am.

Glasul bătrânei sună istovit când întrebă:

— Încă nu aveţi nici o veste despre acest om Macgregor?
— Dimpotrivă.
— A fost găsit? Întrebă cu nerăbdare doamna Warwick.
— Da, fu răspunsul sec al inspectorului.
Printre cei prezenţi se stârni un val de agitaţie. Laura şi Julian Farrar păreau neîncrezători, iar Starkwedder se răsuci în scaun cu faţa la inspector.
Glasul domnişoarei Bennett răsună tăios.
— L-aţi arestat, deci?
Inspectorul se uită o clipă la ea, apoi spuse:
— Mă tem că asta ar fi imposibil, domnişoară Bennett.
— Imposibil? Interveni doamna Warwick. De ce?
— Pentru că e mort, răspunse liniştit inspectorul.
CAPITOLUL XV
Anunţul inspectorului Thomas produse un fel de şoc. După câteva momente de tăcere, ezitant şi parcă cu teamă, Laura şopti:
— Ce… Ce aţi spus?
— Am spus că acest Macgregor e mort, repetă inspectorul.
Se auziră icnete înfundate, după care inspectorul explică:
— John Macgregor a murit în Alaska acum mai bine de doi ani, nu la mult timp după ce s-a întors în Canada.
— A murit! Exclamă neîncrezătoare Laura.
Neobservat de nimeni dintre cei din cameră, Jan trecu repede pe terasă prin faţa glasvandului şi dispăru din vedere.
— Asta schimbă lucrurile nu? Continuă inspectorul. Nu John Macgregor a pus biletul acela de răzbunare pe cadavrul domnului Warwick. Dar e limpede, nu-i aşa, că el a fost pus de cineva care ştia totul despre Macgregor şi accidentul din Norfolk, fapt care conduce în mod hotărât la cineva din această casă.
— Nu! Exclamă ascuţit domnişoara Bennett. Nu, nu se poate… În nici un caz nu se poate…
Se opri brusc.
— Da, domnişoară Bennett? O îndemnă inspectorul.

Aşteptă o clipă ca domnişoara Bennett să continue, dar ea nu putu. Arătând dintr-o dată complet dărâmată, se îndreptă spre glasvand.

Inspectorul îşi întoarse atenţia către mama lui Richard Warwick, şi i se adresă cu o notă de compătimire.

— Înţelegeţi, doamnă, că asta schimbă situaţia.

— Da, înţeleg, răspunse doamna Warwick. Se ridică. Mai ai nevoie de mine, inspectore?

— Deocamdată nu, doamnă Warwick.

— Mulţumesc, murmură doamna Warwick în timp ce se îndrepta spre uşă, pe care Angell se grăbi să i-o deschidă.

Julian Farrar o ajută pe bătrâna doamnă până la uşă. După ce ea părăsi camera, el se întoarse şi rămase în picioare în spatele fotoliului, cu un aer gânditor. Între timp inspectorul Thomas deschise servieta iar acum scotea din ea o armă.

Angell era pe cale s-o urmeze pe doamna Warwick când inspectorul îl strigă pe un ton imperios:

— Angell!

Valetul tresări şi reveni în cameră, închizând uşa.

— Da, domnule? Răspunse el liniştit.

Inspectorul se apropie de el cu arma care era în mod evident arma crimei.

— E vorba de arma asta. Poţi să spui cu absolută convingere, sau nu, că i-a aparţinut domnului Warwick?

— N-aş putea fi absolut convins, domnule inspector, răspunse Angell. Vedeţi dumneavoastră, avea foarte multe.

— Aceasta e o armă de pe continent, îl informă inspectorul arătându-i arma. Aş spune că e un fel de amintire din război.

În timp ce el vorbea, aparent iarăşi neobservat de cei din cameră, Jan trecu pe terasă în direcţia opusă ducând o armă pe care părea că încerca să o ascundă.

Angell se uită la armă.

— Domnul Warwick avea nişte arme străine, domnule, declară el. Dar se îngrijea personal de micul lui arsenal. Nu mă lăsa să mă ating de el.

Inspectorul se duse la Julian Ferrar.

— Domnule maior Farrar, probabil că aveţi suveniruri de război. Arma asta vă spune ceva?

Farrar se uită în treacăt la armă.

— Absolut nimic, mă tem, răspunse el.

Inspectorul se îndepărtă de el şi puse la loc arma în servietă. Apoi, întorcându-se cu faţa la ceilalţi, spuse:

— Sergentul Cadwallader va trece în revistă cu mare grijă colecţia de arme a domnului Warwick. Am înţeles că avea permis pentru majoritatea lor.

— Da, domnule, îl asigură Angell. Permisele se află într-un sertar în dormitorul lui. Iar toate pistoalele şi alte arme se află în dulapul de arme.

Sergentul Cadwallader se duse la uşă, dar fu oprit de domnişoara Bennett înainte de a apuca să iasă.

— O clipă, îi spuse ea. Vă trebuie cheia de la dulap.

Scoase o cheie din buzunar.

— L-aţi încuiat? Întrebă iute inspectorul. De ce?

Domnişoara Bennett răspunse înţepată:

— N-aş fi crezut că o să întrebaţi asta. Atâtea arme şi muniţii într-o casă! E cât se poate de periculos să le laşi la îndemâna oricui. Toată lumea ştie asta.

Ascunzându-şi un rânjet, sergentul Cadwallader luă cheia şi se opri în uşă ca să vadă dacă inspectorul dorea să-l însoţească. Evident supărat de cometariul neavenit al domnişoarei Bennett, inspectorul Thomas îşi luă servieta şi, pregătindu-se să părăsească încăperea împreună cu sergentul, spuse:

— Va trebui să discut din nou cu dumneata, Angell.

Sergentul îl urmă pe coridor, lăsând uşa deschisă pentru Angell.

Totuşi, valetul nu ieşi imediat din cameră. După ce îi aruncă o privire nervoasă Laurei care acum se uita fix în podea, se duse la Julian Farrar şi murmură:

— Privitor la acea mică problemă, domnule, sunt nerăbdător să obţin un răspuns cât mai repede. Dacă nu

ştiţi cum să procedaţi…

Vorbind cu dificultate, Farrar spuse:

— Cred că s-ar putea… Aranja ceva.

— Mulţumesc, domnule, răspunse Angell, zâmbind uşor. Vă mulţumesc foarte mult, domnule.

Se duse la uşă şi fu pe cale să iasă când Farrar îl opri pe un ton poruncitor.

— Nu! Aşteaptă o clipă, Angell.

În timp ce valetul se întoarse cu faţa spre el, Farrar strigă:

— Inspectore Thomas!

Urmă o tăcere încordată. Apoi, după câteva clipe, inspectorul apăru în prag, urmat de sergent.

— Da, domnule maior Farrar? Întrebă liniştit inspectorul.

Revenind la o atitudine normală, plăcută, Julian Farrar se duse cu paşi mari la fotoliu.

— Înainte de a vă apuca de treabă, domnule inspector, există ceva pe care ar fi trebuit să vi-l spun. Într-adevăr, cred că trebuia să vi-l spun azi dimineaţă. Dar eram cu toţii foarte tulburaţi. Doamna Warwick tocmai m-a informat că există nişte amprente pe care sunteţi nerăbdători să le identificaţi. Pe masa asta, parcă aţi spus.

Se opri, apoi adăugă degajat:

— După toate probabilităţile, domnule inspector, sunt amprentele mele.

Se lăsă tăcerea. Inspectorul se apropie agale de Farrar, apoi îl întrebă liniştit, dar pe un ton acuzator:

— Aţi fost aici aseară, domnule maior?

— Da, răspunse Farrar. Am venit aici, cum fac adesea după cină, să stau la taclale cu Richard.

— Şi l-aţi găsit?… Îl îndemnă inspectorul.

— L-am găsit foarte indispus şi deprimat. Aşa că n-am stat mult.

— Cam pe la ce oră a fost asta, domnule maior Farrar?

Farrar se gândi o clipă, apoi răspunse:

— Zău că nu-mi amintesc. Să fi fost zece, sau zece şi jumătate. Cam pe aici.

Inspectorul se uită la el cu severitate.

— Nu puteţi fi puţin mai exact? Întrebă el.

— Îmi pare rău. Mă tem că nu.

După o pauză oarecum tensionată, inspectorul întrebă pe un ton ce se voia lejer:

— Îmi închipui că nu a avut loc nici o ceartă… Sau cuvinte urâte, nu-i aşa?

— Nu, categoric nu, răspunse cu indignare Farrar.

Se uită la ceas.

— Am întârziat, spuse el. Trebuie să prezidez o întrunire de la primărie. Nu pot să mă las aşteptat.

Se întoarse şi porni spre glasvand.

— Aşa că, dacă nu aveţi nimic împotrivă…

Se opri pe terasă.

— Nu trebuie să faceţi primăria să vă aştepte, îl aprobă inspectorul, urmându-l. Dar sunt sigur că veţi înţelege că am nevoie să-mi daţi o declaraţie despre ce aţi făcut aseară. Poate vom putea face asta mâine dimineaţă.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Vă daţi seama, desigur, că nu aveţi nici o obligaţie să daţi o declaraţie, că o faceţi absolut voluntar… Şi că aveţi tot dreptul să fiţi asistat de avocatul dumneavoastră, dacă aşa doriţi.

Doamna Warwick revenise în cameră. Stătea în prag, cu uşa deschisă, şi asculta ultimele cuvinte ale inspectorului. Julian Farrar îşi ţinu răsuflarea când înţelese semnificaţia celor spuse de inspector.

— Înţeleg perfect. Să zicem, atunci, la ora zece mâine dimineaţă? Şi va fi de faţă şi avocatul meu.

Farrar se îndepărtă în lungul terasei, iar inspectorul se întoarse la Laura Warwick.

— L-aţi văzut pe maiorul Farrar când a venit aseară aici? O întrebă el.

— Eu… Eu… Începu nesigură Laura, dar fu întreruptă de Starkwedder care sări brusc de pe scaun şi se duse la el, interpunându-se între Laura şi inspector.

— Nu cred că doamna Warwick doreşte să răspundă la vreo întrebare în clipa de faţă, spuse el.

CAPITOLUL XVI

Starkwedder şi inspectorul Thomas se înfruntară o clipă în tăcere. Apoi inspectorul întrebă liniştit:

— Ce aţi spus, domnule Starkwedder?

— Am spus că nu cred că doamna Warwick mai doreşte să răspundă la vreo întrebare în clipa de faţă.

— Adevărat? Mârâi inspectorul. Şi ce vă priveşte pe dumneavoastră, dacă-mi daţi voie să întreb?

Doamna Warwick cea bătrână interveni.

— Domnul Starkwedder are perfectă dreptate, spuse ea.

Inspectorul se întoarse întrebător la Laura. După o pauză, aceasta îngână:

— Nu, nu vreau să mai răspund deocamdată la vreo întrebare.

Starkwedder îi zâmbi oarecum arogant inspectorului care se îndepărtă mânios şi ieşi din cameră cu sergentul. Angell îi urmă, închizând uşa după el. Laura izbucni:

— Dar ar trebui să vorbesc! Trebuie… Trebuie să le spun…

— Domnul Starkwedder are dreptate, Laura, o întrerupse cu forţă doamna Warwick. Cu cât mai puţin spui acum, cu atât mai bine.

Făcu câţiva paşi prin cameră sprijinindu-se greoi în baston, apoi continuă:

— Trebuie să luăm imediat legătura cu domnul Adams. Domnul Adams e avocatul nostru, îi explică ea lui Starkwedder.

Se uită la domnişoara Bennett.

— Sună-l acum, Benny.

Domnişoara Bennett dădu din cap şi se îndreptă spre telefon, dar doamna Warwick o opri.

— Nu, foloseşte telefonul de la etaj, îi ordonă ea, adăugând: Laura, du-te cu ea.

Laura se ridică şi apoi ezită, uitându-se derutată la soacra ei care spuse doar:

— Vreau să stau de vorbă cu domnul Starkwedder.

— Dar… Apucă să spună Laura căci doamna Warwick o întrerupse din nou.

— Nu-ţi face griji, draga mea. Fă ce ţi se spune.

Laura ezită o clipă, apoi ieşi în hol urmată de domnişoara Bennett. Doamna Warwick se duse imediat la Starkwedder şi începu să vorbească repede, cu ochii la uşă.

— Nu ştiu cât timp avem. Vreau să mă ajuţi.

— Cum? Întrebă surprins Starkwedder.

— Eşti un bărbat inteligent… Şi eşti un străin. Ai intrat în viaţa noastră venind din afară. Nu ştim nimic despre dumneata. Nu ai nimic de a face cu vreunul din noi.

— Oaspetele neaşteptat, nu? Îngână Starkwedder.

Se cocoţă pe braţul canapelei.

— Asta mi s-a spus deja.

— Pentru că eşti străin, am să te rog să faci ceva pentru mine.

Doamna Warwick ieşi pe terasă şi se uită în ambele direcţii. Starkwedder întrebă:

— Ce anume, doamnă Warwick?

Revenind în cameră, bătrâna doamnă începu să vorbească cu o oarecare grabă:

— Până în după-amiaza asta a existat o explicaţie rezonabilă pentru această tragedie. Un om căruia fiul meu i-a omorât copilul într-un accident a venit să se răzbune. Ştiu că sună melodramatic dar, la urma urmelor, chiar citeşti în ziare despre astfel de lucruri.

— Cum spuneţi dumneavoastră, rosti Starkwedder întrebându-se unde ducea discuţia asta.

— Dar acum mă tem că explicaţia s-a dus, continuă doamna Warwick. Iar asta îl readuce pe ucigaşul fiului meu în familie. Există două persoane care în mod sigur nu-l puteau împuşca pe fiul meu. Soţia lui şi domnişoara Bennett. Erau împreună când s-a tras.

Starkwedder îi aruncă o privire rapidă, dar spuse numai: „Chiar aşa”.

— Totuşi, continuă bătrâna, deşi Laura nu ar fi putut să-şi împuşte bărbatul, ar putea să ştie cine l-a omorât.

— Asta ar face-o complice, remarcă Starkwedder. Ea şi acest Julian Farrar sunt împreună în treaba asta. Asta vreţi să spuneţi?

Pe faţa doamnei Warwick trecu o expresie de supărare.

— Nu asta vreau să spun. Julian Farrar nu mi-a împuşcat fiul.

Starkwedder se ridică de pe braţul canapelei.

— De unde ştiţi? Întrebă el.

— Chiar ştiu.

Doamna Warwick îl privi drept.

— Am să-ţi spun dumitale, un străin, ceva ce nimeni din familia mea nu ştie. E vorba de următorul lucru. Sunt o femeie care nu mai are prea mult de trăit.

— Îmi pare rău… Începu Starkwedder, dar doamna Warwick ridică mâna pentru a-l opri.

— Nu spun asta ca să mă compătimeşti, continuă ea. Îţi spun asta ca să-ţi explic ceea ce altfel ar fi greu de explicat. Există dăţi când te hotărăşti să faci un lucru pe care nu te-ai hotărât să-l faci dacă ai mai avea ani buni de trăit.

— Ca de pildă?

— Mai întâi trebuie să-ţi spun altceva, domnule Starkwedder. Ceva despre fiul meu.

Se duse şi se aşează pe canapea.

— Mi-am iubit foarte mult fiul. În copilărie şi în primii ani ai tinereţii avea multe calităţi. Era inventiv, curajos, vesel, avea succes, era un tovarăş fermecător.

Se opri, parcă furată de amintiri, apoi continuă.

— Însă trebuie să recunosc că avea şi defecte. Îl enerva să fie controlat, îl înfuriau constrângerile. Avea în el o notă de cruzime şi un fel de aroganţă fatală. Atâta timp cât a avut succes, totul a fost bine. Dar nu avea firea care să-l poată face să ţină piept nenorocirii, şi de câtva timp îl vedeam cum decade încetişor. Dacă spun că devenise un monstru, ar suna exagerat. Şi totuşi, în unele privinţe, era un

monstru – un monstru egoist, mândru şi crud. Pentru că el suferea, dorea enorm să-i facă şi pe alţii să sufere.

În glasul doamnei Warwick apăru o notă dură.

— Aşa că şi alţii au început să sufere din cauza lui. Mă înţelegi?

— Aşa cred… Da, îngână moale Starkwedder.

Glasul doamnei Warwick redeveni blând când continuă.

— Ţin foarte mult la nora mea. E isteaţă, e bună la inimă şi are o mare putere de a îndura. Richard i-a sucit capul, dar nu ştiu dacă a fost vreodată cu adevărat îndrăgostită de el. Totuşi, vreau să-ţi spun următorul lucru – a făcut tot ce putea face o soţie ca boala şi imobilizarea lui Richard să fie suportabile.

Se gândi o clipă, apoi continuă cu tristeţe:

— Dar el nu voia ajutorul ei. L-a respins. Cred că uneori o ura, lucru mai firesc, poate, decât s-ar putea presupune. Aşa că, atunci când îţi spun că inevitabilul s-a întâmplat, cred că vei înţelege la ce mă refer. Laura s-a îndrăgostit de alt bărbat, şi el de ea.

Starkwedder se uită gânditor la doamna Warwick.

— De ce îmi spuneţi toate astea? Întrebă el.

— Pentru că eşti un străin. Aceste iubiri şi uri şi tribulaţii nu înseamnă nimic pentru dumneata, aşa că poţi asculta vorbindu-se despre ele fără să te simţi mişcat.

— Se poate.

Ca şi cum nu l-ar fi auzit, doamna Warwick continuă:

— Aşa că a sosit un moment când se părea că numai un singur lucru ar fi rezolvat toate greutăţile. Moartea lui Richard.

Studiindu-i pe mai departe faţa, Starkwedder murmură:

— Şi aşa, Richard a murit în mod convenabil?

— Da, răspunse doamna Warwick.

Se lăsă tăcere. Starkwedder se duse la masă şi strivi ţigara în scrumieră.

— Scuzaţi-mă că o spun pe şeleau, doamnă Warwick, dar mărturisiţi că aţi comis crima?

CAPITOLUL XVII

Doamna Warwick rămase tăcută câteva minute, apoi spuse tăios:

— Îţi voi pune o întrebare, domnule Starkwedder. Poţi să înţelegi că cineva care a dat viaţă s-ar putea simţi îndreptăţit şi să ia acea viaţă?

Starkwedder se plimba prin cameră, gândindu-se la asta. În cele din urmă, zise:

— Da, s-au cunoscut mame care şi-au omorât copiii. Dar de regulă dintr-un motiv abject, asigurarea, de pildă, sau poate că aveau deja doi sau trei copiii şi nu mai voiau să-şi bată capul cu încă unul.

Întorcându-se brusc cu faţa la ea, întrebă repede:

— Beneficiaţi financiar de pe urma morţii lui Richard?

— Nu, răspunse cu tărie doamna Warwick.

— Îmi iertaţi francheţea, începu Starkwedder, dar doamna Warwick îl întrerupse cu o notă de asprime în glas.

— Înţelegi ce încerc să-ţi spun? Întrebă ea.

— Da, cred că da. Îmi spuneţi că e posibil ca o mamă să-şi omoare fiul. Şi îmi spuneţi, mai precis, că e posibil ca dumneavoastră să vă fi omorât fiul.

Se opri şi o privi drept.

— Asta e o teorie, sau trebuie să înţeleg că e realitate?

— Nu mărturisesc nimic, răspunse doamna Warwick. Îţi explic doar un anumit punct de vedere. La un moment dat s-ar putea ivi o urgenţă, iar eu n-am să mai fiu pe lumea asta ca s-o rezolv. În caz că se va întâmpla aşa ceva, vreau să iei asta şi s-o foloseşti. Scoase din buzunar un plic.

Starkwedder luă plicul, dar spuse:

— Prea bine. Totuşi, nici eu n-am să mai fiu aici. Am să mă întorc la Abadan să-mi văd mai departe de treabă.

Doamna Warwick respinse cu un gest obiecţia ca fiind nesemnificativă.

— N-ai să fii rupt de civilizaţie, spuse ea. Există ziare, radio şi aşa mai departe în Abadan, presupun.

— Da, avem toate binecuvântările civilizaţiei.

— Atunci te rog să păstrezi acest plic. Vezi cui îi este adresat?

Starkwedder se uită pe plic.

— Şefului poliţiei. Da. Dar nu mi-e limpede la ce vă gândiţi. Pentru o femeie, vă pricepeţi fantastic de bine să păstraţi un secret. Fie dumneavoastră personal aţi comis crima, fie ştiţi cine a comis-o. Am dreptate, nu-i aşa?

Ea îşi luă ochii de la el.

— Nu discut problema asta, spuse.

Starkwedder se aşează pe fotoliu.

— Şi totuşi, tare mi-ar plăcea să ştiu ce aveţi în minte, insistă el.

— N-am să-ţi spun. Cum ziceai, sunt o femeie care ştie să păstreze cu sfinţenie un secret.

Hotărându-se să schimbe tactica, Starkwedder spuse:

— Valetul ăsta… Tipul care a avut grijă de fiul dumneavoastră…

Se opri, parcă încercând să îşi amintească numele.

— Te referi la Angell. Ei bine, ce-i cu Angell?

— Vă place?

— Nu, nu-mi place, dar se pricepea la ceea ce făcea, iar cu Richard, în mod sigur, nu era uşor de lucrat.

— Îmi imaginez. Dar Angell a depăşit toate aceste dificultăţi, nu?

— Truda i-a fost recompensată din plin.

Starkwedder îşi reluă plimbarea prin cameră.

Apoi se întoarse cu faţa la doamna Warwick şi întrebă:

— Îl avea Richard cu ceva la mână?

Bătrâna păru nedumerită o clipă.

— Să-l aibă la mână? Ce vrei să spui? Oh, înţeleg… Adică, dacă ştia ceva compromiţător despre Angell?

— Da, la asta m-am referit. Ştia?

Doamna Warwick se gândi un moment.

— Nu, nu cred, spuse ea.

— Mă întrebam doar… Începu Starkwedder, dar bătrâna doamnă îl întrerupse nerăbdătoare.

— Vrei să spui că Angell l-a împuşcat pe fiul meu? Mă îndoiesc. Mă îndoiesc foarte tare.

— Înţeleg. Nu agreaţi ipoteza asta. Păcat, dar asta e.

Doamna Warwick se ridică brusc.

— Îţi mulţumesc, domnule Starkwedder, spuse ea. Ai fost foarte amabil.

Îi întinse mâna. Amuzat de bruscheţea ei, Starkwedder dădu mâna cu ea, apoi se duse la uşă şi o deschise. După ce bătrâna ieşi, închise uşa şi zâmbi uitându-se la plic.

— Fir-aş al naibii! Ce femeie!

Băgă în grabă plicul în buzunar, căci în clipa aceea intră domnişoara Bennett, arătând tulburată şi îngrijorată.

— Ce ţi-a spus? Întrebă ea poruncitor.

Luat prin surprindere, Starkwedder trase de timp.

— Poftim? Aţi zis ceva?

— Ce ţi-a spus doamna Warwick? Repetă domnişoara Bennett.

Evitând un răspuns direct, Starkwedder se mulţumi să remarce:

— Păreţi supărată.

— Fireşte că sunt supărată. Ştiu de ce e în stare ea.

Starkwedder o privi drept pe menajeră.

— De ce e capabilă doamna Warwick? De crimă?

Domnişoara Bennett făcu un pas către el şi spuse:

— Asta a încercat să te facă să crezi? Nu-i adevărat, să ştii. Trebuie să-ţi dai seama de asta. Nu e adevărat.

— Nu se ştie. La urma urmei, ar putea fi.

— Dar eu îţi spun că nu e.

— Da ştiţi atât de sigur?

— Ştiu. Crezi că există ceva pe care să nu-l ştiu despre cei din casa asta? Sunt aici de ani de zile.

Se aşează în fotoliu.

— Ţin foarte mult la ei, la toţi.

— Inclusiv la răposatul Richard Warwick?

Domnişoara Bennett rămase pe gânduri un timp, apoi spuse:

— Am ţinut la el… Cândva.

Urmă o pauză. Starkwedder se aşează pe taburet şi uitându-se la ea, îngână:

— Continuaţi.

— S-a schimbat, spuse domnişoara Bennett. Întreaga mentalitate i s-a schimbat.

— Da, se pare că toată lumea e de acord cu asta.

— Dar dacă l-ai fi cunoscut cum era odată…

— Eu nu cred asta. Nu cred că oamenii se schimbă.

— Richard s-a schimbat, insistă domnişoara Bennett.

— Ba nu, nu s-a schimbat, o contrazise Starkwedder.

Îşi reluă plimbarea prin cameră.

— Aş paria că aţi luat lucrurile în mod greşit. Aş spune că, pe dinăuntru, întotdeauna a fost un diavol. Aş spune că era unul din acei oameni care trebuie să fie fericiţi şi să aibă succes, căci altfel fac prăpăd! Îşi ascund adevărata fire atâta timp cât obţin ce vor. Dar în adâncul lor tot diavoli rămân.

Se întoarse cu faţa la domnişoara Bennett.

— Pariez că întotdeauna a fost crud. Probabil că la şcoală a fost un bătăuş. Sigur, atrăgea femeile. Femeile sunt întotdeauna atrase de tirani. Şi şi-a revărsat o mare parte din sadism în partidele lui de vânătoare, îndrăznesc să spun. Arătă trofeele lui de vânătoare de pe pereţi. Richard Warwick trebuie că a fost un egoist monstruos. Mie aşa îmi apare din felul în care vorbiţi cu toţii despre el. Îi plăcea să facă pe băiatul bun, generos, iubitor şi tot tacâmul. Dar în sinea lui era meschin, un om mărunt. Iar când a avut accidentul, faţada aceea sa prăbuşit şi l-aţi văzut cu toţii cum era de fapt.

Domnişoara Bennett se ridică.

— Nu înţeleg de ce te amesteci dumneata! Exclamă ea cu indignare. Dumneata eşti un străin, nu ştii nimic despre asta.

— Poate că nu, dar am auzit multe. Se pare că toată lumea discută cu mine dintr-un anumit motiv.

— Da, aşa se pare. Da, şi eu discut acum cu dumneata, nu-i aşa?

Domnişoara Bennett se aşează din nou.

— Asta pentru că niciunul din noi, cei de aici, nu îndrăznim să discutăm unul cu celălalt.

Se uită rugătoare la el.

— Aş dori să nu pleci.

Starkwedder clătină din cap.

— N-am fost de nici un ajutor, zău, spuse el. Tot ce-am făcut a fost să dau buzna aici şi să descopăr un cadavru.

— Dar Laura şi cu mine am descoperit cadavrul lui Richard, îl contrazise domnişoara Bennett.

Se opri, apoi adăugă brusc:

— Sau Laura… Dumneata…?

Glasul i se stinse.

CAPITOLUL XVIII

Starkwedder se uită la domnişoara Bennett şi zâmbi.

— Sunteţi foarte perspicace, nu? Spuse el.

Domnişoara Bennett îl privi fix.

— Dumneata ai ajutat-o, nu-i aşa? Întrebă ea pe un ton acuzator.

— Aveţi imaginaţie, rosti Starkwedder îndepărtându-se.

— Nu e vorba de nici o imaginaţie. Vreau ca Laura să fie fericită. Oh, vreau tare mult s-o văd fericită.

Starkwedder se întoarse către ea şi exclamă pătimaş:

— La naiba, şi eu vreau!

Domnişoara Bennett privi mirată. Apoi începu să vorbească.

— În cazul ăsta, eu… Trebuie să…

Starkwedder îi făcu semn să tacă şoptind: „Doar o clipă”, apoi se duse repede spre glasvand, deschise uşa şi strigă:

— Ce faci acolo?

Domnişoara Bennett îl zări acum pe Jan pe peluză, agitând un pistol. Ridicându-se iute, se duse şi ea la uşă şi strigă puternic:

— Jan! Jan! Dă-mi pistolul ăla!

Jan fu mai rapid decât ea. O luă la fugă râzând şi strigând:

— Vino şi ia-l!

Domnişoara Bennett porni după el, strigând alarmată:

— Jan! Jan!

Starkwedder se uită pe peluză ca să vadă ce se întâmpla, apoi se întoarse şi era pe cale să închidă uşa când Laura intră brusc în cameră.

— Unde e inspectorul? Întrebă ea.

Starkwedder dădu din umeri.

Laura închise uşa şi veni la el.

— Michael, trebuie să mă asculţi, îl imploră ea. Nu Julian l-a omorât pe Richard.

— Serios? Replică el cu răceală. El ţi-a spus asta, nu?

— Tu nu crezi, dar e adevărat, rosti disperată Laura.

— Vrei să spui că tu crezi că e adevărat.

— Nu, ştiu că e adevărat. Vezi tu, el credea că eu îl omorâsem pe Richard.

Îndepărtându-se de glasvand spre mijlocul camerei, Starkwedder zâmbi acid.

— Ceea ce nu prea e de mirare, spuse el. Şi eu am crezut asta, nu-i aşa?

Glasul Laurei sună şi mai disperat.

— A crezut că eu l-am omorât pe Richard. Dar nu a putut face faţă acestui gând. I-a…

Se opri, stânjenită, apoi continuă:

— I-a schimbat sentimentele faţă de mine.

Starkwedder o privi cu răceală.

— Pe când tu, când ai crezut că el îl omorâse pe Richard, ai luat totul asupra ta fără să stai pe gânduri!

Înmuindu-se dintr-o dată, zâmbi.

— Femeile sunt minunate! Murmură el şi se cocoţă pe braţul canapelei. Ce l-a făcut pe Farrar să iasă la interval cu compromiţătorul fapt că a fost aici aseară? Să nu-mi spui că a făcut-o pur şi simplu din respect pentru adevăr.

— A făcut-o din cauza lui Angell, recunoscu Laura. Angell a văzut, sau spune că a văzut, că Julian a fost aici.

— Da, spuse râzând amar Starkwedder. Mi s-a părut mie că am prins o boare de şantaj. Angell ăsta nu e un tip cumsecade.

— El spune că l-a văzut pe Julian chiar după… După ce s-a tras. Oh, mi-e groază! Laţul se strânge. Mi-e tare frică!

Starkwedder se duse la ea şi o luă de umeri.

— Nu are de ce să-ţi fie, o linişti el. Totul o să fie bine.

Laura clătină din cap.

— O să fie, îţi spun eu, insistă el, scuturând-o cu blândeţe.

Ea îl privi întrebătoare.

— O să ştim vreodată cine l-a împuşcat pe Richard?

Starkwedder se uită o clipă la ea să răspundă, apoi se duse la glasvand şi se uită în grădină.

— Domnişoara Bennett a ta pare foarte convinsă că ea cunoaşte toate răspunsurile.

— Ea e întotdeauna convinsă. Dar uneori se înşeală.

Părând să zărească ceva afară, Starkwedder îi făcu semn Laurei să vină lângă el. Venind în fugă, ea îi luă mâna întinsă.

— Da, Laura! Exclamă el surescitat. Mă gândeam eu că e aşa?

— Ce e? Întrebă ea.

— Sst!

Aproape în acelaşi moment, domnişoara Bennett intră în cameră din hol şi spuse în grabă:

— Du-te în camera de alături, domnule Starkwedder. Inspectorul e deja acolo.

Starkwedder şi Laura ieşiră repede, închizând uşa după ei. Imediat după plecarea lor, domnişoara Bennett se uită în grădina peste care începea să se lase înserarea.

— Acum intră, Jan! Strigă ea. Nu mă mai necăji. Vino înăuntru.

CAPITOLUL XIX

Domnişoara Bennett îi făcu semn lui Jan, apoi păşi înapoi în cameră şi rămase lângă glasvand. Jan apăru brusc de pe

terasă, pe jumătate răzvrătit, pe jumătate îmbujorat de victorie. În mână avea un pistol.

— Cum naiba ai pus mâna pe ăsta, Jan? Îl întrebă domnişoara Bennett.

— Credeai că eşti foarte deşteaptă, nu-i aşa, Benny? Rosti el bătăios. Foarte deşteaptă că-ai încuiat acolo armele lui Richard. Dar eu am găsit o cheie care s-a potrivit la dulapul cu arme. Acum am o armă, exact ca Richard. Am să am o mulţime de arme şi pistoale. Am să împuşc ce am chef.

Ridică brusc arma şi o aţinti asupra domnişoarei Bennett care se făcu mică.

— Ai grijă, Benny, continuă el chicotind, s-ar putea să te împuşc.

Domnişoara Bennett se strădui să nu se arate prea alarmată şi rosti cât putu de liniştitor:

— N-ai face una ca asta, Jan, ştiu că n-ai face.

După câteva clipe, Jan coborî arma.

Domnişoara Bennett se destinse uşor şi după o pauză Jan exclamă cu drăgălăşenie:

— Nu, n-aş face! Bineînţeles că n-aş face.

— La urma urmei, nu mai eşti un băiat fără minte, îi spuse pe un ton liniştitor domnişoara Bennett. Acum eşti bărbat, nu-i aşa?

Jan zâmbi cu gura până la urechi. Se duse la birou şi se aşează.

— Da, sunt bărbat. Acum că Richard e mort, eu sunt singurul bărbat din casă.

— De asta ştiu că nu m-ai împuşca. Ai împuşca doar un duşman.

— Asta aşa e! Exclamă încântat Jan.

Alegându-şi vorbele cu grijă, domnişoara Bennett spuse:

— În timpul războiului, dacă erai în Rezistenţă, ori de câte ori împuşcai un duşman făceai o crestătură pe puşcă.

— Adevărat? Întrebă Jan examinându-şi pistolul. Chiar aşa? Unii aveau o mulţime de crestături?

— Da, unii aveau foarte multe crestături.

Jan chicoti vesel.

— Ce amuzant!

— Sigur, continuă domnişoara Bennett, unora nu le place să omoare pe nimeni; dar altora da.

— Lui Richard îi plăcea.

— Da, lui Richard îi plăcea, recunoscu domnişoara Bennett şi, îndepărtându-se de el, adăugă neglijent: Şi ţie îţi place să omori, nu-i aşa, Jan?

Nevăzut de ea, Jan scoase din buzunar un briceag şi începu să cresteze patul pistolului.

— E palpitant să omori, spuse el, o idee iritat.

Domnişoara Bennett se întoarse cu faţa la el.

— Nu voiai ca Richard să te trimită de acasă, nu-i aşa, Jan? Îl întrebă ea liniştită.

— Spunea că o să mă trimită! Răspunse Jan cu aprindere. Era o bestie!

Domnişoara Bennett dădu ocol scaunului de la birou pe care stătea Jan.

— Odată i-ai spus lui Richard că ai să-l omori dacă o să te trimită de aici.

— Serios? Întrebă cu nonşalanţă Jan.

— Dar nu l-ai omorât?

— Oh, nu, nu l-am omorât.

— Asta a fost o slăbiciune din partea ta.

În ochii lui Jan apăru o privire vicleană.

— Serios?

— Da, eu aşa cred. Să-i spui că-l omori, şi pe urmă să n-o faci.

Domnişoara Bennett trecu după birou, dar se uită la uşă.

— Pe mine dacă m-ar fi ameninţat cineva că mă închide, mi-ar fi venit să-l omor, şi aş fi făcut-o.

— Cine spune că altcineva a făcut-o? Întrebă repede Jan. Poate că eu am făcut-o.

— Oh, nu, nu puteai fi tu, spuse cu hotărâre domnişoara Bennett. Tu erai doar un copil. N-ai fi îndrăznit.

Jan sări de pe scaun şi se îndepărtă cu spatele de ea.

— Crezi că n-aş fi îndrăznit? Schelălăi el. Asta crezi?

— Sigur că asta cred. Bineînţeles ca n-ai fi îndrăznit să-l omori pe Richard. Ar fi trebuit să fii foarte curajos şi adult să faci asta.

Jan se întoarse cu spatele la ea.

— Nu. Asta a fost greşeala lui.

Jan se ridică.

— Da, asta a fost greşeala lui, recunoscu el. Credea că o să poată să mă expedieze de aici, nu? I-am arătat eu lui!

— Zău! Întrebă repede domnişoara Bennett. Cum i-ai arătat?

Jan o privi cu viclenie, se gândi, dar în cele din urmă spuse:

— N-am să-ţi spun.

— Spune-mi, Jan, te rog.

— Nu, se răsti Jan şi, ducându-se la fotoliu, se urcă în el şi îşi lipi arma de obraz. N-am să spun nimănui.

Domnişoara Bennett se duse la el.

— Poate să ai dreptate, spuse ea. Poate că ghicesc ce ai făcut, dar n-am să spun. Va fi doar secretul tău, nu?

— Da, e secretul meu.

Jan începu să umble fără astâmpăr prin cameră.

— Nimeni nu ştie cum sunt eu! Excalmă el surescitat. Sunt periculos. Ar face bine să aibă grijă. Toată lumea ar face bine să aibă grijă. Sunt periculos.

Domnişoara Bennett îl privi cu tristeţe.

— Richard n-a ştiut cât de periculos eşti. Trebuie să fi fost surprins să constate.

Jan se întoarse la fotoliu şi se uită în el.

— A fost… A fost surprins. A făcut o faţă de cretin. Şi pe urmă… pe urmă capul i-a căzut, şi a curs sânge, şi nu s-a mai mişcat. I-am arătat eu lui. I-am arătat eu! De acum Richard nu o să mă mai trimită nicăieri!

Se cocoţă pe un capăt la canapelei agitând arma spre domnişoara Bennett care încerca să-şi reţină lacrimile.

— Priveşte! Îi ordonă Jan. Priveşte! Vezi? Mi-am făcut o crestătură pe armă!

— Aşadar ai făcut-o! Exclamă domnişoara Bennett apropiindu-se de el. Nu-i palpitant?

Încercă să-i smulgă arma, dar fără succes.

— Oh, nu, n-ai s-o iei! Strigă Jan îndepărtându-se dansând. Nimeni n-o să-mi ia arma. Dacă poliţaii vin şi încearcă să mă aresteze, am să-i împuşc.

— Nu e nevoie să faci asta, îl asigură domnişoara Bennett. Nu e deloc nevoie. Tu eşti deştept. Eşti atât de deştept încât niciodată nu te vor suspecta.

— Proştii de poliţişti! Proştii de poliţişti! Strigă jubilând Jan. Şi prostul de Richard!

Îşi agită arma în faţa unui Richard imaginar, apoi zări uşa deschizându-se. Cu un strigăt de panică, o rupse la fugă în grădină. Domnişoara Bennett căzu pe canapea plângând, în timp ce în cameră pătrunse repede inspectorul Thomas urmat de sergentul Cadwallader.

CAPITOLUL XX

— După el! Repede! Îi strigă inspectorul lui Cadwallader.

Sergentul fugi pe terasă, în timp ce Starkwedder intră repede pe uşa dinspre hol. În urma lui intră Laura care alergă spre glasvand şi se uită afară. Următorul care apăru fu Angell. Şi el se duse la glasvand. Doamna Warwick stătea, dreaptă în cadrul uşii.

Inspectorul Thomas se întoarse către domnişoara Bennett.

— Liniştiţi-vă, doamnă, dragă. Nu trebuie să puneţi atât la inimă. V-aţi descurcat foarte bine.

Cu glasul sfâşiat, domnişoara Bennett spuse:

— Am ştiut tot timpul. Vedeţi dumneavoastră, eu ştiu mai bine decât toţi cum este Jan. Ştiam că Richard a mers prea departe cu el, a forţat lucrurile, şi ştiam – am ştiut de câtva timp – că Jan devenea periculos.

— Jan! Exclamă Laura.

Cu un oftat de profundă amărăciune, murmură:

— Oh, nu, nu Jan.

Se prăbuşi, pe scaunul de la birou.

— Nu pot să cred.

Doamna Warwick o fulgeră cu privirea pe domnişoara Bennett.

— Cum ai putut, Benny? Rosti ea acuzator. Cum ai putut? Credeam că măcar tu eşti loială.

Răspunsul domnişoarei Bennett fu sfidător.

— Există momente când adevărul este mai important decât loialitatea. Niciunul nu aţi văzut că Jan devenea periculos. E un scump… Un băiat dulce… Dar…

Copleşită de durere, nu mai putu să continue.

Doamna Warwick înaintă încet şi cu tristeţe spre fotoliu şi se aşează cu privirea aţintită în gol.

Vorbind liniştit, inspectorul Thomas completă vorbele domnişoarei Bennett.

— Dar când cei ca el trec de o anumită vârstă, devin periculoşi pentru că nu mai înţeleg ce fac. Nu au judecata sau stăpânirea unui bărbat.

Se duse la doamna Warwick.

— Nu trebuie să jeliţi, doamnă. Cred că sunt în măsură să vă garantez că va fi tratat cu omenie şi consideraţie. Cazul va fi clasat, cred, căci Jan nu este răspunzător de faptele lui. Asta va însemna detenţie într-un mediu confortabil.

— Da, ştiu că aveţi dreptate, recunoscu doamna Warwick.

Întorcându-se către domnişoara Bennett, spuse:

— Îmi pare rău, Benny. Ai spus că nimeni nu mai ştia că era periculos. Nu-i adevărat. Eu ştiam… Dar nu mă puteam hotărî să fac ceva în privinţa asta.

— Cineva trebuia să facă ceva! Răspunse cu tărie Benny.

În cameră se lăsă tăcere, dar încordarea creştea în timp ce toţi aşteptau întoarcerea sergentului Cadwallader şi a lui Jan.

La marginea drumului, la câteva sute de metri de casă, sergentul îl încolţi pe Jan cu spatele la un zid înalt. Jan îşi agită arma, strigând:

— Nu te apropia! Nimeni n-o să mă închidă nicăieri. Am să te împuşc. Vorbesc serios. Nu mi-e frică de nimeni!

Sergentul rămase pe loc.

— Haide, flăcăule, îl luă el cu binişorul. Nimeni nu o să-ţi facă nici un rău. Dar armele sunt chestii periculoase. Dă-mi-o mie şi hai să ne întoarcem în casă. Poţi sta de vorbă cu ai tăi, şi ei te vor ajuta.

Făcu câţiva paşi spre Jan dar se opri când băiatul strigă isteric:

— Vorbesc serios! Am să te împuşc! Nu-mi pasă de poliţişti. Nu mi-e frică de tine.

— Bineînţeles că nu ţi-e frică, răspunse sergentul. Nu ai nici un motiv să-ţi fie frică de mine. Eu nu ţi-aş face rău. Dar întoarce-te în casă cu mine.

Înaintă iar, dar Jan ridică arma şi trase două focuri la rând. Primul glonte rată, dar al doilea îl nimeri pe Cadwallader în mâna stângă. Acesta scoase un strigăt de durere, dar se repezi asupra lui Jan, doborându-l la pământ şi încercând să-i ia arma. În timp ce se luptau, arma se descărcă iar. Jan icni scurt şi rămase tăcut.

Îngrozit, sergentul se aplecă asupra lui, uitându-se la el, nevenindu-i să creadă.

— Nu, oh, nu! Îngână el. Sărmanul băiat prostuţ! Nu! Nu! Nu poţi să fii mort. Oh, Doamne, te rog…

Îi verifică pulsul, apoi clătină încetişor din cap. Se ridică în picioare şi se dădu câţiva paşi înapoi, şi abia atunci observă că mâna îi sângera abundent. Înfăşurând-o cu o batistă, o luă la fugă spre casă, ţinându-şi în aer braţul drept şi gemând de durere.

La vremea când ajunse la glasvand deja mergea împleticit.

— Domnule! Strigă el, în timp ce inspectorul şi ceilalţi alergau pe terasă.

— Ce naiba s-a întâmplat? Întrebă inspectorul.

Răsuflând tot mai greoi, sergentul răspunse:

— Trebuie să vă spun ceva îngrozitor.

Starkwedder îl ajută să intre în cameră, şi sergentul se împletici până la taburet şi se prăbuşi pe el.

Inspectorul veni repede lângă el.

— Mâna ta! Exclamă el.

— Am eu grijă de ea, murmură Starkwedder şi, scoţându-şi batista, o înlătură pe cea îmbibată de sânge a sergentului, şi începu să-i lege braţul cu batista lui.

— Se lasă ceaţa, începu să explice sergentul. Era greu de văzut cu claritate. El a tras în mine. Acolo sus, pe drum, aproape de marginea crângului.

Cu o expresie de groază pe faţa, Laura se ridică şi se duse la glasvand.

— A tras în mine de două ori, continuă sergentul, şi a doua oară m-a nimerit în mână.

Domnişoara Bennet se ridică brusc şi îşi duse mâna la gură.

— Am încercat să-i iau arma, dar mă stânjenea mâna, înţelegeţi…

— Da. Ce s-a întâmplat?

— Avea degetul pe trăgaci, gemu sergentul, şi arma s-a descărcat. L-a împuşcat în inimă. A murit.

CAPITOLUL XXI

Anunţul sergentului Cadwallader căzu ca o bombă în tăcerea ce se lăsase. Laura îşi duse mâna la gură pentru a-şi înăbuşi un strigăt, apoi se dădu încet cu spatele până la birou şi se aşează pe scaun, cu ochii pironiţi în podea. Doamna Warwick îşi coborî capul şi se sprijini în baston. Starkwedder se plimba prin cameră, cu un aer absent.

— Eşti sigur că a murit? Întrebă inspectorul.

— Absolut sigur, răspunse sergentul. Sărmanul flăcău, ce sfidător striga la mine, şi cum a descărcat arma de parcă îi plăcea la nebunie să tragă!

Inspectorul se duse la glasvand.

— Unde e?

— Am să vin cu dumneavoastră să vă arăt, răspunse Cadwallader luptându-se să se ridice în picioare

— Nu, ai să rămâi aici.

— Acum mă simt bine, insistă sergentul. Am să mă descurc fără probleme până la secţie.

Ieşi pe terasă, clătinându-se uşor. Uitându-se înapoi la ceilalţi, cu faţa nefericită, murmură:

— Moartea cuiva n-ar trebui să te înspăimânte". Ăsta-i Papa. Papa Alexandru.

Inspectorul se întoarse cu faţa spre doamna Warwick şi spre ceilalţi.

— Regret mai mult decât pot spune, dar poate că e rezolvarea cea mai bună, spuse el şi ieşi în grădină, după sergent.

Doamna Warwick se uită în urma lui.

— Rezolvarea cea mai bună! Exclamă ea, pe jumătate mânioasă, pe jumătate disperată.

— Da, oftă domnişoara Bennett. Aşa e cel mai bine. Acum a scăpat de toate, sărmanul băiat.

Se duse şi o ajută pe doamna Warwick să se ridice.

— Veniţi, draga mea doamnă, a fost o încercare prea grea pentru dumneavoastră.

Bătrâna doamnă se uita absentă la ea.

— Am… Am să mă duc să mă întind, îngână ea şi porni spre uşă sprijinită de domnişoara Bennett.

Starkwedder le deschise uşa, apoi scoase un plic din buzunar şi i-l întinse doamnei Warwick.

— Cred că e mai bine să vă luaţi înapoi asta, spuse el.

Ea se întoarse în prag şi luă plicul.

— Da, acum nu mai e nevoie de el.

Doamna Warwick şi domnişoara Bennett părăsiră încăperea. Starkwedder era pe cale să închidă uşa în urma lor când îl observă pe Angell îndreptându-se către Laura care încă mai stătea la birou. Ea nu se întoarse la apropierea lui.

— Daţi-mi voie să vă spun, doamnă, că îmi pare teribil de rău. Dacă pot să vă ajut cu ceva, nu trebuie decât…

Fără să ridice privirea, Laura îl întrerupse:

— Nu o să mai avem nevoie de ajutorul tău, Angell, spuse ea cu răceală. Vei primi un cec pentru salariu, şi aş vrea să părăseşti casa azi.

— Da, doamnă. Vă mulţumesc, doamnă, răspunse Angell aparent impasibil, apoi se întoarse şi ieşi din cameră.

Starkwedder închise uşa după el şi se uită la Laura.

— N-ai să-l dai în judecată pentru şantaj? Întrebă el.

— Nu, răspunse placid Laura.

— Păcat!

Se duse la ea.

— Ei bine, cred că ar fi mai bine să plec. Am să-mi iau la revedere.

Se opri. Laura tot nu se uită la el.

— Nu fi prea supărată, adăugă el.

— Dar sunt supărată, răspunse cu aprindere Laura.

— Pentru că îl iubeai pe băiat?

Ea se întoarse spre el.

— Da. Şi pentru că a fost vina mea. Vezi tu, Richard avea dreptate. Sărmanul Jan trebuia să fi fost trimis undeva. Trebuie să fi fost închis undeva unde nu putea face nici un rău. Eu am fost cea care m-am opus. Aşa că eu am fost de vină că Richard a fost împuşcat.

— Ei hai, Laura, să nu cădem în sentimentalism, spuse cu asprime Starkwedder, venind mai aproape de ea. Richard a fost omorât din cauză că a căutat-o cu lumânarea. Putea să se poarte ceva mai frumos cu băiatul, nu-i aşa? Nu te mai frământa. Ce ai acum de făcut este să fii fericită. Fericită până la adânci bătrâneţe, cum se spune în basme.

— Fericită? Cu Julian? Întrebă cu amărăciune Laura. Mira-m-aş! Se încruntă. Vezi tu, acum nu mai e acelaşi lucru.

— Adică între tine şi Farrar?

— Da. Când eu credeam că Julian îl omorâse pe Richard, pentru mine faptul n-a schimbat nimic. L-am iubit la fel. Am fost chiar gata să spun că eu l-am omorât pe Richard.

— Ştiu. Ai fost mai proastă. Femeilor le place să devină martire!

— Dar când Julian a crezut că eu o făcusem, s-a schimbat. Şi-a schimbat total sentimentele faţă de mine. Oh, a fost gata să facă ceea ce era decent şi să nu mă incrimineze. Dar asta a fost tot. N-a mai simţit acelaşi lucru pentru mine.

Starkwedder clătină din cap.

— Ascultă, Laura, bărbaţii şi femeile nu reacţionează la fel. În realitate, bărbaţii sunt sexul slab. Femeile sunt dure. Bărbaţii nu pot trece cu uşurinţă peste o crimă. Se pare că femeile pot. Treaba e că dacă un bărbat comite o crimă pentru o femeie, asta îl ridică în ochii ei. Un bărbat simte altfel.

Ea ridică ochii spre el.

— Tu n-ai simţit aşa, spuse ea. Când tu ai crezut că eu îl împuşcasem pe Richard, m-ai ajutat.

— Asta a fost alceva, spuse repede Starkwedder, uşor luat prin surprindere. Trebuia să te ajut.

— De ce trebuia să mă ajuţi?

Starkwedder nu răspunse imediat. După o pauză, spuse liniştit:

— Încă vreau să te ajut.

— Nu vezi că am revenit de unde am plecat? Spuse Laura întorcându-se într-o parte. Într-un fel, eu l-am omorât pe Richard din cauză că… Din cauză că am fost atât de încăpăţânată privitor la Jan.

Starkwedder trase taburetul şi se aşează lângă ea.

— De fapt, asta te roade, nu-i aşa? Întrebă el. Faptul că ai aflat că Jan a fost cel care l-a împuşcat pe Richard. Dar nu e nevoie să fie adevărat, să ştii. Nu e nevoie să crezi asta decât dacă vrei.

Laura îl privi cu atenţie.

— Cum poţi să spui una ca asta? Întrebă ea. Am auzit şi eu şi voi toţi cum a recunoscut, cum s-a lăudat cu fapta lui.

— Da, ştiu asta. Dar ce cunoşti tu despre puterea sugestiei? Domnişoara Bennett a ta l-a jucat foarte bine pe Jan, l-a făcut să se monteze. Iar băiatul era în mod cert uşor de sugestionat. Asemeni multor adolescenţi, i-a plăcut ideea

de a fi considerat puternic, de a fi considerat, da criminal, dacă vrei. Benny a ta i-a agitat prin faţa ochilor momeala, şi el a înhăţat-o. El îl împuşcase pe Richard şi avea o crestătură pe armă şi era un erou! Dar tu nu ştii – niciunul din noi nu ştie, de fapt – dacă ce a spus el e adevărat.

— Dar, pentru Dumnezeu, l-a împuşcat pe sergent! Argumentă Laura.

— Oh, da, era un potenţial criminal, nici vorbă! Recunoscu Starkwedder. E foarte probabil ca el să-l fi împuşcat pe Richard. Dar nu poţi spune cu certitudine că el a făcut-o. Putea să fi fost… Ezită. Putea să fi fost altcineva.

Laura se uită la el cu neîncredere.

— Cine? Întrebă ea.

Starkwedder se gândi o clipă, apoi spuse:

— Poate domnişoara Bennett. La urma urmei, ţine foarte mult la voi toţi şi s-a gândit că era cel mai bine aşa. Sau, poate doamna Warwick, sau chiar iubitul tău Julian care după aceea a pretins că a crezut că tu o făcuseşi. O mutare isteaţă care te-a înşelat total.

Laura îşi feri privirea.

— Nici tu nu crezi ce spui, îl mustră ea. Încerci doar să mă consolezi.

Starkwedder se arătă disperat.

— Fată dragă, oricine putea să-l fi omorât pe Richard. Chiar şi Macgregor.

— Macgregor? Întrebă Laura privindu-l lung. Dar Macgregor a murit.

— Sigur că a murit, răspunse Starkwedder. A trebuit să moară.

Se ridică şi se duse spre canapea.

— Ascultă, pot emite o ipoteză foarte plauzibilă precum că Macgregor este criminalul. Să zicem că s-a hotărât să-l omoare pe Richard ca să răzbune moarte copilului său.

Starkwedder se aşează pe braţul canapelei şi continuă:

— Ce face el? Păi primul lucru pe care trebuie să-l facă este să scape de propria-i identitate. Nu i-ar fi greu să

aranjeze să fie dat drept mort în nu ştiu ce loc izolat din Alaska. L-ar costa ceva bani şi câteva mărturii false, fireşte, dar lucrurile astea se pot aranja. Apoi îşi schimbă numele şi îşi crează o nouă identitate într-o altă ţară.

Laura se uită o clipă la el, apoi se ridică de la birou şi se mută pe fotoliu. Închise ochii, inspiră adânc, apoi deschise ochii şi se uită iar la el.

Starkwedder continuă:

— E mereu la curent cu ce se petrece aici, şi când află că aţi plecat din Norfolk şi v-aţi mutat în părţile astea îşi întocmeşte planul. Îşi rade barba, îşi vopseşte părul, şi chestii de genul ăsta. Apoi, într-o noapte ceţoasă, vine aici. Acum, să spunem că treaba se petrece în felul următor. Să spunem că Macgregor îi zice lui Richard: „Şi eu am armă, şi tu ai. Număr până la trei şi tragem amândoi. Am venit să te aranjez pentru moartea băiatului meu”.

Starkwedder se ridică şi se duse spre glasvand unde rămase în picioare. Laura se uita la el uluită.

— Să ştii, continuă Starkwedder, nu cred că soţul tău era sportivul grozav care credeai tu că e. Am eu o bănuială că s-ar putea să nu fi aşteptat până la trei. Spui că era un trăgător al naibii de bun, dar de data asta a ratat iar glontele a ieşit pe aici – arătă cu mâna în timp ce păşi pe terasă – în grădină unde se află o mulţime de alte gloanţe. Dar Macgregor nu ratează. El trage şi ucide. Starkwedder reveni în cameră. Îşi aruncă arma lângă cadavru, ia arma lui Richard, iese pe uşa glasvandului şi, la un moment dat, se întoarce.

— Se întoarce? Întrebă Laura. De ce?

Starkwedder se uită la ea câteva secunde fără să vorbească. Apoi, inspirând adânc, întrebă:

— Nu ghiceşti?

Laura îl privi întrebătoare şi clătină din cap.

— Nu, n-am nici o idee, spuse ea.

El continuă să o privească drept, apoi începu să vorbească încet, rupând cuvintele.

— Ei bine, să presupunem că Macgregor are un accident cu maşina şi nu poate pleca de aici. Ce poate să facă? Un singur lucru – vine în casă şi descoperă cadavrul!

Laura şopti:

— Vorbeşti… Vorbeşti de parcă ai şti exact ce s-a întâmplat.

Starkwedder nu se mai putu abţine.

— Bineînţeles că ştiu! Izbucni pătimaş. Nu înţelegi? Eu sunt Macgregor!

Laura se ridică, nevenindu-i să creadă, şi înaintă spre el.

— Tu… Murmură ea. Tu…

Starkwedder îi veni încet în întâmpinare şi rosti cu un glas răguşit de emoţie.

— Niciodată nu m-am gândit că o să se întâmple asta. Adică… Să te găsesc, şi să descopăr că ţin la tine şi că… Oh, Doamne, e fără speranţă!

În timp ce ea se uita ameţită la el, Starkwedder îi luă mâna şi îi sărută palma.

— Adio, Laura, spuse el înăbuşit.

Ieşi repede pe uşa glasvandului şi dispăru în noapte. Laura ieşi în fugă pe terasă şi strigă după el:

— Aşteaptă! Întoarce-te!

Ceaţa venea în valuri iar sirena de alarmă începu să vuiască.

— Întoarce-te, Michael, întoarce-te! Strigă Laura. Nici un răspuns. Întoarce-te, Michael. Te rog, întoarce-te! Şi eu ţin la tine!

Ascultă cu atenţie, dar nu auzi decât zgomotul unei maşini care porni şi o luă din loc. Sirena de ceaţă continua să vuiască în timp ce ea se prăbuşi pe uşă şi izbucni într-un plâns cu hohote.

SFÂRŞIT